

A LETADLO

W. E. Johns

BIGGLES A

ZMIZELÉ LETADLO

RIOPRESS PRAHA

2000

© by Captain W. E. Johns 1963

© Olga Krijtová 2000 translation

© Pavel Andrýsek illustrations

© Josef Pinkava, Zdeněk Burian Jacket Illustration

ISBN 80-86221-31-8

1. LETADLO SE NEVRACÍ

Biggles z Letecké brigády právě přistál s letounem typu Auster, který testoval při zkušebním letu, a spokojený s jeho výkonem zastavil stroj před hangárem. Vypnul motor a když vystupoval, pozdravil ho hlavní mechanik.

„Všechno v pořádku, pane?“

„Naprosto. Letí jako pták,“ odpověděl Biggles, svlékl rukavice a zamířil ke kanceláři. Tam narazil na kolegu Gingera Hebblethwaita, který právě pokládal telefon.

„Kdo to byl?“ zeptal se Biggles jen tak mimochodem.

„Tajemník aeroklubu z Kingsmeadu v hrabství Bedfordshire. Nějaký Lorrimore. Marcus Lorrimore. Říkal, že tě zná.“

Biggles přikývl. „Ano, Lorrimora znám, i když je to už doba, co jsme se viděli naposled. Za války byl kapitán a létal na spitfiru. Tak on je pořád ještě v branži. A kvůli čemu volal?“

„Chtěl se s tebou poradit.“

„A o čem?“

„Ztratilo se mu jedno letadlo a nemá tušení, kde ho hledat.“

„Jak to?“

„Vypadá to, že se po startu prostě nevrátilo.“

„Co s tím udělal?“

„Informoval ministerstvo.“

„Předpokládám, že dává po stroji pátrat.“

„Ano, ale povídal, že neví, odkud začít.“

Biggles si zapálil cigaretu.

„Jaký stroj to byl?“

„Piper Cub.“

„Kdy zmizel?“

„Minulý pátek.“

Biggles sraštil čelo: „Takže před třemi dny.“

„Teď čeká, že mu někdo nahlásí nález vraku.“

„Ví, že se letadlo zřítilo?“

„Neví to jistě.“

„Tak proč o tom mluví?“

„Je si stoprocentně jistý, že kdyby se letadlo nezřítilo, pilot by se mu už dávno telefonicky nebo osobně ohlásil.“

„Pilot byl na palubě sám?“

„Ne, měl pasažéra. Nechceš, abych Lorrimora zavolal, mohl by sis s ním promluvit sám.“

„Ne. Jednodušší pro mě bude, když si do Bedfordshiru hned doletím a tam se dozvím, co a jak. Dojdu si do hangáru pro stroj. Nechceš letět se mnou?“

„Tady je to dost nuda, když má člověk jen sedět a čekat na eventuální zatelefonování.“

„Máš pravdu. Pojď, hodíme sebou.“

Ani ne za hodinu už přistáli před administrativní budovou Letecké společnosti Kingsmead, což byl oficiální název soukromného podniku zabývajícího se různými činnostmi v aviatice, jako je provozování aeroklubu, výuka létání, pronájem letadel a podobně. Dva mechanici tu právě myli jeden stroj, jinak byl na letišti klid, Biggles a Ginger vešli dovnitř a našli tajemníka u psacího stolu.

Biggles se se starým kamarádem pozdravil a hned spustil: „Tak pověz, co je s tím chybějícím letadlem.“

„Před třemi dny odletělo na půlhodinový let a už se nevrátilo. Obvolal jsem všechny kluby v zemi, ale nikdo ho neviděl.“

„Kdo byl u řízení?“

„Taffy Welsh, můj první pilot. Začal za války a od té doby pořád lítá, takže má dost rozumu, aby neriskoval nebo nevyváděl hlouposti.“

„Co to bylo za stroj?“

„Piper Cub. Koupili jsme ho loni hlavně na práškování. Dost často tuhle práci děláme pro sedláky v okolí a taky pro lesní správu. Když má volno, užíváme ho na vyhlídkové lety, to hlavně o víkendech. Na silnici je poutač, kde se nabízejí standardní vyhlídkové lety za deset šilinků. Kdo si připlatí, může zůstat ve vzduchu déle. Po finanční stránce to jsou prkotiny, ale každá kapka dobrá. Taffyho pasažér měl právě o takovou vyhlídku v letadle zájem.“

„Znals ho?“

„Nikdy dřív jsem ho neviděl. Ale na tom nezáleží. Říkal, že ještě nikdy neletěl a zaplatil si za půl hodiny. Vyplnil obvyklý formulář se jménem a adresou, údaje o nejbližších příbuzných pro případ nehody, takže jsme z obliga, kdyby něco. Pak se ale ukázalo, že nám dal falešnou informaci.“

„Jak ses to dozvěděl?“

„Uvedená adresa neexistuje. Když jsem si uvědomil, že se asi něco stalo, pokoušel jsem se tam dovolat. Když se nikdo neozval, zatelefonoval jsem na policii. Lancelota Littona, to je jméno, co nám udal, nikdo nezná.“

„To nevypadá dobře. Přijel autem?“

„Nezdá se mi. Prostě vešel do kanceláře. Na silnici auto stát nenechal, to jsme zjistili. Jestli nešel od vesnice celou cestu pěšky, musel ho tady někdo vysadit.“

„V novinách jsem o tom nic nečetl.“

„Dokud je celý svět plný leteckých katastrof, není ztráta sportovního letadýlka pro novináře žádná zajímavost.“

Biggles přemýšlivě zatáhl z cigarety a zeptal se: „V kolik hodin Taffy startoval?“

„Večer v šest deset. Bylo ještě světlo.“

„Tou dobou bývá venku spousta lidí. To je zvláštní, že si nikdo nevšiml něčeho neobvyklého.“

„Dneska se už nikdo po letadlech nedívá.“

„Když letí normálně, tak ne. Ale když se řítí k zemi, to je pak jiná. Je Taffy ženatý?“

„Ne, bydlí v podnájmu ve vesnici.“

„Dobrá, a teď detaily,“ řekl Biggles a vytáhl si notes. „Jakou barvu měl ten stroj?“

„Světle modrou s krémovými křídly.“

„A imatrikulace?“

„G-ALZY.“

Biggles si to poznamenal. „Co si o celé té věci myslíš?“

„Nemám tušení. Co se podle tebe mohlo s tou mašinou stát?“

„To není tak důležité. Ale co se stalo s Taffym? Začíná to vypadat podezřele. Jestli se s ním nic nestalo, musel by se přece někde vynořit. A jestli o sobě nedal vědět, znamená to jen jedno: nemůže.“

„Ale kdyby se stroj zřítil, někdo by ho přece už musel najít.“

„Nemusel. To záleží na místě, kde by k tomu došlo. V Británii jsou ještě odlehlá místa. Vzpomínám si, že v roce 1938 našli německého Halberstadta v jednom údolí ve Walesu. Ležel tam s mrtvou posádkou od první světové války. A za druhé války se jeden Anson se sedmi Poláky na palubě odchýlil v mlze od severního kurzu a zmizel ve Skotské vysočině. Stalo se to v březnu. A teprve v září někdo náhodou našel při lovu na jeleny v Cairngormsu vrak. Snad si podle toho dokážeš představit, co se může stát,“ ukončil předběžně Biggles svůj výklad.

„Ale Taffy by přece neletěl do Skotska nebo do Walesu!“

„Kolik měl paliva?“

„Právě natankoval. Většinou to tak o nedělích děláme, pokud nemáme moc napilno s lety.“

„Kdyby se Taffyho pasažér rozhodl let prodloužit, mohli tedy doletět dost daleko?“ pokračoval Biggles.

„To ano, ale tři dny by ve vzduchu zůstat nemohli.“

„Přirozeně. Ale mohli se zřítit do moře.“

„Ta možnost tu je, i když pravděpodobnost je malá. Bylo pěkně. A Taffy je v naší branži špička. Nedovedu si představit, proč by lítal nad moře. A i kdyby, určitě by mi to nahlásil.“

„Měl tedy na palubě rádio?“

„Samozřejmě.“

„A tys od něho nic neslyšel?“

„Ani slovo.“

„Kdyby se dostal do nesnází nebo kdyby se rozhodl k prodloužení letu, dal by ti vědět?“

„Zcela určitě.“

„Pokud předpokládám, že by to byl mohl udělat.“

Lorrimore vykulil oči. „Co tím myslíš?“

„Ať už se stalo cokoli, a něco se zřejmě stát muselo, jistě se to odehrálo strašně rychle, jinak by ti Taffy, jak sám říkáš, dal vědět. Ten pasažér, ten Litton, co to bylo za chlapa?“

„Nic moc, abych tak řekl. Nebylo na něm nic zvláštního. Výšku odhaduju tak na sto pětasedmdesát. Štíhlý, tmavý, hladce oholený. Měl tmavě modrý oblek a měkký, nazelenalý klobouk. Jo, vzpomínám si, že za stuhou měl modrý peříčko. Chlápka tohohle typu potkáš všude. Zřejmě dělá v kanceláři. Mluvil spisovně, trochu jako ze severu, ale z kterého hrabství tam odtud, to bych nedokázal říct.“

„A jinak ještě něco? Může to být důležité,“ pokračoval ve vyptávání Biggles.

„Měl elegantní vázanku, modrou s bílými puntíky.“

„Poznal bys ho, kdybys ho viděl?“

„Určitě.“

„Měl u sebe zavazadlo?“

„Ne.“

„Co řekl, když sem vešel?“

„Říkal, že venku viděl ten poutač o vyhlídkových letech a protože ještě nikdy nebyl ve vzduchu, napadlo ho, že je to dobrá příležitost k seznámení s lítáním. Zaplatil za půl hodiny a já se ti přiznám, že mě ani nenapadlo, abych se ho vyptával dál. Tuhle práci děláme celý den. Taffy byl ve službě, tak ho s sebou vzal nahoru. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Co měl na sobě Taffy?“

„Jako obvykle, civil.“

„Copak si nevzal kombinézu?“ divil se Biggles.

„Na tu půlhodinku to nestálo za to. Myslím si, že nechtěl letět výš než šest set metrů. A to je všechno.“

Nevím, co bych měl dělat dál. Dva stroje jsem poslal pátrat po vraku, ještě pořád hledají, ale jestli mašina spadla do lesů, těžko ji najdou.“

„Předpokládám, že ji máš pojištěnou.“

„Přirozeně, ale mám obavu, že mi pojišťovna nic nezaplatí, pokud nebudu moci doložit, že se stroj zřítíl. Dřív nebo později vrak někdo nepochybně najde, ale jak sám říkáš, může to trvat týdny i měsíce. Mezitím budeme mít o mašinu mín a na novou peníze nemám,“ vyložil své obavy Lorrimore.

Biggles pokrčil rameny. „To mě mrzí, kamaráde, ale je to tvoje starost. Já spíš myslím na Taffyho. Budeme ho muset najít.“

„Prosím, jen si hledej,“ odpověděl Lorrimore trochu sarkasticky. „Já udělal, co se dalo. Jestli chceš hledat ve Skotsku a Walesu, zbývá toho ještě dost.“

„A když k tomu přidáme i Dánsko, Nizozemsko, Belgii a Francii, zabere to ještě víc času,“ pokračoval ve výčtu Biggles.

„Ale Taffy by přece nikdy neletěl do ciziny!“ Lorrimore zvýšil hlas. „To by přece vůbec nemělo smysl.“

„Možná neměl jinou možnost.“

Lorrimore vytřeštil na Bigglese oči. „Co tím chceš říct?“

„Kdyby mu někdo vrazil revolver do zad, musel by letět nařízeným směrem,“ odpověděl Biggles klidně. „Bože na nebi, snad si nemyslíš...“

„U tak zvláštního případu, jako je tenhle, musíme počítat s každou, i sebebizarnější možností. Sám taky nevěřím, že by stroj letěl do ciziny, kdyby totiž kdekoli v Evropě zahlédli nehlášený letoun s britskou imatrikulací,

dozvěděl bych se to přes Interpol. A protože se do nesnází můžou občas dostat i nejlepší piloti, je docela dobře možné, že to byla obyčejná nehoda. Na druhé straně za tím ale může být něco víc. Moc toho zatím ještě nevíme, jenomže když si to tak ještě jednou rozebírám, možná mě právě něco napadá.“

„A nemohl bys mi laskavě říct, co to je?“

„To udělám.“

„Chceš vyhlásit po letadle pátrání?“

„Podle dosavadních zkušeností by to asi nemělo smysl. Spíš bych se snažil vypátrat něco víc o tom pasažérovi,“ uvažoval Biggles.

„A jak to chceš udělat?“

„Máme jeho dost dobrý popis. Člověk nikdy neví. Ted' se vrátíme na základnu. Jestli se dozvíš něco víc, hned mi zavolej.“

„To samozřejmě udělám. Nechceš tu zůstat na oběd?“

„Ne děkuji. Tak jdeme.“

Oba návštěvníci se vrátili k letadlu a brzo pak zase přistáli na štábu. Tam našli Bertieho, který se zrovna vrátil ze Scotland Yardu, kde měl na nějakou dobu co dělat. Srdečně je pozdravil. „Pokaždé, když jsem na chvíli pryč, hned zmiznete,“ stěžoval si Bertie. „Zřejmě si beze mne dost užíváte.“

„Zdaleka ne,“ ujistil ho Biggles a posadil se. „Čeká nás práce. Bude lepší, když ti to hned povím.“ A poreferoval o zmizelém letounu.

„Ale řekni mi, starouši, kde chceš začít hledat?“ zeptal se Bertie, když Biggles domluvil.

„Nebudu hledat, to už dělá Lorry. Byla by jen ztráta času nazdařbůh lítat a hledat tu i onde. Cestou z Kingsmeadu jsem si to promyslel. Začnu z jiného konce“

„A z kterého?“

„Větší šanci máme, když budeme hledat toho člověka, co letěl s Taffym Welshem.“

„Vzhledem k tomu, že podle Lorrimora vypadá jako miliony lidí, je to dost chmurná vyhlídka,“ poznamenal Ginger ironicky. „Kde ho chceš hledat?“

„Hledání nechám na tobě a na Bertiem,“ odpověděl mu Biggles klidně. „A začnete s tím hned. Dám vám stručný, ale přesný popis toho muže. Obrazíte všechny aerokluby v okolí a poptáte se, jestli někdo něco neví, nebo jestli někdo nezná pilota, který by odpovídal popisu. Vzdálenější kluby obtelefonuju sám.“

„Pilota!“ vykřikl Ginger. „Kdo říkal, že je pilot?“

„Já.“

„Ale ten Litton přece sám povídal, že ještě nikdy neletěl.“

„To vskutku povídal. Sám od sebe by totiž přirozeně neřekl, že chce unést letadlo.“

„Ale...“

„Poslouchej,“ přerušil ho Biggles. „Litton je lhář a podvodník. To dostatečně dokazuje skutečnost, že nahlásil falešnou adresu a jméno. Udělal by něco takového, kdyby se chtěl jenom půlhodinku proletět? Co by to mělo za smysl? Ne. Plánoval něco jiného. Neměl v úmyslu vrátit se zpátky. Kdyby neuměl lítat, nevěděl by, co dělat, když je stroj ve vzduchu. Ale kdyby byl letec, nebyl by problém ze zadního sedadla cvičného letounu s dvojím řízením sám řízení převzít. S revolverem v ruce by mohl poručit Taffymu, aby se letělo tam, kam chce.“

Dokonce by mohl Taffyho zastřelit nebo srazit a pak by měl úplně volné ruce. Nezapomínejte, že Taffy neměl kombinézu, k níž patří kukla, takže mu nic nechránilo hlavu. Na to jsem se ptal.“

„Snad si nemyslíš, že je Taffy po smrti?“ polekal se Ginger.

„Nevsázal bych se, že žije. Když jsem si to ještě jednou promyslel, dospěl jsem k přesvědčení, že ten Litton lítat umí. Kdyby neuměl řídit letadlo, Taffy by se už vrátil. To je jediné vysvětlení, nebereme-li v úvahu konstrukční chybu a zřícení letadla, ale v tom případě by se už touhle dobou něco našlo. Jestli je Litton pilot, máme tu řešení. Chtěl se zmocnit letadla. Proč, to nevíme, ale s trochou trpělivosti na to přijdeme.“

„K únosu letadla je třeba hodně odvahy.“

„Co je jednodušší než způsob, jakým to provedl? Každý z nás by to dokázal dnes a denně. Tedy, shrňme si to ještě jednou: jestli je Litton pilot, musel ho někdo naučit lítat. To znamená, že ho někdo v branži musí znát, když ne podle jména, co nám dal Lorry, tak podle popisu. Na to se omezíme v pátrání. Rozhodně to je jednodušší, než kdybychom pátrali po zmizelém stroji, který může být bůhví kde.“

„Možná v cizině,“ mínil Ginger.

„V tom případě se to brzy dozvíme. Člověk si nemůže jen tak lítat po Evropě, aniž by zalarmoval instituce. To

Litton jako pilot dobře ví, jestli je ovšem opravdu pilot, stejně jako to víme my. Proto si myslím, že je pořád ještě v zemi. Nic jiného si představit nedovedu. Kdyby měl Litton v úmyslu odletět do ciziny, vybral by

si letiště někde blíž pobřeží. Nepřekvapilo by mě, kdyby byl Cub někde poblíž své základny.“

„Letadlo se těžko schovává,“ poznamenal Bertie.

„Když se odmontují křídla, moc místa nezabere. Jako pilot o tom ví Litton dost, kdyby to chtěl udělat. Ať tak či onak, teď chápete, proč jsem vás pověřil, abyste vypátrali, jestli někdo Littona nezná pod tím nebo oním jménem. Možná to bude chvíli trvat, ale někde na nějakou stopu narazíte. Až se o panu Lancelotu Littonovi dozvíme víc, dozvíme se taky, proč ukradl Cub, což podle mého přesvědčení opravdu udělal.“ Biggles si zapálil další cigaretu.

„No fajn,“ zamumlal Bertie. „Mám pocit, žeš to vzal za správný konec. Tak do toho, zrzku, jde se na věc, kamaráde.“

2. GINGER MÁ STOPU

Všichni tři sháněli po celé tři dny všude možné informace. Navštívili nebo obtelefonovali co nejvíce leteckých klubů, ale výsledek veškerý žádný. Archivy Scotland Yardu, které si vzal na starost Biggles, nevydaly žádnou stopu o muži, jenž si říká Lancelot Litton. Nebyl členem RAF ani Královského leteckého klubu. Taffy Welsh se dosud neobjevil a po eventuálním vraku také nebylo stopy. Ani z pevniny nepřišla zpráva, že by někde zaregistrovali neznámý britský letoun.

Na hlavním štábu letecké policie začaly vznikat pochyby. Naštěstí se ale nevyskytly nové problémy, takže pátrací akce ve věci s oficiálním názvem 'pohřešovaný Piper Cub' mohly nerušeně pokračovat. Noviny o tom uveřejnily kratičkou zprávu, zřejmě je ale víc upoutaly záležitosti většího národního významu. Seržant Algy Lacey odletěl do Indie referovat o pašování zlata.

Biggles probral v kanceláři s Bertiem různé možnosti. Na stole měli před sebou mapu hrabství v okolí Londýna. Kolem letiště kingsmeadského aeroklubu na ní kružítkem opsali kružnici o poloměru sedm set kilometrů.

„Někde v tomhle kruhu musí být hledané letadlo, ať už celé nebo na tisíc kousků,“ řekl Biggles. „O tom není pochyb a proto se musí najít. Konec konců je to něco jiného než hledání ztracených náramkových hodinek. Letadlo není žádná maličkost. Jestli spadlo, proč to nikdo neupozoroval? Jestli přistálo nepoškozené, proč se Taffy neohlásil? To je záhada.“

„Skoro bych se vsadil, že je někde pod vodou,“ na to Bertie. „Buď v jezeře nebo možná v rezerváru. Když ne, mohlo by být někde v horách. Podobný případ jsme tu přece už měli. Pamatuješ, jak ten vrah na útěku chtěl potopit letadlo v jezeře na Skotské vysočině? Bohužel mu za nízkého stavu vody čouhal nad hladinu ocas.“

„Můžeš mít pravdu,“ odpověděl Biggles nepotěšené. „Ať tak či onak, pár dní na tom musíme ještě pracovat. Když se ani pak nic nedozvíme, budu muset požádat šéfa o další instrukce. Možná si už myslí, že jsme s tím zabili až moc času. Jak už jsem říkal dřív, Taffy je důležitější než celá ta mašina.“ Přerušil hovor a vzhlédl, když dovnitř triumfálně vpochoval Ginger v letecké kombinéze.

„Mám takřka jistotu, že jsem narazil na stopu,“ vyrazil ze sebe a rychleji než jindy si sundával kuklu a brýle.

Biggles zase ožil. „Tak to vyklop. Kdes ji našel?“

„Na letecké škole v Marsdale poblíž Oxfordu. V klubu jsem jim tam už po kolikáté popisoval toho Taffyho pasažéra, když tu se od baru otočil jeden chlap – ukázalo se, že je to instruktor a jmenuje se Gordon – a posměšně ucedil na půl pusy: ‚To by mohl být Snifty Chandler.‘ Posadil jsem se vedle něho, nabídl mu frťana a pustil jsem se do podrobností: severní přízvuk, klobouk do zelena s modrým pírkem a tak dál. Když jsem mu všechno pověděl, přikývl a povídá: ‚To bude podle všeho fakt Chandler.‘ Přirozeně že jsem se ho zeptal, co o něm ví. Věděl toho hodně. A teď se podržte.“ Ginger odložil výstroj na vedlejší židli. „Jestli ten Taffyho pasažér byl skutečně Chandler, vypadá celá věc dost bledě.“

„Je ten Chandler pilot?“ přerušil ho Biggles.

„To bych řek, že byl pilot. A s moc špatnou pověstí.“

Biggles přikývl. „Vypadá to, že jsem měl pravdu. Ale proč říkáš, že byl pilot? Pilotem člověk je a zůstává. Povídej dál. Kde Gordon potkal toho Chandlera?“

„Nejdřív v Royal Air Force. Pak v letecké škole v Marsdale, to znamená před tím, než ho vyrazili.“

„Chandlera? A co provedl?“

„Pracoval jako letecký instruktor.“

„Aha,“ přikývl Biggles. „Tím celá věc dostává jasnější obrysy. Pokračuj.“

„Gordon mi vyprávěl, že s Chandlerem sloužil už u vojenského letectva, tam se setkali poprvé. Gordon byl tenkrát kapitán a Chandler seržant u stejné perutě. Zdá se, že Chandler byl dobrý pilot, než začal pít. Pak dostal důtku, protože jednou ve službě nebyl schopen letu, chci říct, že byl na mol. Když se to stalo ještě jednou, už ho nepustili do vzduchu a degradovali ho. Nějak mu to vlezlo na mozek, protože co se jednoho dne nestalo? Sebral si bez povolení mašinu a ve vzduchu s ní provedl pár krkolomných kousků. Před vojenskou radou se potom hájil, že tím chtěl dokázat, že dovede létat stejně dobře v opici jako za střízliva. Byla o tom krátká zpráva v novinách. Neprošlo mu to a z vojenského letectva ho vyrazili jako nežádoucí osobu.“

„Ten chlap musí být praštěný.“

„Později nastoupil jako obyčejný instruktor v letecké škole někde na severu,“ pokračoval Ginger. „Ale tam moc dlouho nevydržel. Co se dělo potom, to Gordon neví, ale když pak sám nastoupil jako instruktor v Marsdale, koho tam nepotká? Chandlera! A taky pořád ještě jako instruktora.“

„A to Gordon nepověděl tamnímu vedení, co o Chandlerovi ví?“

„Ne.“

Biggles se díval dost povážlivě. „A pročpak ne? Měl to vlastně udělat.“

„Napadlo ho to až později, ale Gordon patří zřejmě k dobrákům, co rádi dají ztroskotancům ještě jednu šanci. No, ať už je to, jak je to, když ho Chandler ujistil, že se z něho mezitím stal abstinent, nechal ho být. Jenže když ho pak jednou viděl, jak leze do mašiny nasáklý jak deka, šel za tajemníkem klubu a všechno mu řekl.“

„Kdy se to stalo?“

„Asi před dvěma měsíci.“

„Ví Gordon, co bylo s Chandlerem dál?“

„Ne, prostě zmizel.“

Biggles se kousl do rtu. „To je škoda. Jak teď můžeme zjistit, jestli byl Chandler ten člověk, co odletěl s Taffym?“

„Jedno řešení bych tu měl,“ řekl Ginger a zašátral v kapse. „Tady je fotka všech pilotů a žáků z Marsdale. Před půl rokem se takhle vyfotili před klubovnou, aby to mohli rozesílat jako vánoční přání.“ Položil snímek na stůl. „Chandler je tenhle vlevo. Lorrimore říkal, že by ho všude poznal, takže mu tu fotku můžeme ukázat. Co si o tom myslíš?“

„Dobrá práce,“ pochválil Biggles.

„Řešení se zřejmě našlo,“ usmál se Bertie.

„Ne tak docela,“ poznamenal Biggles. „I když se dá předpokládat, že tenhle člověk je skutečně mužem, kterého hledáme, zůstává tu mnohem větší problém, totiž jak ho najít. Kde zůstal Piper Cub a co je důležitější, kde je Taffy. Ale než si na to odpovíme, navštívíme Lorryho.“

A to hned. Předložíme mu tu fotku a zeptáme se, jestli někoho poznává.“

„Auster stojí ještě venku,“ řekl Ginger.

„Dobrá. Vyrázíme.“

Pár minut poté, co se Biggles telefonicky ujistil, že Lorrimore je dosud v kanceláři, byli už ve vzduchu.

Jakmile doletěli na místo, zamířil Biggles přímo do kanceláře. „Už ses něco dozvěděl o Taffym?“ byla jeho první otázka, když se tajemník klubu zvedl k pozdravu.

„Ani slovo.“

Biggles vyndal z kapsy fotografii a pokračoval. „Podíval by ses, jestli tady někoho nepoznáváš?“

Bez sebemenšího zaváhání ukázal Lorrimore na muže zleva. „Tohle je ten člověk, co sem přišel na vyhlídkový let,“ prohlásil.

„Víš to jistě?“

„Můžu to odpřísáhnout. Odkud máš tu fotku? Víš, kdo to je?“

„No jen se tak nerozčiluj. Hned ti to povím. Nejdřív lítal v RAF jako seržant. Jmenuje se Chandler. Aspoň tak se jmenoval, když sloužil u letectva. A vzhledem k tomu, že tam musel předložit rodný list, můžeme předpokládat, že je to jeho pravé jméno. Vyrázili ho, protože moc nasával. Ještě nedávno byl instruktorem letecké školy v Marsdale. I tohle místo ztratil ze stejných důvodů.“

Lorrimore se zamračil. „Ten lump mi lhal. Povídal, že ještě nikdy nebyl ve vzduchu.“

„Přirozeně. Piloti si nekupují lístky na vyhlídkové lety. Kdyby ti pověděl pravdu, chtěl bys vědět víc.“

„To bych teda na mou duši chtěl! Ale co měl v úmyslu?“

„To je jasné. Chtěl letadlo. Protože zřejmě neměl peníze, aby si nějaké koupil, rozhodl se, že si jedno unese. Pro něho žádný problém. Vzhledem k jeho minulosti pochybuju, že by mohl jako civil ještě vůbec někdy létat. Ale to se všechno ještě ukáže a má to zatím nepodstatný význam. Mám čím dál tím větší dojem, že za tím vězí něco víc, než jsme zprvu předpokládali. Nikdo přece neukradne letadlo jen tak, aniž by ho k něčemu chtěl používat.“

„Ty myslíš, že ho ukradnul?“

„To je jediná možnost. Ale není jisté, jestli ho chtěl používat sám. Možná že je za tím ještě někdo. Konec konců musí ta mašina někde stát. A pak palivo, olej. To všechno hodně stojí. Vzhledem k tomu, že Chandler větší část příjmu prožene hrdlem ve formě alkoholu, moc naditou peněženku zřejmě nemá. Možná to udělal právě proto.“

„Ale co se stalo s Taffym?“

„O tom vím právě tak málo jako ty.“

„Co chceš dělat?“

„To upřímně řečeno nevím. Ale můžu tě ujistit, že tu záležitost nebudu posuzovat jako pouhou ztrátu letadla.“

Lorrimore jen kroutil hlavou. „Já to nechápu. Kdyby měl ten Chandler jen kapku rozumu, musel by si přece spočítat, že se na to přijde, když bude mašinu používat.“

„Může přetříť registrační znaky a změnit barvu.“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Tak to bychom prozatím měli. Zbytek nech na nás. Uděláme všechno, abychom ten případ vyřešili. Kdyby ses něco dozvěděl, dej nám vědět.“

„Spolehněte se.“

Auster se zase vrátil na základnu.

„Tak, a co teď, kamarádi?“ zajímal se Bertie, když opět vešli do kanceláře. „Vidím, že nám ta fotka moc nepomohla.“

„Víc jsme čekat nemohli. Potvrdilo se nám, že Taffyho pasažér nebyl tím, za koho se vydával, a že byl povoláním pilot. Víme, že udal falešné jméno a to člověk nedělá bez pádných důvodů. Na základě těchto faktů si teď celou věc probereme znova. O nějaký vyhlídkový let neměl Chandler zájem. Měl zájem o letadlo, zřejmě o malý, lehký a šikovný stroj. Proto si vybral Piper Cub. Proč? Existuje jen pár důvodů, proč člověk udělá něco podobného. Třeba když má nějaký vroubek a chce rychle zmizet a setřást policii. To Chandlerův případ není, protože o tom bychom už věděli. Druhá možnost je, že chce letadlo použít k nějakému speciálnímu účelu.“

Ginger mu vpadl do řeči. „Snad si nemyslíš, že by s ním chtěl provádět zase krkolomnosti jako tenkrát u letectva?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „U letectva tenkrát tak šaškoval, protože byl opilý. Ale když se hlásil na vyhlídkový let, tak pod vlivem alkoholu nebyl, jinak by si toho Lorry všiml a poslal by ho pryč. Nezapomínejte, že Chandler by necouvl před trestným činem, jen aby se zmocnil letadla. Byl by s to někoho praštit a třeba i zabít. Něco takového člověk nedělá pro legraci. Představme si, že Chandler chce letadlo. Nemá peníze, aby si nějaké koupil, a proto se rozhodne, že si jedno prostě ukradne. Jestli je tohle správný předpoklad, může to pro nás být výchozí bod. A budeme-li předpokládat, že mašina je dosud letuschopná, musíme ji najít.“

„Ale sám jsi přece povídal, že ji mohli přelakovat a udělat jí novou registraci?“ namítl Bertie.

„Přirozeně, ale kdo ji přelakoval? Chandler si na to nemohl přizvat odborníka, protože by tím vzbudil podezření. Většina lidí z oboru by poznala barvy z Kingsmeadu, tou dobou by už taky věděli, že se pohřešuje G-ALZY. Ne, tak hloupý zas Chandler není, aby to riskoval.“

„Mohl stroj přestříkat sám.“

„No právě, to je pak hned jiná situace. Amatérská práce není zdaleka tak dobrá jako práce odborníka. Jestli to provedl sám Chandler, dal bych za to krk, že se při zevrubnější prohlídce objeví místa, kde bude prosvítat původní barva, zvláště tam, kde se těžko nanáší nebo nastříkává nový lak. Jestli se stroj ještě používá, musel by zkušený odborník ta místa odhalit.“

„Jaký odborník?“

„Každý mechanik na každém letišti.“

„To by musel na tom letišti přistát.“

„Taky přistane. Pokud Chandler není takový koumák, že mu motory běhají na vodu. Vycházím z toho, že tu mašinu chce používat. V tom případě potřebuje palivo a olej. A to ne obyčejný benzin, ale letecký. A kde ho dostane, až mu dojde? Jenom na jediném místě, na letišti. A tam ho můžeme chytit.“

„Vypadá to, že se dost nalítáme.“

„Ale kdepak. Všem letišťům v zemi pošlu oběžník, aby si dali pozor na Piper Cub, co je – bez ohledu na registrační znaky – čerstvě přelakovaný. Kdyby u nich takový stroj přistál a chtěl natankovat, musí ho pod nějakou záminkou zadržet a neprodleně uvědomit Scotland Yard. V žádném případě mu nesmí doplnit palivo. Něco v tom smyslu. A o totéž požádám Interpol pro případ, že stroj odletí do ciziny.“

Biggles pokrčil rameny.

„Musím přiznat, že je to sázka do loterie,“ pokračoval po chvíli. „Ale co můžeme dělat jinak? Nemůžeme přece na všechna letiště vyslat maníka a taky nemůžeme nazdařbůh lítat sem a tam a doufat, že náhodou natrefíme právě na tu mašinu. To by byla ještě větší náhoda. Chandler moc dobře ví, že se stroj pohřešuje, takže si dá jistojistě pozor, než zase vzlítne. Možná poletí jen za tmy a přes den bude lítat jen nad mraky.“

„A ještě něco,“ podotkl Bertie a přemýšlivě si leštil monokl. „Jestli poletí ať už za dne nebo v noci napříč letovým linkám, budou z toho hoši z věží určitě na větvi a dají mu vědět, ať se klidí z cesty. Jestli zachytí rozkaz, a to určitě zachytí, co udělá? Neuposlechne nebo změní kurz. Když neuposlechne, hned to uslyšíme, protože o tom jsme přece domluvení s pracovníky od radarů.“

„To máš pravdu,“ přitakal uvážlivě Biggles. „Na tom něco je. Ale i kdyby tomu tak bylo, radar nám moc nepomůže. Ten nám může udat jediné pozici letounu. V noci s tím moc nepořídíme a přes den bude už Chandler bůhvídkde, než se dostaneme na místo.“

„Radar ho může sledovat,“ poznamenal Ginger.

„Ne, pokud má Chandler trochu za ušima, jako by měl mít bývalý vojenský pilot. Jestli si všimne, že ho má radar v merku, spustí se jako netopýr k zemi, aby se mu ztratil z pole. Ale na paměti to mít musíme.“

„Mimochodem, ví o tom inspektor Gaskin?“ zajímal se Bertie.

„Ne, nic jsem mu neříkal. Pročpak?“

„Mohl by nám pomoci a požádat všechny policejní stanice, aby se pozemní hlídky poohlédly po malém

letadle, co se chová nějak neobvykle. Například že letí moc nízko.“

„Vzhledem k tomu, že v našem případě může jít i o vraždu, jak se obávám, jistě mi vyhoví,“ řekl Biggles. „Určitě s ním promluvím. Jinak ještě něco? Ne? Takže půjdu sestavit ten oběžník a hned ho dám rozeslat.“

3. KDE JE PIPER CUB?

Uplynul týden. Biggles udělal všechno, co si předsevzal, ale celá pátrací akce zatím zůstávala bezvýsledná. Ačkoliv se ještě nehodlal smířit s porážkou, zklamání mu jako obvykle na náladě nepřidalo, byl zamlklý. Zas a znova se ptal: „Co bychom mohli ještě udělat?“ Ale nikdo na to neznal odpověď.

A pak se osmého dne ráno přihodily během několika minut hned dvě věci najednou a v kanceláři bylo vmžiku jako v úle.

Zaprvé zatelefonoval z Paříže Marcel Brissac, jejich známý důvtipný kolega z leteckého oddělení francouzského Interpolu. Oznámil, že se v noci nad Plaine de la Crau severně od Marseille objevil Piper Cub, který neodpovídal na výzvy rádiem. Zamířili na něho reflektory, ale dokázal se jim ztratit ze zorného pole. Přesto v něm setrval dost dlouho, aby bezpečně poznali, že je to Cub. Jeho imatrikulaci sice nerozeznali, ale musel to být skoro jistě britský stroj. Viděli, jak mizí severním směrem. Letištní radar ho sledoval až kus za Lyon. Něco takového se stalo už dřív a kdyby se to stalo ještě jednou a pilot jim odmítl prozradit svou totožnost, přinutí ho k přistání.

„Co tomu říkáte?“ ucedil Biggles, když položil sluchátko a sdělil přítomným tu novinu. „Marseille. Jestli je to Chandler, nemůže mít už moc benzínu.“ Podíval se na mapu s opsanou kružnicí. „Podle mého si musel někde v Anglii přitankovat.“

„Plaine de la Crau,“ bručel si Ginger. „To mi něco připomíná.“

„Správně, jednou jsme tam měli něco do činění. Pro letce nádherná oáza, sto dvacet čtverečních kilometrů rovných jako stůl. A jenom písek a jemný štěrk.“

„Excelentní místo na přistání, když má člověk trable,“ poznamenal Bertie.

„Z ničeho nevysvítá, že ten Cub pilotoval Chandler, ačkoliv je to možné,“ pokračoval Biggles. „To místo se dá lehce najít. Hlavní železniční tepna z Paříže na jih vede přímo napříč. Stačí sledovat koleje. A nazpátek jakbysmet.“

„Myslíš, že by nám stálo za to zaletět si tam?“ nadhodil Ginger.

„Ne, asi bychom tam nic nenašli. Marcel by nás informoval, kdyby se noční příhoda opakovala. I kdyby tím pilotem byl skutečně Chandler, nemá smysl pátrat, co tam dělal.“

Ještě se o tom dohadovali, když znovu zazvonil telefon. Tentokrát to byla lepší zpráva. Byl to ředitel z Lysettu, malého soukromého letiště z blízkosti Frome v Somersetu. Dostal Bigglesův oběžník a připíchl ho na nástěnku. Jeden z mechaniků aeroklubu, který se právě vrátil po víkendu, mu řekl, že jeden Piper Cub natankoval, dost možná to byl stroj hledaný policií. Měl registrační znaky G-ALCK a určitě byl nedávno přelakovaný. Pilot, který byl podle vlastních slov i majitel letadla, udal jméno kapitán John Maxwell. Došel mu benzin i olej. Letěl sám.

Doplnění nádrží platil v hotovosti. Stroj byl momentálně tmavomodrý, ale křídla měl dřív krémová. To se dalo poznat na špičce levého křídla, kde bylo vidět opravu drobnějšího defektu. Původní barva byla určitě krémová.

Biggles poděkoval za zprávu a řekl, že tam okamžitě někoho posílá, aby si blíže promluvil s mechanikem. V hrubých rysech pak všechno vylíčil ostatním a hned pokračoval: „Gingere, jdi se podívat do kartotéky, jestli tam mezi soukromými majiteli nenajdeš kapitána Johna Maxwella. Bertie, ty se podíváš, jestli existuje Cub s registrací G-ALCK.“ Zatímco oba kolegové hledali, dodal: „Tohle je lepší zpráva. Jestli je ten Maxwell Chandler, má zatraceně velkou spotřebu benzínu. V každém případě se mu povedlo natankovat.“

„Nic jsem nenašel,“ ohlásil Ginger a zavřel kartotéku. „Žádný Maxwell.“

„A taky žádný Piper Cub s písmeny G-ALCK,“ doplnil ho Bertie.

„Přesně to, co jsem čekal. Čím dál tím líp,“ pochvaloval si Biggles. „Dáme se do toho. Nejdřív ty, Bertie. Poletíš do Lysettu s Chandlerovou fotografií. Jestli ten člověk, co se vydával za kapitána Maxwella, je opravdu Chandler, dotyčný mechanik ho určitě pozná. Jestli to byl Chandler, možná že se zase vrátí pro benzin. Zůstaneš na letišti, dokud ti nedám další zprávu. To znamená, že musíš být celý den v pohotovosti.“

„A jestli to nebyl Chandler?“

„V tom případě se můžeš vrátit. Pokus se zjistit, co měl ten Maxwell za lubem, čím je to letadlo a proč má falešnou registraci. A zavolej mi, až se něco dozvíš.“

„A jestli se zas objeví Chandler, co pak? Když bude chtít benzin, má se mu dát?“

Biggles zaváhal. „Jestli je ten stroj totožný s tím, který zaznamenali v jižní Francii, nemůže už mít moc paliva. To znamená, že bude muset natankovat. Vyhovíme mu,“ rozhodl se. „Myslím totiž na Taffyho.“

Kdybychom Chandlera zatkli na místě, asi by nám moc nepověděl a my bychom ho mohli obvinít jenom z krádeže letadla.“

„Počkej trochu, starouši, přece by musel vypovídat, kde zůstal Taffy.“

„Kdyby ho zavraždil nebo ho někde zavřel, určitě to nepřizná. A my bychom ho bez důkazu nemohli obvinít. Nemůžeme ho zatknout pro vraždu, dokud se nenajde Taffyho tělo. A na to můžeme vzít jed, že Chandler má už pohotově vysvětlení, proč je sám. Netvrdím, že Taffyho zavraždil, vždyť zatím snad neublížil ani mouše, ale jestli to udělal, postarám se, aby ho to stálo krk. Dejte mu benzinu, kolik chce, a ty se pak pusť za ním, abys poznal, kam má namířeno. Asi se vrátí na místo, kde schovává letadlo. Měl bys na to jít šikovně. Jestli pozná, že ho sleduješ, bude se tě chtít zbavit. Jinak se už musíš rozhodnout sám, co je nejlepší.“

„A kde budeš ty?“

„Než dorazíš do Lysettu, budu už zase tady. Teď si jen zaletím do Kingsmeadu a zkontroluji u tam pár věcí. Lorry určitě ví, jestli ten Cub, co ho postrádá, měl někdy defekt na špičce křídla. Měl by to mít někde zanesené. Jestli to tak bude, potvrdí se tím zpráva z Lysettu a budeme mít jistotu ohledně letadla, co tam přistálo.“

„V pořádku. Jestli je to všechno, jdu na věc,“ řekl Bertie.

„Ještě něco,“ zadržel ho Biggles a pokračoval přemýšlivě: „Tvým úkolem je vyzkoumat, kde Chandler ukrývá ten Cub. To je prozatím tvá jediná instrukce. Důvod, proč ho nenechává na letišti, je jasný. Jediná další možnost je otevřená krajina. Nejen tak ledajaká louka, ale dost velká planina. Můžeme předpokládat, že

na ní má nějakou kamufláž nebo přístřešek, kam se dá stroj schovat, když se nepoužívá. Jestli tě tam Chandler dovede, jak doufám, nesmíš přirozeně přistát. Let' dál, ale ujisti se, že si přesně zapamatuješ to místo, abys je znovu našel. To asi nebude tak snadné, jak to vypadá. Zřejmě to nebude poblíž vesnice nebo města, protože tam je hodně lidí. V otevřeném terénu vypadají všechny planiny stejně, pokud je náhodou dobře neznáš. Bude-li tam zřetelný orientační bod, prima. Ale když tam nebude, dá se ze vzduchu přehlédnout dokonce i malé letiště, jak sám víš. Proto jsme dřív dělali doprostřed bílý kruh. Možná že by stálo za úvahu, aby sis Chandlerovo letiště označil, pokud ho najdeš.“

„A čím například?“

„Dřív, ještě za války, jsme si označovali nepřátelskou protiletectkou obranu nebo jiné cíle papírovým pytlem s moukou nebo spíš s vápnem, co najdeš u mechaniků. Pytel se při dopadu roztrhne a nechá za sebou bílou stopu. Člověk si jí všimne jen tehdy, když ji hledá.“

„Myslím, že to nebude třeba, starouši, ale pro všechny případy si nějaký ten pytel vezmu. A jestli je to všechno, jdu na věc,“ prohodil Bertie lehkým tónem a odešel plnit své instrukce.

Ginger se ušklíbl na Bigglese: „Pro Taffyho to vypadá dost bledě.“

Biggles byl stejného názoru.

„Ať už je živý nebo mrtvý, najít ho musíme,“ řekl rozmrzele. „Ještě štěstí, že není ženatý, protože jeho žena by si zoufala, a ne bez důvodů. Ale zalet'me si teď do Kingsmeadu a promluvíme si s Lorrym.“

Našli ho na letištní ploše a Biggles se hned zeptal: „Něco nového?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Lorrimore nevesele. „Ty ses něco dozvěděl?“

„Ano, ale ještě je moc brzo, abych mohl říct, jestli to má nějakou cenu. Teď si prověřujeme pár drobností. Proto jsme tady. Chci se na něco zeptat. Potřeboval bych vědět, jestli ten pohřešovaný Cub neměl náhodou lehce poškozené levé křídlo.“

Lorrimore překvapeně vzhlédl. „To měl. Asi před třemi nedělemi ho pošramotil jeden žák, když vyjížděl moc zbrkle z hangáru. Jak to víš?“

„Nevím to, ale předpokládal jsem to. Na letišti v somersetském Lysettu přistál tmavomodrý Cub s falešnou registrací, aby si natankoval. Špičku levého křídla měl čerstvě opravenou.“

„To musel být on!“ vykřikl Lorrimore.

„Možná, ale stoprocentní to není,“ poznamenal opatrně Biggles. „Špička křídla se poškodí jedna dvě.“

„Kdo s ním přiletěl?“

„Chlápek, který si říká Maxwell.“

„A je to fakt?“

„Myslím, že je, ale dávám si to prověřit.“

„Myslíš, že to byl Chandler a že si zase změnil jméno?“

„Ano.“

„Letěl sám?“

„Ano.“

„A kde je teda Taffy?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Jo, na tohle se mě neptej.“

„A to ho nechali v Lysettu natankovat?“

„Přirozeně. Proč taky ne? Měl úplně prázdné nádrže.“

„Ta mašina se musela dost nalítat od chvíle, co se odlepila odtud,“ poznamenal Lorrimore trpce.

„Dostal jsem zprávu z Francie, že nějaký Piper Cub se včera v noci odmítl hlásit, když přelétal nad Provencí.“

„Nad Provencí! Bože na nebi!“

„Neptej se mě, co tam chtěl. Kromě toho to ani možná nebyl tvůj stroj.“

„Jestli je to tak, můžu ho už nadobro odepsat.“

„Nemyslím,“ nesouhlasil Biggles. „Naposled ho viděli na trase k severu. Sledovali ho až k letišti v Bronu. Takže můžeme předpokládat, že už se zase vracel do Anglie, jestli to vůbec byl Chandler. Možná se to brzy dozvíme. Jeden z mých mužů letí do Lysettu pro případ, že by si tam ten Cub chtěl znovu natankovat. Nedělej si starosti. Jedno vím jistě. Jestli si Chandler myslí, že se takhle může proletovat s ukradenou mašinou, buď je blázen nebo opilec. Jednou nebo dvakrát mu to možná projde, ale jestli v tom bude pokračovat, dostaneme ho. Musím přiznat, že se mi zdá obtížnější vypátrat, kde zůstal Taffy.“

„A co má můj Cub co dělat ve Francii?“

„Mohl bych jmenovat pár důvodů. Třeba někoho přepravoval. Nebo mohl převážet kontraband. Možností je spousta a žádná velká obtíž to není. Za Marseille je přírodní letiště, kam by se vešla celá perut' stíhaček. Ale dost řečí, už musím jít. Čekám na zavolání z Lysettu. Dám ti vědět, jestli se něco dozvím.“

„Děkuji.“

Biggles se otočil. „Tak zatím!“

Auster se zase vrátil na základnu.

„A teď si počkáme, co nám nahlásí Bertie,“ řekl Biggles a sedl si s cigaretou k telefonu. „Perspektiva je dost příznivá. Máme skoro jistotu, že Cub, co přistál v Lysettu, je právě ta mašina, kterou hledáme, jinak by to musela být zatracená náhoda.“

Za hodinu se ozval Bertie. Jeho hlášení je nijak nepřekvapilo. Bylo to přesně to, co chtěli vědět. Mechanik doplňující palivo bez váhání poznal v pilotovi na fotografii muže, který se vydával za kapitána Maxwella.

„Byl to vskutku Chandler,“ řekl Biggles během telefonování Gingerovi. Jako novinku mohl dotyčný mechanik Bertiemu sdělit jedině to, co mu sám od sebe pověděl Maxwell neboli Chandler: že prý tu mašinu právě koupil z druhé ruky a teď ji zalétává. A taky že má někde poblíž usedlost, ale kde, to neřekl. To bylo všechno. Bertie sám teď dělá nutná opatření pro případ, kdyby si Cub ještě přiletěl natankovat. Kdyby něco, tak zavolá. V případě, že by nemohl zavolat sám, protože by musel narychlo pryč, udělá to za něho ředitel letiště Grant. Je informovaný. Bertie ho do celé záležitosti zasvětil.

„Zatím jde všechno dobře,“ řekl Biggles, když položil sluchátko.

„Nechceš si sám zaletět do Lysettu?“ zeptal se Ginger.

„Ani ne. Aspoň prozatím ne. Jak to vypadá teď, nedá se udělat víc, než co už udělal Bertie. Nemá to cenu. Kdyby se tam potloukalo víc lidí, začal by Chandler třeba něco tušit. Jakmile dostane strach, zmizí. A mimoto jsme slíbili Bertiemu, že zůstaneme tady. Kdyby náhodou volal a my byli zrovna na cestě do Somersetu, mohlo by

se všechno zhatit. Plány se nemají měnit uprostřed cesty a pravidla uprostřed hry. Podobnou příležitost možná už nedostaneme, takže bych radši nic neriskoval.“

„A proč nechceš, abychom stroj i s Chandlerem zajistili, až přistane?“

„O tom jsme mluvili už dřív. Zajistit nestačí. Musíme mu dát příležitost, aby nás dovedl k místu, kde tu mašinu schovává. To je jediný způsob, jak zjistit, co se stalo s Taffym. Chandler pověděl mechanikovi, že má stroj na svém vlastním pozemku. Je úplně jasné, že musí Cub někde nechávat, když zrovna nelítá, ale že by ten pozemek byl jeho, to pochybuju. Z toho, co o něm víme, se dá soudit, že nemůže vlastnit tak velký kus půdy, aby se na něm dalo přistát. Odkud by na to vzal?“

„Zřejmě dostává od někoho peníze, jinak by nemohl platit hotově benzin, co nafasoval v Lysettu.“

„Na to jsem taky už myslel,“ přikývl Biggles. „To znamená, že nepodniká na vlastní pěst. Za tím musí být někdo, kdo má prachy.“

„A taky pozemek, co na něm přistává.“

„Vypadá to tak. Ani bych se moc nedivil. Něco takového jsem čekal.“

Biggles mrkl na hodinky. „Jdu si něco sníst. Bude lepší, když nepůjdeme spolu. Zůstaň u telefonu, kdyby se ozval Bertie. Hned jsem zpátky a vystřídám tě, až se půjdeš najíst ty.“

Biggles nebyl pryč ani hodinu. Když se vrátil, volal někdo z Lysettu, ale ne Bertie. U telefonu byl ředitel letiště Grant a měl od Bertieho vzkaz. Krátký a věcný. Pohřešovaný Cub se stavil pro benzin a olej. Nádrže měl takřka prázdné. Pilotoval ho tentýž muž, zřejmě

Chandler, a byl sám. Doplněné palivo zaplatil opět hotově. Hned zase vzlétl a Bertie se pustil za ním.

„Dobře, že jsme zůstali tady. Jinak bychom se to dozvěděli až po přistání v Lysettu,“ okomentoval zprávu Biggles. „Radši bychom tu měli zůstat pořád, protože Bertie zavolá hned, jak se něco dozví. Čeká, že budeme tady. Dokud se nedozvíme nic dalšího, nedá se nic dělat.“

„Jestliže si Cub přiletěl jen natankovat a hned se zase vrací, nemůže to trvat dlouho,“ těšil se Ginger.

„V tom případě se to brzo dozvíme,“ odpověděl mu vesele Biggles. „Na tvém místě bych se šel rychle najíst, pokud to ještě jde. Za chvíli budeme mít možná tak nakvap, že na jídlo nebude pomyšlení.“

V tom se ale mýlil. Když si Ginger honem něco zhltl a rychle se vrátil, z Lysettu se ještě nikdo neozval. A také ne z jiného místa, kdyby byl Bertie přistál někde jinde.

Když odbila třetí a telefon stále mlčel, svraštil Biggles čelo. Ve čtyři už koukal pořádně ustaraně. A v pět rázoval sem tam po místnosti a kouřil jednu cigaretu za druhou. „Co ten Bertie, k čertu, dělá?“ ptal se zas a znovu.

Na to Ginger přirozeně nedokázal odpovědět. Zmohl se ale na konstatování: „Jestli byl Chandler v noci zase v jižní Francii, vysvětluje se tím, proč měl ráno prázdnou v nádržích. Možná se tam chce co nejdříve vrátit a proto riskuje let za dne. Bertie poletí přirozeně za ním, dokud mu postačí palivo.“

„Ta možnost tu vsutku je,“ připustil Biggles. „Ale letět dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin na jih Francie, to mi nepřipadá moc pravděpodobné.“

Když se v osm začalo smrákat, posadil se a típl v popelníku cigaretu.

„Něco se zřejmě popsulo,“ zamumlal.

4. V JÁMĚ LVOVÉ

Bigglesův předpoklad, že se něco popsulo, byl správný. Je ale nepravděpodobné, že si dokázal představit, jak dalekosáhlá to byla šlamastyka. Za to Bertie ale nemohl.

Přistál bez obtíží na letišti v Lysettu a nechal svůj stroj na místě, kde nikomu nepřekážel a přitom byl po ruce. Pak řekl řediteli letiště, mladému leteckému fandovi jménem Ducan Grant, kdo je a kvůli čemu přiletěl. V kanceláři potom podrobně poreferoval o zmizení Taffyho Welshe a o tom, co si o celé věci myslí a co hodlají podniknout. Grant přislíbil veškerou spolupráci.

Dal si zavolat mechanika, který tankoval Cub. Bertie mu ukázal fotografii. Mechanik, který dřív působil u RAF, okamžitě ukázal na Chandlera a prohlásil: „To je on.“ Na přímý dotaz pak dodal, že spolu prohodili pár slov. Jen v krátkosti, protože pilot spěchal. Opakoval všechno, co si z rozhovoru pamatoval, ale nic nového v tom nebylo. Jen jedna podrobnost stála za zmínku: mechanik měl dojem, že Maxwell, jak ho stále ještě jmenoval, byl dost podnapilý. Ale jeho věc to nebyla.

Bertie to všechno sdělil telefonicky Bigglesovi. Nejdůležitější přirozeně bylo, že Maxwell je skutečně Chandler a že Cub, na kterém lítá, je nepochybně onen pohřešovaný stroj. Když domluvil, dal si natankovat plné nádrže a uvelebil se na verandě klubovní budovy. Odtamtud měl přehled po celém letišti, kde vládl uprostřed týdne klid.

Počítal s tím, že bude čekat dlouho, možná dokonce pár dní, ale protože si v klubu hned zamluvil nocleh, těžkou hlavu si s tím nedělal. Nic nového pod sluncem.

Jako všichni piloti strávil během své kariéry mnoho hodin vysedáváním na letišti v naději, že se přihodí něco zajímavého. Grant si k němu na chvíli přisedl a pak se vrátil do kanceláře, kde měl ještě něco na práci. Byl krásný teplý den, ale slunce vykouklo jen občas, protože nebe pokrývala pomalu plynoucí kupovitá oblaka.

Během dvaceti minut ho probral lehký hukot nízko letícího stroje. Podíval se tím směrem a uviděl, že je to Cub. Ani si nedokázal představit, že už by to mohl být ten, na který čeká, ale když se letoun chystal k přistání a on rozeznal registrační znaky, s uspokojením zkonstatoval, že je tomu tak. Když letadlo pomalu zamířilo k benzinové pumpě, nonšalantně vstal a postavil se k zábradlí verandy. Cub zastavil a vrtule se přestala točit. Z hangáru vyšel mechanik, s nímž prve mluvil Bertie. Pilot seskočil ze stroje a po několika věcných poznámkách začalo tankování.

Bertie se nenuceně přiblížil. Chtěl se podívat pilotovi do tváře. Proč taky ne? Nikdo, dokonce ani Chandler přece nemohl tušit, že Bertie není jen nahodilý návštěvník aeroklubu.

Byl to opravdu Chandler, oblečený v tweedovém obleku s leteckou kuklou. Letecké brýle si posunul do čela. Kývl Bertiemu, jak bývá mezi piloty zvykem.

„Počasíčko,“ prohodil Bertie lehkým tónem. „Nenapijem se spolu něčeho?“

Nevěděl přesně, co si od toho pozvání slibuje, ale napadlo ho, že by Chandler třeba mohl něco říct.

Jenže Chandler nabídku odmítl: „Ne, děkuji. Spěchám.“

Bertie sklouzl pohledem ke špičce levého křídla. „Na delší let?“ prohodil.

„Ani ne. Zkušebně mašinu trochu zalétávám. A co vy tady?“

„Totěž, co vy. Pár hodin letu. Přistál jsem tady, protože jsem doufal, že se tu sejdu s jedním známým. Taky se už co nevidět zvednu.“ To řekl schválně, protože věděl, že ho Chandler uvidí ve vzduchu.

A to bylo všechno. Mechanik došel do kanceláře pro účet. Chandler zaplatil v hotovosti, vlezl do mašiny a nastartoval. Pak zamával a připravil se k odletu. Mechanik mu dal znamení, že vzduch je volný.

Bertie došel ke svému letadlu. Uviděl ještě, jak Grant ve dveřích kanceláře s nelibostí sleduje, že se Cub s nezvykle prudkou otáčkou odlepil od země. Za okamžik seděl už na svém místě i Bertie a startoval. Pytel s vápnem si položil vedle sebe. Počkal, až se Cub zvedne nad stromy na kraji letiště a pak se pustil se za ním.

Ve vzduchu viděl Cub na patnáct set metrů před sebou. Chandler letěl ve výšce asi čtyři sta metrů, ale hodný kus pod mraky. Bertie přirozeně nevěděl, jak dlouho ho bude muset sledovat, ale protože Cub už nenabíral výšku, předpokládal, že nepoletí daleko. Zůstávali pořád pod mraky a tím bylo sledování snazší. Bertie věděl, že ho Chandler vidí ve zpětném zrcátku, ale s tím se nedalo nic dělat. A mimoto, proč by dva stroje nemohly náhodou letět stejným směrem?

Přirozeně že by se raději dekoval za mraky, ale ty pluly o tisíc metrů výš a Bertie nechtěl riskovat, že by zůstal o hodně pozadu. Rozhodl se, že nespustí Chandlera z očí, protože moc dobře věděl, jak snadno se takové letadlo ztratí z dohledu, když se člověk pro hluk vlastního motoru nemůže orientovat podle zvuku.

Nicméně se čas od času zadíval dolů na zem a doufal, že uvidí nějaký orientační bod, podle kterého by mohl určit polohu, ale krajina sestávala pouze z luk a lesíků bez zvláštních poznávacích znamení, takže jedine věděl, že letí jiho-jihozápadním směrem.

Měl s sebou mapy, ale nebyl čas, aby je prostudoval. Když si je v duchu představil, uvědomil si, že brzy poletí nad Dorsetem, jestli už nepřeletěl hranice hrabství. V dálce bylo vidět zvlněné pahorky Dorsetu.

Cub letěl přímo, takže bylo jasné, že pilot ví, kam směřuje. A pak se přihodily dvě věci zároveň. Cub jako by pomalu začal klesat, když Austerovi začal vynechávat motor. Bertie se rychle podíval na otáčkoměr a uviděl, jak se ručička chvěje a vrací. Překvapilo ho to. Letecké motory *bývají* většinou spolehlivé, jenže někdy v nich něco přece jen selže. Na to ale pilot nikdy nemyslí, pokud se to nestane. A že se to přihodilo právě teď, to bylo prostě k vzteku, ale dělat se s tím moc nedalo. Motor se za letu nemůže zkontrolovat jako na zemi u auta. Otáčkoměr sice řekne pilotovi, že je něco v nepořádku, ale dál už nic. I to ale stačí. Zbývá pak jen jedna možnost: přistát.

Jestli se to letci povede bez poškození stroje a bez vlastní újmy, záleží na místě přistání.

Bertie zatěkal očima po palubní desce. Paliva měl, jak viděl, dost. Trochu s ním zacloumalo, když ho při dalším zakašlání motoru najednou ovanul pach benzinových výparů a letadlo se začalo otřásat. Neměl zrovna chuť havarovat, ani kvůli Chandlerovi ne, proto ubral plyn a začal se rozhlížet po nějaké přistávací ploše pod sebou. Krajina byla hustě zalesněná, nic vhodného zatím neviděl. Přirozeně že se při tom všem nemohl

soustředit na Cub a když se po něm rozhlédl, zdálo se, že je ten tam. Stálo ho několik drahocenných sekund, než ho zase našel. Viděl, jak se asi o kilometr dál snáší k protáhlé louce. V té chvíli to bylo to jediné, čeho si všiml, snad až na to, že asi o další tři kilometry dál je vesnice.

Rozhodnout se musel okamžitě. Pokusí se doletět až k louce, kde právě přistál Cub. Stihne to možná jen tak tak. Nezaměstnával se úvahami, jestli je to moudré, ve skutečnosti neměl na vybranou. Šlo jen o to, aby se dostal v pořádku na zem.

Mířil tedy přímo k louce jen takovou rychlostí, aby se udržel ve vzduchu. Když poznal, že to asi nestihne, pokusil se přidat plyn. To mělo za následek jen zhoustlý kouř a takové otřesy, že okamžitě plyn zas ubral. Protože motor už stejně nefungoval, vypnul zapalování, aby zmenšil nebezpečí požáru, kdyby se přece jen zřítíl. Vrtule se zastavila a letoun teď škrtal břichem o špičky stromů. Najednou si vzpomněl na pytel vápna, vyhodil ho ven a posléze konečně dosedl takřka ve stopě Cubu. Nechal mašinu doběhnout a zarazil se na pár metrů od Chandlera. Ten se mezitím postavil vedle svého stroje a přihlížel.

Bertie zůstal sedět a vzpamatoval se z denervujících okamžiků. To ale neznamená, že nepřemýšlel, bleskově nepřemýšlel o situaci, do níž se dostal, když přistál podle všeho přímo u Chandlerovy skrýše. První myšlenka platila Bigglesovi a jak mu zatelefonovat, když v blízkosti asi nikde není telefon. Z toho vyplývá, že si se svým vlastním postavením zvlášť těžkou hlavu nedělal.

Přirozeně že by byl radši nepřistál právě na téhle louce, ale když už se to stalo, tak strašné to zase nebylo. Měl za úkol najít Chandlerovu skrýš. Ten úkol splnil, třebaže si dobře uvědomoval, že zřejmě zašel dál, než předpokládal Biggles.

Rozhlédl se kolem sebe a na protější straně louky uviděl červenou cihlovou stavbu. Byla trochu malá na venkovskou usedlost, ale přesto dost velká a měla přístavky, jako by to byl anebo dříve býval prosperující statek. Cestu vidět nebylo, takže zřejmě šlo o zadní část budovy.

Když uviděl, jak k němu přichází Chandler, vystoupil a se zarputilým úsměškem si uvolnil kuklu.

„Tak jste zase tady,“ řekl Chandler zvláštním tónem.

„Ano, ale bylo to jen o chlup,“ přikývl Bertie. „Musím přiznat, že jsem si už myslel, že bude po mně.“ Ke všemu to byla skoro pravda.

„Proč jste přistál právě tady?“

„Proč?“ Bertie se zatvářil dotčeně. „To má být vtip? Bylo to terno, že jsem s tak pošahaným motorem vůbec někde přistál. Kdybych v poslední chvíli neviděl, že přistáváte těsně přede mnou, skončilo by to mnohem hůř. Napadlo mě, že když tady může přistát jeden, můžou dva taky. A tady mě máte.“

Podíval se na Austera, z kterého stoupal kouř, neklamné znamení, že se motor přehřál.

„Bylo slyšet, že máte těžkosti,“ odpověděl Chandler a sklonil se, aby se podíval pod kryt. „Tady je to,“ ukázal prstem. „Uniká olej. Možná se roztrhl nebo jen uvolnil přívod oleje.“

„Paráda,“ ucedil Bertie sarkasticky. „Vypadá to, že tu budu muset zůstat. Nevíte, kde je nejbližší telefon?“

Jestli není poblíž další letiště, zavolám do Lysettu, aby mi sem někoho poslali.“

„To nejspíš,“ řekl Chandler neurčitě, jako by uvažoval.

„Kdo bydlí tamhle v tom domě?“ zeptal se Bertie. „Určitě budou mít telefon.“

„To je statek mého strýce,“ odpověděl Chandler po delší odmlce. „Chtěl jsem ho navštívit. S touhle mašinou si zatím moc nepočnete. Vezmu vás do toho domu a uvidíme, co se dá dělat. Jinak to vypadá na docela jednoduchou opravu.“

To si Bertie sice myslel taky, ale nekomentoval to. Řekl pouze: „Děkuju. To je od vás moc milé.“

„Možná bych to uměl spravit sám,“ nabídl se Chandler. „Trochu se v motorech vyznám.“

Protože Bertie věděl, že Chandler působil u RAF v hodnosti seržanta také jako montér, nebyla to pro něho žádná novinka.

„Jděte napřed,“ řekl Chandler. „Dojedu se svým Cubem k jedné z těch stodol pro případ, že mě přemluví, abych zůstal na noc.“

„Fajn.“ Bertie vykročil k domu. Nebyl dál než sto metrů. Je nasnadě, co si v té chvíli myslel. Nebyl to příjemný pocit svěřit se do vůle někoho takového, jako je Chandler, jenže odmítnout se takřka nedalo, nechtěl-li vzbudit podezření. Jakou výmluvu by si jinak musel zvolit? Pochyboval, že by našel nějakou dost přesvědčivou. Na druhé straně bylo takřka jisté, že Chandler zatím nic netuší. Nouzové přistání bylo konec konců dost evidentní. Chandler ho viděl na vlastní oči, takže tomu musel věřit. Dýmající motor byl skutečný, to se nafilmovat nedá. Žádný pilot by přistání v tomhle

stavu neriskoval pro nic za nic. Přirozeně, že největší starost měl teď Bertie o to, aby Biggles dostal co nejdřív zprávu, ale přitom se mu nechtělo nechávat stroj v rukou Chandlera. Odklad byl nevyhnutelný. Utěšoval se myšlenkou, že celá záležitost může mít i příznivý dopad. Uvidí něco z domu a pozná tamní obyvatele. Přitom si byl vědom nebezpečnosti situace a věděl, že si musí zachovat chladnou hlavu.

Představoval si to takhle. Zavolá do Lysettu, udá adresu, na kterou se zeptá obyvatel domu, a požádá, aby mu co nejrychleji poslali mechanika na nutnou opravu. Přijede asi autem, ale protože Grant ví, oč se jedná, možná ho pošle letadlem. Austeru ze vzduchu snadno uvidí. I kdyby na drát nedostal přímo Granta, určitě se dozví, co se stalo, a bude mít dost rozumu, aby hned uvědomil Bigglese.

V nejhorším případě tu bude muset zůstat pár hodin. Pokud se mu podaří vzlétnout do tmy, nebude to vůbec tak zlé. Když Bertie dospěl v myšlenkách až k tomuhle bodu, přestal si dělat starosti.

Došel k plotu rozsáhlé a zanedbané zelinářské zahrady a uviděl, jak Chandler manévruje s Cubem k veliké stodole. Zároveň využil příležitosti, aby si dobře vštípil do paměti polohu louky a území kolem ní. Louka sama o sobě byla dost velká, ale spíš dlouhá a úzká, což by mohlo mít vliv na přistávání při větru z určitého směru. Hodila se pro malá a lehká letadla, řízená zkušeným pilotem. Jako obyčejné letiště se ale používat nedala. Všude okolo rostly husté lesy; dokonce i v živých plotech se tyčily buď jednotlivě nebo ve skupinkách menší či větší stromy, které jsou pro nezkušeného letce vždy nebezpečné. Louka byla mimoto položená dost

nízko a za špatného počasí asi dost těžko rozeznatelná. Nebylo to místo, kde se dalo čekat letiště, což byla pro Chandlera zřejmě výhoda, možná si je zvolil právě proto. Než by se tu někdo odvážil přistát za noci, musel by znát dokonale terén. Bertie si všiml, jak krátká je zdejší tráva, jako by se tu pravidelně pásł dobytek.

Spokojený se svou inspekcí vyčkal, až se k němu připojí Chandler a společně pak vykročili po zahradní cestě směrem k zadnímu vchodu do domu.

„Jak se to tu jmenuje?“ prohodil ledabyle Bertie.

„Říkáme tomu prostě Farma,“ odpověděl mu Chandler stejným tónem.

„Jak mám vyložit mechanikovi, kudy se sem dostane?“

„To nechte na mně. Uvnitř vám to povím. Asi byste se rád něčeho napil,“ změnil rychle tón rozhovoru. Otevřel dveře, jako by tu byl doma. Velkou rozharpánou kuchyní, v níž se čínla hubená, nevlídně vyhlížeající žena, prošel ke dveřím na druhé straně. Jimi se vcházelo do pohodlně zařízeného obývacího pokoje. Tam se ve fotelu rozvaloval statný, asi šedesátiletý muž a pokuřoval úzké, černé cigáro. Nosil veliké brýle s kostěnou obroučkou. Bertieho si bedlivě měřil nápadně světle modrýma očima. Měl hranatý, široký a plochý obličej, ale vyklenuté holé čelo. Až na malou šedou bradku byl hladce vyholený. Nevypadal překvapeně, že vidí Chandlera, který ho zvesela pozdravil: „Nazdar, strýčku,“ při čemž zdůraznil slovo „strýčku“.

Starší pán se dosud díval na Bertieho a zeptal se: „Kdo to je?“

„Hned ti to povím,“ odpověděl Chandler. „Pojď na chvíli vedle, chci ti něco říct.“

Cestou k druhým dveřím pak ještě prohodil přes rameno směrem k Bertiemu: „Okamžik, hned se vrátím.“ Oba muži zmizeli a Bertie osaměl v místnosti. Jejich chování se mu nějak nezdálo, ale zatím to nehodlal rozebírat. Rozhlédl se po pokoji, jestli tu někde nemají telefon, ale když žádný neobjevil, zase se posadil. Měl nepříjemný pocit, atmosféra v domě se mu nelíbila.

Když uplynulo deset minut a muži se dosud nevrátili, zneklidněl. Co se děje? Nespletl se ve svém předpokladu, že Chandler nic netuší? Přemýšlel o tom, co se stalo s Taffym a uvažoval, jestli teď nekují plány, jak odstranit z cesty i jeho. Vstal a přistoupil k oknu, z něhož se, jak předpokládal, dá přehlédnout zahrada a louka za ní. Bylo tomu vskutku tak. Ústa se mu v té chvíli překvapením stáhla. Auster už nestál na místě, kde ho nechal. Nebylo po něm ani vidu. Očistil si sklíčko monoklu a zadíval se na křoviska lemující louku. Skutečně. Auster zmizel beze stopy.

Najednou ho napadlo, jaká by to byla polízanice, kdyby při pátrání po ukradeném letounu přišel na potvoru i o ten vlastní...

5. NÁVRH

Připravený na nové těžkosti se vracel ke své židli, když do místnosti vešel Chandler se svým starším společníkem.

„Co jste udělali s mým strojem?“¹ zeptal se Bertie chladným tónem, rozhodnutý, že jim dá najevo svou nevoli.

Chandler zřejmě otázku očekával, protože odpověděl okamžitě.

„Na téhle louce se pasou volí a proto se mi zdálo lepší stroj odtáhnout, aby ho nepoškodili. Takový vůl ví zatraceně dobře, oč si podrbat žádá.“

Bertie nevěřil ani slovo, ačkoliv by to mohla být pravda, vyhlédl znovu oknem a se smíšenými pocity sledoval několik volů, jak právě vycházejí na pastvu.

„Poslyšte, bylo nutné vypouštět dobytek, zrovna když tam stála moje mašina?“ zeptal se

„Podle mého ne, ale říkejte to sedlákovu čeledínovi, pastvina se udržuje nejlíp, když se pravidelně spásá.“

„Kam jste dal můj Auster?“

¹ Ačkoliv se technické podrobnosti většinou neuvádějí, zde by možná bylo třeba bližšího výkladu. Čtenář patrně ví, že existují různé typy austerů, jak pro vojenské účely, tak pro osobní přepravu. Bertie používal typ Auster J. 1. Autocrat, stroj pro tři nebo čtyři osoby. Standardní vybavení má nádrž na pětasedesát litrů, ale pod trupem může mít ještě přídavný šedesátilitrový tank, takže dokáže doletět asi tisíc kilometrů. Ukradený Cub byl P.A.-18 Super Cub 95, který se případně může používat při práškování polí. Má dvě sedadla za sebou. Oba stroje mají pevný podvozek a dvojí řízení. Auster s rychlostí sto sedmdesát pět kilometrů v hodině je mnohem rychlejší než Cub

„Ke svému Cubu do stodoly. Tam je v bezpečí.“

„A jak budu potom moci vzlétnout, když tu máte plno těch zatracených volů?“

„Až k tomu dojde, dám je zahnat. Ale ještě to chvíli potrvá.“

„To jistě. Jenomže já bych si rád pospíšil. Můžu si zatelefonovat?“

Chandler se zatvářil kysele. „Opravdu mě to mrzí, ale telefon nám zrovna nefunguje. Proto to trvalo tak dlouho. Musel jsem najít někoho, kdo dojede na kole do nejbližší budky a ohlásí poruchu na poště. Nedělejte si starosti, brzy se to spraví. Zatímco musíme čekat, můžeme se v klidu poradit a něčeho se napít. Co vám mám nalít: džin, whisky, sherry?“

„Prosím sherry,“ řekl Bertie chladně. Myšlenkami byl jinde. Bylo jasné, že celá věc bude složitější, než čekal.

Chandler vytáhl z baru sklenky a Bertie si všiml, že sám sobě nalil pořádnou sklenici whisky. „Měl bych vás představit mému strýci,“ řekl neutrálním tónem. „Pověděl jsem mu o tom nouzovém přistání. Jsem to ale hlupák! Ani se neznáme jménem. Já se jmenuju Maxwell. John Maxwell. A tohle je můj strýc, doktor Paul Hammal.“

Starší muž přikývl.

„Já se jmenuju Lissie,“ řekl Bertie.

„Tak dobrá. Teď už se známe. No tak se přece posaď.“

Bertie si sedl. Chandler se posadil naproti němu.

„Podle tvého přistání soudím, že už lítáš delší dobu,“ prohodil Chandler.

„Ano, už dost dlouho,“ musel připustit Bertie.
„RAF?“

„Ve válce. Když skončila, požádal jsem o propuštění.“

„Ale pořád ještě lítáš?“

„Proč ne?“

„Je to drahá záležitost.“

„Ne tak drahá.“

„Musíš mít hodně peněz,“ vyzvídal Chandler.
„Dost.“

„Auster je tvůj?“

„Ne, patří podniku, který spoluvlastním.“

„A odkud letíš?“

„Z Lysettu. Viděli jsme se tam.“

„Myslím před tím.“

„Z Londýna. Přesně řečeno z Gatwicku.“

„Kam máš namířeno?“

Ačkoliv tohle byly mezi piloty docela přirozené otázky, Bertie si byl jistý, že za tím docela určitě něco vězí. Proč by ho tady jinak zdržovali? Dobytek na louce byl jen záminka, aby mohli odtáhnout jeho stroj. Nechtěl snad Chandler, aby bylo poblíž statku vidět letadlo? Dobytek byl venku zřejmě vždycky, když Chandler nepoužíval louku jako přistávací plochu. Jednak se tím bránilo v přistání jiným letounům, za druhé by žádný pilot ze vzduchu nepoznal, že pastvina slouží jako letiště. Výmluva, že mají porouchaný telefon, čemuž nevěřil, byla pouhopouhá záminka, aby ho tu mohli zdržet.

Jako by chtěl udržovat konverzaci jen pro ukrácení času, pokračoval Chandler otázkou: „Kde teď pracuješ?“

Bertie vykouzlil omluvný úsměv: „Já vlastně pracovat nemusím.“

„Chceš říct, že žiješ ze svých peněz?“

„Mám nějaké pozemky, které mi vynáší dost, abych se nemusel obracet na sociálku.“

„To je terno. Přesto si myslím, že by se ti hodilo i víc.“

„A komu ne?“ Bertiemu se zdálo, že teď nadešla pravá chvíle, kdy by s vyptáváním mohl začít zase on. „A jak to, že ty se takhle můžeš proletovat ve vlastním stroji?“

Chandler se usmál. „Já? Já si tím vydělávám.“

„Opravdu? A jak to děláš?“

„Je to velmi snadné, když člověk ví, jak na to.“

„Zajímavé. Taky bych to rád věděl.“

Chandler se podíval na svého ‘strýce’, který se poprvé vložil do hovoru.

„Obchoduju se zahraničím. Převážně poplatky jsou ale tak vysoké, že se dá jen stěží vydělat. Mimoto dopravní společnosti pracujou většinou pomalu a není na ně spolehnutí, proto mi někdy pomáhá synovec s vlastním letadlem.“

Starší pán hovořil dokonalou angličtinou, přesto Bertie postřehl lehký cizí přízvuk. Nebyl dost silný, aby se dala odhadnout původní národnost. Je jen málo lidí, kteří hovoří cizím jazykem tak dokonale, aby je bylo možno pokládat za rodilé mluvčí.

„Ach tak,“ řekl pomalu Bertie. „Ale není s létáním do ciziny řada těžkostí, jako je vyplňování spousty formulářů a další nesmysly?“

„Ne tak, jak to dělám já,“ odpověděl Chandler s vychytralým úsměškem.

„Chceš říct, že ignoruješ formality?“

„Přesně tak. Nejsou k ničemu. Slouží jediné k zaměstnávání řady zbytečných úředníků.“

„Ale není to trochu riskantní? Kdyby tě chytli, pořádně bys to schytal.“

„Postarám se, aby se to nestalo. Musím přiznat, že určité riziko tu je, ale peníze, které si takhle vydělám, by bohatě stačily na nějakou tu pokutu.“

„Jak to děláš?“

„Jakmile se v tom naučíš chodit, je to v pohodě. Lítám, kdy se mi zachce. Většinou v noci. Kdo mi co může udělat?“

Bertiemu se podařilo nasadit odmítavý výraz. „Snad nechceš říct, že pašuješ?“

„Jestli chceš, můžeš tomu říkat pašování. Není na tom nic zvláštního. Víš stejně dobře jako já, že skoro každý turista, co jede na prázdniny do ciziny, zkouší podvést celníky. Proč bych to nedělal taky? Není rozdíl, jestli tě zboží přijde na pět nebo pět tisíc liber, princip je pořád stejný. Starší paninka, co si propašuje bez proclení flakónek parfému, překračuje zákon stejně jako já. Je to pravda nebo ne? Člověk zákon buď nepřekračuje, nebo ho překračuje. Když to dělá, je zločinec. V současné době by jen málokdo mohl odpřísáhnout, že zákon nepřekročil nikdy. Jeden přestupek je stejný jako druhý. Člověk, co za války kupoval pod rukou bony na benzin, když se neprodával volně, přestupoval zákon stejně jako kluk, co z kasy ukradne pár šestáků.“

Bertie musel přiznat, že je to pravda.

„Dobrá,“ pokračoval Chandler. „A teď, když jsme si to všechno vyříkali, nechtěl bys to zkusit taky? Zařídíme všechno.“

Bertie neodpověděl hned. Musel si to srovnat v hlavě. Věděl, že kdyby okamžitě odmítl veškerou spolupráci, dopadlo by to s ním bledě. A kdyby nabídku přijal moc rychle, mohlo by to působit podezřele. Musel získat čas. Jedno bylo jisté. Když mu tihle dva pověděli všechno na rovinu, už ho nenechají odejít. Nikdy neměli v úmyslu propustit ho jen tak. I kdyby neměli tušení, kdo a co je, moc dobře si dovedou spočítat, že každý pilot, ať vojenský nebo civilní, by něco podobného nahlásil policii. Uvědomil si, že když se bude tvářit, jako by nabídku přijal, má větší šanci vyváznout se zdravou kůží, než když ji odmítne. Kdyby odmítl...jo, to by se mohlo stát ledacos. Dost možná, že dali podobnou otázku Taffymu. A kde je ho teď konec?

„Tak se rozhodni,“ pobídl ho Chandler.

„Dopřejte mi chvíli času,“ odpověděl Bertie. „Když člověk spadne tak říkajíc z nebe, jako jsem k vám spadnul já, potřebuje krapet času, aby si všechno srovnal v hlavě.“

„Na každém letu si vyděláš pár stovek liber.“

„Já jenom nechápu,“ začal Bertie a pořád se pokoušel získat čas, „proč by ses chtěl dělit se mnou, když si tak snadno můžeš vydělávat sám.“

„To je rozumná otázka a je na ni jednoduchá odpověď. Dvě letadla dokážou víc než jedno. Auster, co v něm lítáš ty, má čtyři místa, moje letadlo jenom dvě. A někdy je potřeba přepravit dvě nebo tři osoby. A mimoto musí stroj občas do opravy a v tom případě by nám stály kšefty. A ještě něco. Mám velkou spotřebu benzínu a protože tu nemáme čerpací stanici, musím si dávat při tankování pozor.“

„Ale tankoval jsi přece bez problémů na letišti v Lysettu.“

„Já vím. Lysett je náhodou dost blízko, ale moc často se tam vracet nemůžu. Někomu by mohlo být nápadné, k čemu potřebuju tolik paliva. Se dvěma stroji je to jednodušší. Můžou tankovat na přeskáčku na různých letištích.“

„Jo, to chápu. Jak jsi přišel k tomu Cubu?“

„Koupil jsem ho,“ zalhal hbitě Chandler.

„Proč si nekoupíš další?“

„To nejde, protože už nemám osvědčení pilota.“

„A jak se ti podařilo koupit tenhle?“

„Ten jsem koupil, než jsem přišel o osvědčení.“

„Nevědí, že ho ještě máš?“

„Ne, oficiálně se zřítíl a byl odepsán.“

Chandler odpovídal na Bertieho vkus až příliš pohotově. „Jen pro zajímavost, co by se stalo, kdybych odmítl?“ zeptal se.

„To neuděláš...aspoň jestli máš dost rozumu.“

„Tak takhle to chodí.“

„Velký rozdíl by v tom nebyl,“ pokračoval Chandler, ale už se neusmíval. „Stejně bych měl dvě letadla. Jediný rozdíl by byl v tom, že bych musel létat trochu víc. A já si chci občas odpočinout, zatímco poletí jiný.“

„Chceš tím říct, že si tu můj stroj tak jako tak necháš?“

„Rozuměls dobře.“

„Nebojíš se, že to řeknu policii?“

„Ne. K tomu nebudeš mít příležitost. A taky ne k dalšímu letu.“

Bertie se zatvářil dotčeně. „Musím říct, že si nebereš servítky.“

„Snažím se mluvit jasně a bez obalu.“

„To se ti docela vede. A teď tohle. Předpokládejme, že přistoupím na vaši dobrodružnou nabídku, kdo mi zabrání, abych uletěl a už se nevrátil, jakmile budu mít v ruce knipl.“

„To se nestane.“

„Proč ne?“

„Protože poletím společně s tebou.“

„V tom případě bys právě tak dobře mohl lítat sám.“

„Vůbec ne. Poletím s tebou jen napoprvé. Jakmile s tím začneš, už nebudeš moct couvnout. Budeme na jedné lodi.“

„Jinými slovy: stanu se členem bandy,“ komentoval to Bertie s pobaveným výrazem.

„Přesně tak. Ale my nepoužíváme slovo banda. Zní to dost lacině a sprostě.“

„Jinak si ale pro odpověď daleko nechodíš. A s jakým zbožím s prominutím obchodujete?“

„To záleží na našich zákaznících. Vybíráví nejsme.“

To určitě ne, pomyslel si Bertie, ale nahlas řekl: „A když se s tebou dám do party, jakou budu mít jistotu, že dostanu svůj podíl?“

„Možná bys rád zálohu,“ vložil se do toho starší muž. Vstal, šel k zásuvce stolu a vyndal tlustý svazek bankovek. „Posluž si,“ řekl a hodil peníze na stůl.

Bertie se na ně podíval. Na tváři mu zahrál úsměšek.

„To je víc peněz, než jsem kdy viděl pohromadě. Musím říct, že vypadají dost slibně.“ Nedotkl se jich však a pokračoval. „Plat radši dostávám, až si ho vydělám.“

„Bude toho ještě víc.“

„No tak, co si o tom myslíš?“ naléhal Chandler trochu netrpělivě.

„Poslyš,“ začal Bertie, třebaže byl už rozhodnutý, že na nabídku přistoupí. „Takovýhle návrh je pro mě úplná novinka. Máte něco proti tomu, když si ho trochu promyslím, abych se přesvědčil, že za tím není žádná kulišárna?“

Starší muž řekl. „Jen si dej na čas. Tak moc spěchat zase nemusíme.“

„Znamená to, že teď můžu jít a později vás uvědomit?“

„To snad nemyslíš vážně?“ zeptal se jízlivě Chandler. „To vypadáme tak tupě?“

„Upřímně řečeno, nevypadáte,“ připustil Bertie. „Ani jsem si nemyslel, že byste mi na to skočili, ale chtěl jsem to zkusit, jestli mi rozumíš. Dobrá. Co teď?“

„Zůstaneš tady. Máme tu pár pokojů pro hosty.“ Na tváři mu zase zahrál cynický úšklebek. „Budeš tu mít komfort jako doma a dobrou stravu. Tohle je opravdový statek. Máme tu čerstvá vejíčka, máslo od dojnice a zeleninu ze zahrady. Co víc si můžeš přát?“

„Nic.“

„Prima. Ukážu ti tvůj pokoj. Jsem si jistý, že nebudeš tak hloupý a nepokusíš se zmizet bez rozloučení a poděkování za pohostinství.“ Když to říkal, rozevřelo se mu sako a bylo vidět, že nosí v podpaží revolver.

„Bože na nebi, proč to s sebou taháš?“ zeptal se Bertie.

„Mít tohle v podpaží na pohodlí moc nepřidá. Ty se někoho nebo něčeho bojíš?“

„Ne, nebojím,“ odpověděl blahosklonně Chandler.

„To je zvláštní,“ zamumlal Bertie.

„Stejně zvláštní jako to tvoje sklíčko na oku,“ zareagoval Chandler dost neomaleně. „To musíš nosit?“

„Ne, ale takhle aspoň nemusím po kapsách hledat brýle, když se chci podívat na něco menšího.“

„Jako například?“

„Například když dávám na udici novou mušku. Když stojíš ve vodě, je to výhoda.“

„Rád rybaříš?“

„Když mám příležitost.“

„A už jsi něco chytil?“

„Dost často. To by ses divil.“

„Tak, tudy.“ Chandler otevřel dveře a chodbou pak prošli ke schodišti. Vyšli nahoru a zastavili se před místností s otevřenými dveřmi. Bertie vešel dovnitř.

„Bude se ti tu líbit,“ řekl Chandler mezi dveřmi. „Je tu klid, místnost jako stvořená pro uvažování. Kdybys něco potřeboval, stačí zazvonit. Tak zatím.“

Zavřel dveře a byl pryč. V zámku se tiše otočil klíč.

Bertie se rozhlédl. Byla to obyčejná menší místnost, docela pohodlně zařízená jako obývací pokoj a ložnice s toaletou a teplou a studenou vodou. Měla okno, které se dalo otevřít, ale utéct se z něho nedalo, protože mělo zabudované čtyři vodorovné tyče jako mříž.

Když si důkladně prohlédl pokoj a přesvědčil se, že na útěk zatím opravdu není pomyšlení, posadil se na postel, aby si všechno ještě jednou rozvážil. Nebyl si jistý, jestli svůj úkol splnil nebo nesplnil. Do Chandlerova hlavního stanu zapadl spíš hloupou náhodou než z vlastní vůle, nedokázal však říct, jestli to byla smůla nebo štěstí.

6. ZVLÁŠTNÍ VÝVOJ UDÁLOSTÍ

Biggles s Gingerem zůstali až do půlnoci v kanceláři, protože doufali, že Bertie ještě zavolá.

Potom se Biggles podíval na hodiny a řekl: „Nemá to cenu. Kdyby byl mohl zavolat, už dávno by to udělal. Grant z Lysettu taky určitě neví, co se stalo, jinak by nám už dal vědět.“

„Ale co by se mohlo stát?“

„Cub si zase přiletěl pro benzin. Když odletěl, pustil se Bertie za ním. To je všechno, co víme. Co se stalo pak, o tom se můžeme jen dohadovat, ale jedno je jisté: Bertie nemohl volat, protože jinak by to byl udělal. Nechápu to. Buď ztratil Chandlera z očí, nebo ho sledoval k úkrytu. Jedno nebo druhé! Kdyby ho byl ztratil z očí, někde by přistál a dal nám vědět. Kdyby ho sledoval až do přistání, měl jasnou instrukci: označit místo, vrátit se do Lysettu a zavolat nám. Neudělal ale ani jedno.“

„Kdyby sledoval Chandlera až do přistání, nebyl by přece takový blázen, aby přistál taky?“

„Zažil jsem s ním už řadu vylomenin, ale nemyslím si, že by vědomě jednal proti mým instrukcím. Musí být někde na zemi, protože neměl dost benzínu, aby tak dlouho zůstal ve vzduchu.“

„Mohl přece někde natankovat.“

Biggles zavrtil hlavou. „Ne, to nám neodpovídá na otázku, proč nezatelefonoval. Kdyby byl ztratil Cub z očí, mohl zatelefonoval z každé čerpací stanice. Nezatelefonoval. To znamená, že stojí na zemi a nemá tu možnost. Nebo by se byl musel zřítit. A musela by to být vážná nehoda, protože kdyby mohl chodit, došel by k

prvnímu stavení a buď by zavolaal sám, nebo by nám dal zatelefonovat. V každém případě by se s námi spojil...“

„Představa, že Bertie leží v téhle chvíli někde v troskách, je strašná.“

„A dovedeš si představit ještě nějakou možnost?“

„Ne.“ Chvíli bylo ticho a pak pokračoval Ginger: „Nebylo by lepší zaletět do Lysettu?“

„A co tam? V tuhle chvíli bychom tam nikoho nezastihli. Všichni jsou už doma. Nemá cenu hledat po tmě zřícené letadlo. I za dne by to byla dost beznadějná akce, když ani nevíme směr, kterým Bertie letěl. Lepší bude, když se půjdeme vyspat a hned ráno vyrazíme do Lysettu. Chci si promluvit s Grantem a pochybuju, že by byl v kanceláři před devátou. Protože je ještě malá možnost, že nám Bertie zavolá, požádám telefonistku, aby mi hovor hned přepojila domů a od rána do Lysettu. Pojdme spát.“

A tak hned za rozbřesku vyrazil směrem na Somerset druhý policejní Auster. Cestou se nestalo nic zvláštního. Při přiletu našli letiště opuštěné, ale to se dalo čekat. Přítomen byl jedině noční strážný, který si právě dělal čaj. Vypili si s ním jeden šálek. O ničem nevěděl, takže se museli obrnit trpělivostí až do deváté, kdy se začal scházet personál. Jediné, co se dozvěděli, už věděli: přiletěl si sem natankovat Cub a zase odletěl. A hned za ním Auster.

Ani Grant jim nemohl povědět víc.

„Jakým směrem odletěl Cub?“ zeptal se Biggles.

„Tímhle.“ ukázal Grant. „A odtamtud taky přiletěl.“

„Díval jste se za ním?“

„Pokud to jen šlo.“

„Zdálo se, že zachová tentýž směr?“

„Myslím, že ano.“

„Jakou měl výšku?“

„Ne víc než tři sta metrů. A v té výšce letěl pořád. Vůbec nestoupal, jako by měl naspěch.“

„Bylo zataženo?“

„Částečně. Oblačnost byla dost protrhaná.“

„V jaké výšce?“

„Počítám tak ve dvanácti, patnácti stech metrech.“

„Bylo by vzhledem k oblačnosti nutné letět podle kompasu?“

„Ne.“

„A Lissie letěl hned za ním?“

„Ano. Poslední, co jsem viděl, bylo, že ho sledoval asi na patnáct set metrů.“

„To je všechno, co nám můžete říct?“

„Všechno, co vím.“

„Nebylo někde v okolí hlášeno nějaké nouzové přistání?“

„Vůbec nic.“

„Kdyby bylo, dozvěděl byste se to tady?“

„Zřejmě ano. Zavolali by nám od policie, jestli to nebyl náš stroj.“

„Takže děkuji. Lissie se nám dosud neozval a proto si myslím, že je někde na zemi. Podíváme se po něm. Občas se tu ještě stavím, jestli nepřišla nějaká zpráva.“

„V pořádku. Jsem tu celý den.“

Biggles se obrátil ke Gingerovl. „Pojďme teda zkusit štěstí.“

Nastoupili do Austeru a vzlétli. Ve výšce sto padesáti metrů sledovali dráhu, kterou podle Granta zvolil Cub. Biggles zkoumal zemi z jedné strany a Ginger z druhé.

„Rád bych věděl, jestli si Bertie vzal s sebou ten pytel s vápnem, jak jsi mu radil,“ prohodil Ginger.

„Říkal, že si ho vezme, ale je otázka, jestli ho použil. Rozhodně se po něm podíváme. Jestli uvidíš bílou skvrnu, řekni, abychom ji mohli prozkoumat.“

Uplynulo pět minut, než zase promluvil Ginger. „Otázka je, kam až doletěl.“

„Jestli udržel svůj kurz, nemohl letět daleko. Tamhlela pahorkatina na obzoru je Dorset a za ním už máš Kanál.“

„Možná ho přeletěl.“

„To pochybuju; Kdyby chtěl Chandler zase do Francie, zvolil by kratší cestu přes moře. Kanál tu je dost široký.“

Hledali dál až ke Kanálu, ale na zemi nebylo po letadle ani stopy.

„Dál nemá cenu letět,“ otočil se Biggles. „Jestli Bertie přeletěl Kanál, musíme si počkat, až se nám ozve. Nic jiného nám nezbývá. Myslím ale, že to neudělal, jestli chceš znát můj názor. Prohledali jsme jen úzký pruh, víc ani nebylo třeba, jestli Cub letěl přímo. A Bertie přirozeně taky. Na zpáteční cestě si ten pruh trochu rozšíříme.“

Zpátky letěli cikcak, takže mohli prozkoumat větší plochu, zato toho nalétali dvakrát tolik. Nad zalesněnými úseky letěl Biggles hodně nízko a někdy zakroužil nebo opisoval osmičky. Mohli tak líp a poměrně zblízka sledovat zem pod sebou.

Najednou vykřikl Ginger: „Zahlédl jsem něco bílého na veliké pastvině. Let' dál. Nikoho nevidím, ale jestli tam někdo je, může nás sledovat.“

Biggles pokračoval v klouzavém letu a po chvíli zpomalil.

„Cos přesně viděl?“

„Malou bílou skvrnu, jako by se při nárazu rozprskl na zemi pytel s něčím bílým.“

„To je všechno?“

„To jsme snad hledali, ne?“

„Jinak ještě něco na té pastvině?“

„Pár kusů dobytka.“

„Žádné letadlo?“

„Ne.“

„Prohlédl sis pořádně tu louku?“

„Přirozeně. Na druhé straně louky stojí velká budova z červených cihel. Vypadá to, že tam bydlí bohatý sedlák nebo možná místní vlastník pozemků. Kousek dál mezi stromy je stodola se střechou z vlnitého plechu. Proč se nevrátíme a neprohlídneš si to sám?“

„Ta stodola je dost velká, aby se tam vešlo letadlo?“

„Jistě.“

Biggles letěl dál. „Nevrátím se,“ rozhodl se. „Jestli to vskutku byla Bertieho značka, musel mít pádný důvod, proč ji tam shodil... V tom případě bude lepší, když se budeme držet stranou. Kdybychom zakroužili nízko nad pastvinou, každý by se dohadoval, co asi máme v úmyslu.“

Bude lepší, když to místo prozkoumáme ze země. Já jenom nechápu, co dělá na té louce ten zatracený dobytek, jestli ji používají jako letiště. Něco tu nehraje.“

„Možná ten dobytek vypouštějí, jenom když ji nepoužívají k přistávání.“

„To je možné.“

Mezitím letěl Biggles jak nejrychleji mohl do Lysettu a zakrátko se dal zase do hovoru. „Je to zapeklitá záležitost. Hledali jsme bílou skrvnu na velkém pozemku a nejen že jsme ji tam našli, ale leží ke všemu přesně ve směru, kterým odletěl Cub. Jestli je to jen náhoda, pak je to moc zvláštní. Jestli ta skvrna skutečně pochází od Bertieho, kde teda zůstal? Předpokládejme, že Cub opravdu přistál na pastvině. Jediné, co měl Bertie udělat, bylo označení místa. Pak se měl co nejrychleji spojit s Lysettem. Proč to neudělal? Co mohl udělat jinak? Něco tady nehraje. Je to moc zapeklitá záležitost.“

„Jediné, co mě napadá, je to, že přistál někde v okolí a chtěl si místo prohlídnout zblízka.“

„Něco podobného jsi už říkal. Ne, nemyslím si, že by to udělal. Ale jestli je to tak, kde pak zůstalo letadlo?“

„Možná se poškodilo při přistávání.“

„V tom případě by zůstalo na místě a my bychom je viděli. Kdyby Bertie přistál a už nemohl vzlétnout, ať už z jakýchkoli důvodů, byl by do tří hodin v Lysettu, i kdyby musel pěšky. Z místa, kde jsi viděl tu skrvnu, to nemůže být do Lysettu dál než osmnáct až dvacet kilometrů. Ale možná, že to bereme za špatný konec. Uvidíme, až si ten pozemek prohlídneme zblízka.“

Auster dosedl na letiště. Biggles zaroloval ke kanceláři a vypnul motor. Když vystoupili, vyšel k nim Grant. „Měli jste štěstí?“

„To ještě nevím,“ odpověděl Biggles. „Žádné letadlo jsme neviděli, ale našli jsme něco zajímavého. Chci si to prohlídnout zblízka. Kde je tu nejbližší garáž, abych si mohl půjčit vůz?“

„Nemusíte si ho půjčovat, proč si nevezmete můj?“

„Možná budeme pryč dlouho. V kolik jezdíte obvykle domů?“

„Asi v šest. Ale to nevadí. Když se do té doby nevrátíte, hodí mě domů někdo z personálu. Bydlím blízko.“

„To je od vás moc laskavé. Nezapomenu vám to, kdybyste náhodou něco potřeboval. Dá se tu sehnat něco k jídlu?“

„Teplé jídlo ne. Ale číšník z aeroklubu vám může přinést studenou mísu.“

„Skvělé. Najíme se a přitom si prostudujeme mapu.“

„A já mezitím skočím pro vůz.“

„Děkuju mockrát.“

Rychle se najedli a do hodiny už seděli v Grantově voze, Biggles u volantů, a vyrazili cestou, která podle mapy vedla do Binfoldu, vesnice ležící blízko dotyčné pastviny. Jeli prostovlasí, letecké vybavení nechali v Lysettu.

Kousek před vesnicí pracoval při krajnici cestář. Biggles u něho zastavil. „Dobrý den,“ pozdravil zvesela, „mohl byste mi pomoci? Rád bych se dozvěděl něco o jednom letadle. Pracujete tady na cestě pravidelně?“

Muž přisvědčil.

„Viděl jste tu přistávat nějaké letadlo?“

„Letadel habaděj, ale že by přistálo, to ne,“ odpověděl muž somersetským dialektem.

„A včera jste tu nějaké letadlo viděl?“

„Jo. Počkejte. Dva éroplány hned za sebou.“

„Letěly nízko?“

„Tak nízko, že jsem se leknul.“

„Nevíte, co to bylo za letadla?“

„Jo, to teda nevím. Pro mě je jedno jako druhý.“

„Kterým směrem letěly?“

Muž máchl rukou. „Furt rovně.“

„Směrem na Bifold?“

„Zrovna tam.“

„Myslíte, že přeletěly vesnici?“

„Jo. Tutově.“

„Děkujeme mockrát,“ rozloučil se s ním Biggles a zase nastoupil do auta. Když se rozjeli, řekl Gingerovi: „Zatím jsme na dobré stopě. Ty letouny musely být Cub s Austerem.“

Po třech kilometrech dorazili do vesnice. Byla to jen jedna ulice. Hned u prvního domku sundávala nějaká žena prádlo ze šňůry. Biggles zastavil a vystoupil.

„Promiňte, mladá paní, rád bych se zeptal na dvě letadla, která včera letěla nízko nad vesnicí. Viděla jste je?“

„Ne.“

„Dvě letadla těsně za sebou?“

„Tady nic neletělo. Musela bych to slyšet. Celý den jsem byla doma a dveře mám dokořán. Někdy vidím letadla a slyším je, když ležím v posteli, ale včera jsem nic neviděla a v noci nic neslyšela.“

Biggles poděkoval a rozjeli se dál.

Na druhé straně vsi omítal nějaký muž přední štít hospody. Biggles zase vystoupil a zeptal se: „Dělal jste tady taky včera?“

Muž dost překvapeně přisvědčil, že ano.

„Tak to jste tady musel vidět přeletět dvě letadla. Hodně nízko.“

„Včera tudy nic neletělo. Pracoval jsem tady celý den, musel bych je vidět. Poslední dobou tudy jedno lítá

v noci a nadělá kraválu, až to budí lidi. Mělo by se mu to zatrhnout.“

„Postarám se, aby se s tím něco udělalo,“ slíbil Biggles. „Děkuju za informaci.“

Zase nastoupil a pomalu se s vozem vracel zpátky. „Jde to dobře, jsme na dobré cestě. Ty mašiny přeletěly místem, kde pracoval cestář. Kdyby letěly přímo, přeletěly by za pár minut vesnici. Ale protože se to nestalo, znamená to, že stopa končí mezi cestářem a vesnicí. Co se stalo? Přistály nebo změnily kurz?“

„Kdyby změnily kurz, musely by to udělat těsně před vesnicí, jinak by ji přeletěly. Když je naposled viděl cestář, letěly ještě přímo. Podle mého Cub přistál. Bertie vyhodil pytel s vápnem. Co se s ním stalo pak, je těžko říct. Ale ta bílá skvrna, co jsem ji viděl, je na těch třech kilometrech mezi cestářem a vesnicí.“

„Přesně tak, teď ji jen musíme zkusit najít. Nebude to tak snadné jako ze vzduchu. Musíme si dát dobrý pozor. Jestli se potvrdí náš předpoklad, že Chandler přistál na louce, bude někde poblíž. A jestli uvidí, že se tu potloukáme, bude chtít vědět, co tu chceme.“

Bigglesův předpoklad, že pátrání po louce bude ze země trvat déle než ze vzduchu, byl správný. Zabralo jim to celé odpoledne. Nejednou museli vylézt z auta a podívat se za řady stromů a živé ploty. Na otevřená prostranství si netroufli. Aby co nejvíce zmenšili riziko odhalení, museli se držet poblíž křovinatých plotů a protože podél nich pátrali pěšky, zabralo jim to hodně času. Teprve k večeru Ginger poznal hledané místo podle cihlové budovy. Stodola v rohu jim to potvrdila. Zatímco opatrně hledali cestu od živého plotu k stromořadí, jež

vroubilo pastvinu, poznamenal Ginger, že se mu jako letiště tahleta louka moc šikvná nezdá.

„Cub nepotřebuje k přistání hodně prostoru a Chandler je pilot z povolání,“ řekl Biggles.

Narazili na díru v živém plotě, která byla podle Gingera dost blízko skvrny, a přidřepli, aby se podívali dovnitř. Nejdřív uviděli muže, který zaháněl dobytek do vrat poblíž domu. Stodola k nim byla obrácená zadní stěnou, takže nedohlédli dovnitř. Kromě muže s dobytkem nebylo vidět nikoho. Stopy po kolech letadla se také nedaly rozeznat, ale na to bylo podle Bigglese pozdě. Rosa, za níž jsou takové stopy nej patrnější, se už dávno vypařila a tráva se v slunci zase zvedla.

„Nevidím nic, co by připomínalo skvrnu,“ řekl Biggles.

Ginger odpověděl, že vidí totéž, co postřehl z letadla, ale zdola to vypadá spíš jako šmouha než jako skvrna. Věděl přesně, kde ji hledat. Konec konců pozemek nebyl víc než pastvina, porostlá tu a tam nějakou tou pampeliškou a chudobkami, tráva tu nebyla zdaleka tak krátká jako na kurtu.

„Nejdřív se musíme podívat, jestli je ta skvrna z vápna nebo z něčeho jiného,“ rozhodl Biggles. „Nemyslím, že by to bylo rozumné za denního světla, kdy nás můžou vidět z domu.“

„A kdy teda?“

„Musíme počkat, až bude tma nebo skoro tma. A mezitím budeme mít oči na stopkách. Možná něco uvidíme. Ale na to tu stačí jeden. Protože to vypadá, že tu zůstaneme nějakou dobu, bude lepší, když se vrátíš k autu a rozsvítíš parkovací světla. A taky ho můžeš postavit někam stranou, jestli najdeš místo.“

„Provedu,“ řekl Ginger a vstal.

„Až to uděláš, vrať se sem zpátky.“

Ginger nechal Bigglese o samotě. Zaparkoval vůz dost daleko, takže mu trvalo půl hodiny, než se vrátil.

„Něco nového?“ zeptal se Bigglese, když se posadil vedle něho

„Nějaký člověk, co něco dělal ve stodole, se vrátil do domu.“

„Byl to Chandler?“

„To se na tu vzdálenost nedalo poznat.“

Čekali, dokud se soumrak nepřehoupl do tmy. Biggles si zapálil cigaretu. V domě se rozsvítila světla.

Teprve když bylo vidět sotva na sto metrů, rozhodl se Biggles, že je dost bezpečno, aby vyrazili.

„Nejdřív se jdi podívat, co je to za bílý materiál,“ řekl Gingerovi. „Víš přesně, kde to je. Drž se u plotu, dokud nebudeš blízko toho místa. Za sebou máš stromy, takže si nemyslím, že by tě z domu bylo vidět, i kdyby někdo soustavně sledoval louku.“

Ginger zmizel ve tmě. Prolezl dírou v plotě a obezřetně se kradl po jeho vnitřní straně, kde ho Biggles zpočátku nemohl vidět. Brzo ale zahlédl postavu, která se mihla na otevřeném prostranství, sklonila se a pak se rychle vrátila k plotu.

„No a?“ zeptal se, když se k němu Ginger zase připojil.

Ginger mu ukázal dlaně, které byly i ve tmě jasně bílé. „Vápno,“ odpověděl tiše. „Sáhni si.“

Biggles promnul mezi palcem a ukazováčkem bílý prášek. „Máš pravdu. Teď víme jistě, že tu byl Bertie. To ale ještě neznamená, že přistál. Jestli nepřistál, kde asi zůstal? Tu otázku prozatím ponecháme stranou. V

každém případě tu musí být náš Cub, jinak by Bertie přece nesvrhl svou 'vápenou bombu' právě tady. Možná stojí ve stodole. Počkáme, až bude větší tma a půjdeme se podívat.“

Trpělivě čekali. „Škoda, že nesvítí měsíc,“ podotkl Biggles. „Nevadí, obejdeme se bez něho. Nemáš náhodou s sebou baterku?“

„Ne.“

„Já taky ne. S tímhle výletem jsem nepočítal. Půjdeme na to?“

Jestliže se nechtěli pustit přes otevřený prostor, museli jít ke stodole oklikou. Nejdřív podél plotu až na kraj pastviny a pak podél dalšího plotu. Čím víc se blížili k cíli své cesty, tím šli pomaleji. Už byla úplná tma, ale vzduch byl čistý a obloha plná hvězd. Vítr nefoukal.

Odtamtud, co posléze stanuli, viděli proti nebi střechu stodoly. Najednou uslyšeli zblízka ostrý zvuk, jako by cvakla klika.

Biggles se zastavil. Oba dva upřeli zrak k místu, odkud vyšel ten zvuk. Někde u domu se objevilo světélko, které se komíhalo nahoru a dolů. Vycházelo zřejmě z kapesní svítilny, kterou někdo držel v ruce. Zároveň zaslechli šepot vícero hlasů. Světlo i hlasy se pohybovaly směrem ke stodole.

„Zůstaň stát,“ zašeptal Biggles. „Možná se nezdrží dlouho.“

„Znělo to, jako by to byli nejmíň tři lidé,“ zašeptal Ginger, když hlasy a světlo zmizely. To si myslel Biggles taky.

Zůstali stát a napínali ve tmě zrak, ale vidět nebylo nic. Občas zaslechli divné zvuky, ale nedalo se říct, co se ve stodole děje. Trvalo to několik minut.

A pak se rozeřval letecký motor, až uši zaléhaly. Na přední straně stodoly se pomalu zvedl mrak výfukových plynů, ale jinak nebylo nic vidět. Potom rachot zeslábl. Někdo něco hlasitě zavola. Motor se zase rozeřval, když byl přidán plyn. Letoun se rozběhl po louce a vzápětí se vznesl. Neměl palubní světla.

Oba muži u živého plotu uskočili, když je stroj jen tak tak míjel. Ani jeden z nich nepromluvil. Když hukot zeslábl, ozval se vzrušeně Ginger. „To nebyl Cub! Vypadalo to na Austera.“

„Byl to skutečně Auster,“ potvrdil Biggles. „Rozumíš tomu?“ Biggles neodpověděl.

Směrem od stodoly k domu se pohybovalo světélko. Cvakla klika, zapadla vrata, znovu se rozhostilo ticho. Trvalo chvíli, než se zase rozmluvili.

„Co si o tom myslíš?“ ozval se Ginger. „Já to nechápu. Je možné, že ten stroj řídil Bertie?“

„Možné to je, ale velmi nepravděpodobné. Bertie by rozsvítil navigační světla. Nedovedu si představit, proč by přistával tady. A tím méně, proč by teď odlétal. Přísně vzato, nemáme důkaz, že to byl náš Auster. Podle mého to byl Chandler na jedné ze svých nočních výprav. Víme, že ukradl Cub, proč by nemohl někde jinde uzmout Austera?“

„Přesto ale ta značka z vápna může znamenat jen jedno: totiž to, že tu Bertie byl. A protože se nevrátil do Lysettu, nemůže být daleko.“

„Kde třeba?“

„V tom domě.“

„Mohli bychom to vyzkoumat.“

„To jistojistě. Protože jestli tam Bertie je, nebude tam zřejmě z vlastní vůle. Ale než se na to půjdeme

podívat, ještě něco. Auster, co právě odlétl, se nebude proletovat jen tak pro zábavu. Má určitý cíl. A jestli ten neznámý Cub, co ho Marcel viděl v jižní Francii, byl skutečně Chandlerův stroj, míří teď Auster zřejmě na stejné místo. Mohli by si tam na něho počkat. Poslouchej. Teď se rychle vrátíš k vozu, zajedeš k telefonu a zavoláš Scotland Yard. Požádej, aby tě spojili s velitelstvím francouzské policie. Kdyby tam nebyl Marcel, řekni, aby mu neprodleně dali zprávu. Obávám se, že touhle dobou v Lysettu už nikoho nezastihneš, ale vynasnaž se.“

„Mám pověřit francouzskou policii nějakým úkolem?“

„Ne. Řekni, že se musí rozhodnout sami, co hodlají podniknout.“

„A pak?“

„Pak se vrátíš sem. Já se mezitím mrknu ke stodole. Najdeš mě někde tam. Když zapískáš, odpovím ti.“

„Dobrá. Tak se měj,“ řekl Ginger a zmizel ve tmě.

7. NOČNÍ LET

Zavřený v místnosti usedl Bertie na kraj postele a přemýšlel o situaci, do které se dostal. Brzo se rozhodl, co udělá. Jiná možnost mu vlastně ani nezbývala. Kdyby kategoricky odmítl podílet se na zločinecké činnosti organizované ze statku, nebylo by to jen úplně zbytečné, ale ohrozilo by to s největší pravděpodobností i jeho život. Chandler, který ho tak pošetile zasvětil do svých plánů, by ho už nemohl nechat odejít. Odstranil by ho z cesty, jako zřejmě odstranil i Taffyho Welshe. Ne, to nemělo smysl. Zůstala jen jediná možnost: musí se tvářit, jako by přistoupil na návrh, a v klidu vyčkat, až se naskytne příležitost a bude moci něco podniknout.

Zpočátku myslel na útěk jen proto, aby mohl všechno povědět Bigglesovi a ostatní by pak už nechal na něm. Znovu prohlédl okno, ale brzo poznal, že tudy se opravdu utéct nedá. Viděl, že jeho pokoj je v zadním traktu domu, protože měl výhled na zanedbanou zelinářskou zahradu a přistávací plochu za ní. Aspoň ale mohl sledovat všechno, co se tam děje.

Když si ještě jednou promyslel svou situaci, napadlo ho, že by ani nebylo moudré utíkat. Nepředvídané okolnosti mu umožnily vypátrat, co přesně vyvádí Chandler a jeho kumpáni. Cítil, že má povinnost využít té příležitosti. Zřejmě to bylo hodně výnosné živobytí, jinak by Chandler nestál tak usilovně o druhého pilota.

Dovedl to sice zdůvodnit dost přijatelně, ale neměl i nějaké další důvody? To Bertie nevěděl.

Za jedno byl ale vděčný. Chandler mu zřejmě od počátku důvěřoval, jinak by ho byl dal prohledat. Proč ho

nepřinutili, aby jim předložil své papíry? Zapomněli na to? Byl si Chandler jistý, že ho má ve své moci, nebo ho nechtěl znepokojovat, dokud se nerozhodne? V každém případě měl štěstí, protože kdyby mu byli prohledali kapsy, našli by policejní průkaz. Měl u sebe ještě pár dopisů, ale ty nebyly důležité. Ještě si je jednou překontroloval a našel jeden na úředním papíru Scotland Yardu. Strčil ho do pusy a začal žvýkat, protože to je nejjednodušší způsob, jak nechat zmizet jakoukoli písemnost. Horší to ale bylo s policejním průkazem, malé kartičce v koženém pouzdře. Mohli by ho ještě dodatečně prohledat. Kdyby průkaz našli, bylo by po legraci. Možná ho bude brzy potřebovat, ale při sobě si ho mít netroufal. Co teď? Chvilí přemýšlel a pak ho zastrčil mezi polštáře křesílka, které stálo v pokoji.

Co si teď asi myslí Biggles? Nakonec se určitě vydá hledat letadlo i jeho, je ale nepravděpodobné, že by v tak rozlehlé krajině našel nakvap vyhozený pytel vápna. Stačila by jedna pořádná sprška a bylo by po skvrně. Zatím to ale vypadalo na pěkné počasí.

Protože neměl nic na práci, začal uvažovat, co se asi děje na statku a kdo je pravým mužem v zákulisí. Rozhodně ne Chandler. Ten nemá dost peněz, aby vybudoval podobnou organizaci. Někdo musel koupit tenhle dům a louku, kde se dá přistávat, pravděpodobně tedy celý pozemek. Že by ten takzvaný strýček doktor Hammal? To vypadalo dost pravděpodobné. Podle zevnějšku to nebyl Angličan. Ani jméno Hammal neznělo dost anglicky. Mimoto mluvil s cizím přízvukem, třebaže ne tak silným, aby se dalo poznat, z které země pochází. Bylo jasné, že v Anglii bydlí už dlouho. Bertie došel k názoru, že Chandler pro Hammala

jen pracuje. Protože ho propustili z RAF a nemohl se uplatnit ani jako civilní letec, zřejmě mu nezbývalo nic jiného, než skočit po jakékoli, třeba i zločinecké práci.

A kdo tu ještě vůbec bydlí na statku, uvažoval Bertie. Žena z kuchyně, co se zřejmě stará hlavně o jídlo. Ta určitě ví, co se tu děje. A kdo dál? Čeledín, co vyhání na pastvu dobytek. Ten musí vědět aspoň něco o lítání, i když s letadly jinak nemá co dělat. Bude tedy asi také členem bandy. A co další lidi? Strojník na údržbu letadla? Chandler, který v armádním letectvu sloužil také jako mechanik, zřejmě zvládne jednoduchou údržbu sám. Než se dal na pití, musel být vynikající odborník, jinak by mu nesvěřili výchovu pilotů.

Bertie se znovu rozhlédl po místnosti. Ze všeho vysvítalo, že se tu počítá s nenadálými hosty. Tohle nebyl Chandlerův pokoj, ten by mu přece nepřenechal. Zatím tu nikdo nebydlel, ale pro koho tu měli místnost připravenou? Na takovou otázku nebyla odpověď. Na chodbě si všiml několika dveří, takže tu muselo být víc pokojů. Dům byl rozlehlý, dříve tu zřejmě sídlil bohatý statkář, ale k čemu slouží teď? Měl dojem, že je zařízený jako penzion. Jací hosté tu ale bydlí, to netušil.

Bertiemu se honily hlavou všelijaké myšlenky. Z nudy přistoupil opět k oknu a vyhlédl ven. Na pastvině se dosud pásli dobytek. To znamená, pomyslel si, že se už dneska lítat nebude. Potom uviděl Chandlera, jak jde od stodoly k zahradní brance. Ruce měl začerněné a také na tváři měl černou šmouhu. Vešel do domu. Bertie z toho usoudil, že opravoval letadlo.

Když se ujistil, že se zatím opravdu nedá nic dělat, a když se s konečnou platností pevně rozhodl, že přistoupí na Chandlerovu nabídku, odevzdaně se posadil a čekal,

co bude dál. Zatímco poklidně seděl, upoutal ho tichý zvuk, který už slyšel dřív. Bylo to slabé přerušované ťukání. Protože byl prve myšlenkami jinde, nevěnoval tomu zvuku dosud pozornost. Předpokládal, že tu asi někde odkapává voda. Vstal a šel se podívat k umyvadlu. Ani jeden z kohoutků nekapal. Zdálo se mu, že to ťukání vychází odněkdu zdola. Prohlédl si vodovodní potrubí kolem stěny, ale nikde nic.

Potom si najednou uvědomil, že mu to ťukání, jež právě ustalo, připadalo nějak povědomé. Zdálo se mu to jenom, nebo to skutečně byla morseovka? Jak to, že si toho nevšiml dřív? Je tu snad někdo, kdo s ním chce navázat kontakt? Počkal chvíli. Ťukání se ozvalo znovu. Ted' už nebylo pochyb. Opětovně se ozývaly tři tečky a tři čárky. Volání S.O.S.

Zatímco horečně přemýšlel, spustil se na kolena a okamžitě poznal, že neblahé volání přichází po rozvodu vody. Někdo tu v domě klepal na vodovodní trubku ve svém pokoji. Kdo? A proč? Snad ještě další vězeň v domě? Vypadalo to jako čirá fantazie, ale proč ne? On je tu přece také zavřený. Vytáhl z kapsy penci a čekal, až ťukání ustane. A pak tichounce vytůkal: „zpráva přijata“. Zároveň ale uvažoval, není-li to léčka. Rozhodl se, že bude opatrný, protože vodovodní potrubí prochází celým domem. Konečně se zeptal: „Kdo tam?“

Odpověď přišla neprodleně. „Jmenuju se Welsh a jsem tu zavřený. Kdo jste?“

Bertie zamžikal očima. Takovou odpověď vskutku nečekal. Kvůli vlastním těžkostem dočista zapomněl na Taffyho! Taffy, pomyslel si vzrušeně, přirozeně! Ted' mu to přišlo docela samozřejmé. Odpověděl: „Já jsem pilot Lissie. Taky zavřený.“

Byl přirozeně rád, ba nadšený, že Taffy ještě žije. Hned se dali do dramatické výměny názorů, ale Bertie byl skoupý na slovo, protože se bál, že by je mohl někdo odposlouchávat. Není třeba tuto rozmluvu zaznamenávat slovo od slova. Stačí shrnutí. Taffy byl ve vedlejší pokoji. Oknem měl výhled na přistávací plochu, stejně jako Bertie. Slyšel letadla. Austeru viděl, jak nouzově přistává. Netočila se mu vrtule. Sledoval, jak jeho pilot jde s Chandlerem do domu. Po čase poznal, že je v sousedním pokoji. Zkusil štěstí s morseovkou. Bertie se zeptal, jestli mu Chandler udělal nějaký návrh. Taffy řekl, že ano, ale že to odmítl. Protože Bertie zaslechl, že se po chodbě blíží kroky, rychle zaťukal znamením: ‚konec příjmu‘ a zase se posadil do křesla.

Dveře se otevřely a vešel Chandler. „No a?“ zeptal se. „Co o tom soudíš? Už ses rozhodl?“ Trochu z něho táhla whisky.

Bertie se matně usmál. „Přirozeně. Nejsem blázen a nemám na vybranou. A jako většině lidí by se mi docela dobře hodilo víc peněz. Mimoto mi ve zdejší nudě přijde vhod i nějaké to vzrušující dobrodružství. Ale než si plácnem, rád bych se zeptal na pár věcí.“

„Jen se ptej, pokud toho nebudeš chtít vědět moc,“ řekl Chandler, zavřel za sebou dveře a sedl si na postel. Tím se odhalil revolver pod jeho sakem, zřejmě proto, aby si Bertie dal zajít chuť na násilnou akci.

„Když do toho půjdu s váma, kde budu bydlet?“ začal Bertie.

„Přirozeně tady.“

„Ty tady bydlíš taky?“

„Ano.“

„Ale když jsem přistál, říkal jsi...“

„Snad sis nemyslel, že ti hned vyklopím všechno?“

„Ne, to ne. A teď o mém zdejšímu pobytu. Jak víš, nemám nic s sebou.“

„Nedělej si starosti. Všechno dostaneš od nás, pyžamo, toaletní potřeby a tak.“

„Vypadá to, jako bys na mě čekal.“

„Protože tu často bývají hosti, máme tu pro ně zaopatření, kdyby náhodou neměli nic s sebou.“

Bertie by rád věděl, co je to za hosty, ale neotázal se na to. Místo toho se zeptal: „Kde budu jíst?“

„S námi, když slíbíš, že nebudeš vyvádět hlouposti.“

„Musím zůstat zavřený, pokud nebudu lítat?“

„Doufám, že jen dočasně. To záleží na tobě.“

„Kdy poletím poprvé?“

„Zítra večer.“

„Cubem?“

„Ne. Austerem.“

„Jenže ten má defekt.“

„Už ne. Spravil jsem ho.“

„Co to bylo?“

„Jenom se uvolnil přívod oleje.“

„To znamená, že tam už skoro žádný olej není. Musí se doplnit.“

„Už jsem to udělal. Oleje máme dost, ale benzinu ne. Zkontroloval jsem ti nádrže. V Lysettu sis je dal zřejmě naplnit.“

„Ano. Poletíš se mnou?“

„Přirozeně, musím ti ukázat cestu. Kdybys byl sám, nevěřili by ti, že letíš s mým pověřením.“

„Nemýlím se, když předpokládám, že poletíme do ciziny?“

„Ne.“

„Kam poletíme?“

„Do Francie.“

„Kam přesně?“

„Je to důležité?“

„Možná ano. Od Kanálu ke Středozemnímu moři je to pořádný kus. Jestli poletíme až úplně na jih, asi nám nebude stačit benzin. Ale možná, žes to už nějak zařídil.“

„Ne. Ale stihneme to.“

„Jenom když bude pěkně. Ale co když se na zpáteční cestě ostaneme do bouře?“

„Musíme to risknout. Dopadne to dobře. Už jsem tu trasu letěl, takže znám každý kousek. Kurz jsem určil podle kompasu. Ale kdyby bylo něco třeba, můžeme ho ve vzduchu zkorigovat.“

„Poletíme pro něco nebo něco odtransportujeme?“

„Oboje.“ Chandler se usmál. „Služba a protislužba, tuplovaný výdělek. Ještě něco?“

„Vezmeš si pro jistotu s sebou papíry, ať už pravé nebo falešné?“

„To není nic pro mě. Na tyhle krámy nemám čas. Když chci někam letět, tak letím. Kdo mi může co udělat?“

„Já bych se radši držel pravidel. A co když se tě zeptají, kdo jsi?“ Bertie pochyboval a vyzvídal zároveň.

„Na signály ze země neodpovídám.“

„A když pošlou nahoru stíhačku a přinutí tě k přistání?“

„Přinutí? Ha, ha! Dovol, abych se zasmál. Rád bych viděl toho, kdo by mě chtěl k něčemu nutit,“ vychloubal se Chandler.

„Jak dlouho v tom hodláš pokračovat? Nerad bych tu strávil zbytek života.“

„To chápu. Já taky ne. Záleží na tom, jak to dopadne. Ale už dost řečí. Přišel jsem ti oznámit, že je prostřeno k večeři, jestli máš chuť sejít dolů. U stolu se na nic neptej. Strýc by ti stejně neodpověděl. Možná ti připadá jako morous, ale toho si nevšímej. Jednou už je prostě takový.“

„Předpokládám, že to není tvůj opravdový strýc.“

Chandler se zase usmál. „Pochopitelně že ne. Vyvolal jsem ho v život speciálně kvůli tobě, abych zdůvodnil svou přítomnost v tomhle domě. Ale pojď, půjdeme dolů.“

Bertie následoval svého hostitele do jídelny. Doktor Hammal už seděl v čele stolu. Vedle něho seděla žena z kuchyně. Bylo rozsvíceno a na stole stála bohatá studená večeře. Dvě láhve vína, kaviár v miskách obložených ledem. Nějaký mladík, zřejmě Číňan, přinášel právě dovnitř čerstvě opečené tousty.

„Posluš si jako doma,“ pobídl Bertieho Chandler, jakmile usedli ke stolu. „Jak vidíš, všeho dostatek.“

To musel Bertie uznat.

Není třeba popisovat podrobně zdejší stolování. Jídlo bylo prvotřídní, ale protože se nemluvílo, byla u stolu dost nuda. Bertie si všiml, že Chandler si místo vína nalévá whisky a pil by jistě ještě mnohem víc, kdyby se na něho Hammal nedíval tak povážlivě. Po jídle Bertieho zase zavřeli do pokoje. Chandler se s ním rozloučil slovy: „Dobře se vyspi. Zítra ze spaní asi moc nebude.“

Bertiemu nezbývalo, než poslechnout té rady. Našel všechno, co slíbil Chandler: na lůžku pyžamo a na umyvadle toaletní potřeby. Napadlo ho, že by mohl vyřukat pár slov Taffymu, ale rozmyslel si to. Bylo to příliš nebezpečné. A protože neměl žádnou důležitou

zprávu, bylo by to zbytečné riziko. Protože toho měl dost na přemýšlení, trvalo nějakou dobu, než usnul, ale jinak se té noci celkem vzato vyspal dobře.

Nazítří bylo krásné počasí. Bertie vstal, oblékl se a vyhlédl ven. Na louce se pásł dobytek. Jinak nebylo nic vidět. V osm se objevil Chandler a vzal ho dolů na snídani. Stejně jako minulého dne nevládla v domě příjemná atmosféra a u stolu se moc nemluvílo. Pak šel s Chandlerem do stodoly, aby si prohlédl obě letadla a zkušebně nastartoval Austera.

Když se vraceli do domu, řekl Bertie: „Poslyš, nerad bych naléhal, ale není na čase, abys mi řekl, kam v noci přesně poletíme? To snad můžu vědět, či ne?“

Chandler přikývl. „Myslím, že ti to radši povím hned. Dnes se poletí na Marseille nebo trochu na sever od města. Mám tam s někým schůzku.“

„Děkuju,“ řekl Bertie. „Teď aspoň vím, kam letět.“

„Znáš to tam?“

„Jednou jsem nad městem přelétal,“ odpověděl Bertie ledabyle.

Po obědě se zase vrátil do pokoje a čekal na večer. Velké starosti si sice nedělal, ale moc příjemně se necítil. Byl si jistý, že Chandler vypil nejmíň šest sklenic čisté whisky. Radši by byl letěl s někým střízlivým. Neznamená to sice, že by byl Chandler na mol, ale byl v nebezpečném rozpoložení člověka, který má v sobě už dost tvrdého alkoholu, ale ne zas tak moc, aby ho to uspokojilo. Bertie znovu zvažoval možnost, nemá-li se spojit s Taffym, pokud byl ještě ve vedlejší místnosti, ale neudělal to ze stejných příčin jako minule.

Po chvíli ho zvuk blížícího se letadla přitáhl k oknu. Se vzrušením sledoval, jak kolem přelétá Auster. Letěl

nízko a přímo. Registrační znaky nerozeznal, ale napadlo ho, že by to mohl být Biggles, který ho hledá, což byla pravda. Zmizel mu z očí, ale po čase se vracel, jenže už neletěl přímo, ale cikcak. Pilot zřejmě nepostřehl skvrnu od vápna, protože letěl pořád dál a zase mu zmizel z očí. Zklamalo ho to, ale nepřekvapilo. Protože se na louce dosud pásł dobytek, nebylo pravděpodobné, že přiletí znovu.

Po čase viděl, jak čeledín zahání dobytek z pastvy. Věděl proč. Byla to příprava na noční let. Zůstal u okna až do doby, kdy už v přítmí nebylo nic vidět.

Když se ještě víc setmělo, otevřel dveře Chandler a zeptal se: „Jsi připravený ke startu?“

Rychle se najedli, Chandler do sebe obrátil ještě dvě sklenice whisky a vstal. S leteckou kuklou v ruce vykročili ve tmě ke stodole, vpředu šel Chandler a svítil baterkou. Byl s nimi i doktor Hammal, aby – jak říkal – pomohl, kdyby bylo třeba. Bertie viděl, jak Chandlerovi podává kožený váček.

„Poletíš ty?“ zeptal se Chandlera.

„Ne. Let' ty. Až budeme ve vzduchu, udám ti směr.“

„A co navigační světla?“

„Nepotřebujeme je. Není třeba, aby kdekdo věděl, co děláme.“

Dál už se nemluvalo. Společně s doktorem Hammalem vytáhli letoun ven. Oba piloti zasedli na svá místa. Bylo bezvětrí. Bertie nastartoval a připravil se k odletu. Přidal plyn. Auster se rozjel. Otřesy ustaly, když se kola odlepila od země. Stroj se vznesl.

„Teď naber výšku,“ řekl Chandler. „Chci se dostat co nejvíc nahoru, abychom bezhlučně přepplachtili

pobřeží. Výšku, co při tom ztratíme, zase vyrovnáme nad Kanálem.“

Auster se zavrtal do nočního nebe a opisoval stále širší kruhy. Bertie si sedl pohodlněji a zapnul rádio. Chandler udělal totéž, ale ruku nechal spočívat na druhém řízení. „Lepší než lítat na povel,“ zazubil se.

Bertie na to nereagoval. S budoucností si starosti nedělal. Všechno šlo jako na drátku. Asi by ale nebyl takové pohodě, kdyby věděl o zprávě, kterou Biggles poslal do Francie.

8. BIGGLES ZAČÍNÁ CHÁPAT

Když Ginger odešel hledat telefon, zůstal Biggles ještě chvíli sedět a uvažoval. Nepochyboval, že v Austeru sedí jako pilot Chandler nebo někdo, kdo pro něho dělá. Bylo docela dobře možné, že je do celé věci namočeno více pilotů.

Nejtvrdším oříškem se mu zdála skvrna od vápna na louce. Tu musel udělat Bertie. Byla by to neuvěřitelná náhoda, kdyby zrovna v tomhle místě svrhl pytel s vápnem někdo jiný. Právě tady musel přistát Chandler. Nedávný odlet stroje to jen potvrzoval. Dobytek na louce nedokazoval nic. Ten se přece může po libosti vyhnat ven a zase zahnat domů. Jestli ale doposavad uvažoval správně, kam se teda poděl Bertie? Co udělal po svržení pytle s vápnem? Kde je teď? A kde je jeho letadlo? Byl to jeho Auster, co právě odletěl? Jestliže ano, jak se ho zmocnil Chandler? Násilím? To by bylo možné jedině v případě, kdyby se Bertie nedržel jeho rozkazu a přistál na stejném místě jako Chandler. Tomu se nedalo věřit.

Možná se zdá zvláštní, že se Biggles vůbec nezabýval myšlenkou, že by Bertie musel přistát kvůli defektu. U moderních strojů se to totiž stává velmi zřídka. Takže jestli Bigglese podobná možnost nakrásně přece jen napadla, nevěnoval jí moc pozornosti. Bylo prostě k smíchu, že by si Bertie vybral k přistání stejné místo jako muž, kterého měl sledovat. Jak tedy odpovědět na všechny otázky? To Biggles nevěděl a proto došel k závěru, že se muselo stát něco, o čem nemá tušení. Jedna věc byla však jasná. Jestli je Bertie někde poblíž, musí být v tomhle domě nebo v některém z

přilehlých stavení. Protože o sobě nedal dosud vědět, mohlo to znamenat jen jedno: není s to, protože je někde zavřený. Jestliže je to až dosud správná úvaha, dohadoval se Biggles, zdá se stále pravděpodobnější, že Auster, co právě odletěl, patřil Bertiemu. Rozhodl se, že se ze všeho nejdřív podívá do stodoly, zdali tam nenajde odpověď na své otázky. Všude byl už nějakou dobu klid. V některých oknech domu se dosud svítilo, ale tam se stejně zatím podívat nechtěl. Nejdřív stodola. Pomalu se k ní vydal. Čelní strana byla otevřená, bez vrat, protože stavba měla zřejmě sloužit jako přístřešek pro zemědělské stroje nebo jako seník. Po obou stranách otevřeného vchodu se vskutku povalovaly kupky sena, které měly zřejmě bránit zvědavým kolemjdoucím v nahlížení dovnitř. Teď bylo seno shrnuto stranou, aby mohl vyjet Auster.

Nezaměnitelný pach letadel mu okamžitě napověděl, co chtěl vědět: stodola slouží coby hangár. Nikde žádné světlo, žádný zvuk, šel tedy po chvíli dál. Vstoupil opatrně dovnitř a dokonce si troufl rozškrtnout na okamžik zapalovač, ale plamínek zastínil dlaní, aby ho nebylo vidět, kdyby se někdo náhodou podíval tímhle směrem. Letmý pohled mu stačil. Stál tu Cub, zřejmě onen pohřešovaný letoun. Vzadu byl poněkud plný náradí. Na zemi několik sudů oleje a pak spousta harampádí. Jinak nic zvláštního. Tak tady schovávají ukradený stroj, pomyslil si Biggles. Ale kde je muž, který s ním letěl v den krádeže, kde je Taffy Welsh?

Biggles se zamyšleně pohladil po bradě. Před chvílí došel názoru, že Bertie, jestli je vůbec tady, musí být v domě nebo v některých z přilehlých budov. Je možné, že by tu byl i Taffy? Jestliže ho Chandler nezavraždil, dalo se to předpokládat.

Nemělo cenu zůstat nadále ve stodole a proto zase vyšel ven. Zrovna vysvitl měsíc mezi mraky, které dosud pokrývaly oblohu. Proto se nejdřív přikrčil do stínu stodoly a potom se schoval za křoví a zapálil si cigaretu. Rozhodl se, že vyčká, dokud se nevrátí Ginger. Byl sice v pokušení prozkoumat i okolí domu, ale držel se zásady, že člověk nemá měnit předem umluvené plány. Kdyby se Ginger mezitím vrátil a nenašel ho u stodoly, nevěděl by, co má dělat. Kdyby se ve tmě jeden druhému ztratili, nemuseli by se hned tak najít.

Biggles čekal asi dvě hodiny, než slyšel tichouнкé zapísknutí. Odpověděl na ně a brzy poté se vedle něho vynořil Ginger.

„Trvalo ti to dlouho,“ řekl mu Biggles trochu podrážděně.

„Zabralo mi dost času, než jsem našel budku a než jsem dostal spojení s Paříží.“

„Mluvil jsi přímo s Marcelem?“

„Nakonec ano. Nejdřív ho museli sehnat a to taky zabralo nějakou dobu.“

„Co povídal?“

„Nic moc. Poděkoval za tip a ostatní že už zařídí sám. Kdyby něco, dá nám vědět.“

„Prima. A kdes nechal auto?“

„Na stejném místě. Tady se zatím něco dělo?“

„Nic. Podíval jsem se do stodoly. Stojí tam ten pohřešovaný Cub.“

„Takže zatím pořád nevíme, jestli ten Auster byl Bertieho.“

„Nevíme to jistě, ale zřejmě byl jeho. A jestli to byl on, pak nechápu, jak se sem dostal a jak se ho zmocnil

Chandler. Ať se snažím sebevíc, pořád jsem z toho magor.“

„Co teď?“

„Zbývá jediná možnost: podívat se na dům.“

„Zvenku toho moc nenakoukáme.“

„Ale dovnitř se dostaneme stěží. Museli bychom zazvonit nebo se tam vloupat. A co bychom udali jako důvod? Je půl jedenácté. Kdybychom se šli na něco zeptat, začnou mít podezření a co pak? Nevíme, co se tam uvnitř děje. Možná je tam celá banda zločinců. Nemělo by cenu ptát se na Bertieho. A kvůli tomu tady přece jsme. K domovní prohlídce nemáme oprávnění a nemáme ani dostatek důkazů, abychom dovnitř vnikli násilím. To se všechno sice vídá v televizi, ale kdyby se nakonec ukázalo, že jsme to vzali za špatný konec, byl by z toho průšvih. Nemám chuť vrhat se do něčeho střemhlav. A mimoto bych rád věděl, do čeho je zapletený Chandler. Nestačí jen sbalit tuhle bandu, ale celou organizaci za ní.“

„A co získáme odkladem? Myslím na Bertieho.“

„Jestli je ještě na živu, těch pár hodin navíc ho nezabije. Nedělej si starosti. Nehnu se odtud, dokud se nedozvím, co v tom vězí. Dříve nebo později se Chandler vrátí a možná se naskytne příležitost, jak se dozvědět něco víc.“

„Jestli letěl na jih Francie, bude to spíš později než dříve.“

„Nevíme, jestli tam letěl.“

„Ne, ale kdyby ano, nevrátil by se dřív než zítra ráno. Na konci letu zřejmě přistane a bude si muset moc pospíšet, aby se dostal před rozbřeskem zpátky. A ještě něco. Předpokládejme, že to byl Bertieho Auster. Jen si spočítej, jak by mohl doletět do Francie a zpátky, kdyby byl Bertie po příletu do Lysettu nenatankoval. Matematika mi sice dvakrát nešla, ale přesto...“

„Chandler není blázen. Určitě neodletěl bez dostatku paliva. A možná se postaral, jak koncem cesty někde natankovat. Všechno jsou to jen úvahy. Jsem přesvědčený, že se vrátí sem, proto taky zůstanu tady. Uslyšíme, jak přilétá. Nezdá se mi, že bychom se kolem domu dozvěděli víc, ale když už jsme tady, můžeme zkusit štěstí. Žádný spěch. Možná bude lepší počkat, až už všichni budou spát. Potom se vrátíme sem a zatímco budeme čekat na Austera, může si vždycky jeden z nás zdřímnout.“

Počkali skoro půl hodiny. Když se měsíc schoval za oblaka, vydali se podél plotu k domu, kde už se nikde nesvítilo. Měsíc byl sice za mraky, ale stejně bylo trochu vidět, kudy jdou.

Brankou prošli do zelinářské zahrady, což znamenalo, že jsou v zadní části domu. Chvíli se zaposlouchali, pak pokračovali dál. Nic nebylo slyšet. Došli takřka k zadnímu vchodu, když se zase vynořil za mraky měsíc a osvětlil všechno jasným svitem. Okamžitě zapadli za pár keřů; angrešty, pomyslně si Ginger, protože se poškřábal o trny. Zůstali ležet, pro případ, že by je byl někdo zahlédl. Ale nikde nic.

„Zřejmě nic netuší a proto nedrží ve dne v noci hlídky,“ zašeptal Biggles. „Jsme poměrně v bezpečí. Pojďme se podívat dopředu. Pak nakoukneme do přilehlých budov.“

Vydali se k průčelí domu. Biggles se trochu polekal, když poznal, že mu nevyšly předpoklady, že každý v domě už spí. Nad vstupními dveřmi se ještě svítilo. Zastavili se. Rychle se rozhlédli kolem sebe. Před sebou spatřili vyštěrkované prostranství vroubené keři a stromy a nájezd na cestu, kterou nebylo vidět. Jinak nikde nic.

V temném stínu keřů zašeptal Biggles: „To světlo nad vchodem se mi nelíbí. Někdo je ještě vzhůru a já bych rád věděl, proč. Je přece už dost pozdě.“

Zatímco o tom ještě uvažovali, najednou se všechno objasnilo. Uslyšeli zvuk motoru a za okamžik mezi stromy prokmitlo světlo reflektorů.

„Dej pozor, jede sem auto,“ sykl Biggles, skrčil se co nejvíc do křoví a schoval tvář ve větvích.

Právě včas. V příštích chvílích zajel ke dveřím luxusní bourák a ohlásil se krátkým zatroubením. Z vozu vyskočil šofér v livreji a otevřel zadní dvířka. Vystoupil z nich podsaditý muž s diplomatkou. V téže chvíli se otevřely vstupní dveře domu a ven vykročila temná postava. Muž, který přijel autem, k ní přistoupil, vyměnili spolu pár slov a vešli do domu. Dveře zapadly. Šofér zase nastoupil, pomalu otočil vůz a zaparkoval ho pod stromy. Vystoupil, uzamkl dvířka a zmizel za rohem domu. Zase se rozhostilo ticho. Světlo nad vchodem zhaslo. V jednom pokoji v prvním patře se rozsvítilo.

„Co to má všechno znamenat?“ zašeptal Ginger.

„Já nevím, ale ten muž tady chce dneska přenocovat,“ odpověděl Biggles. „Kdyby chtěl zůstat jen

chvíli, šofér by nezaparkoval a nezamkl vůz. Přiblíž se k němu a zapiš si číslo. Na to tam nemusíme chodit oba.“

Ginger se odplížil ve stínu keřů a zanedlouho se zase vrátil. „Daimler,“ ohlásil, „číslo mám.“ Zapsal si je do notýsku a dodal: „Z diplomatických služeb. Má značku CD.“

„Hrome, kdo by to mohl být?“

„Chceš tu ještě zůstat?“

Biggles chvíli uvažoval. „Ne, myslím, že by to nemělo smysl. Ten chlap tu dneska v noci zůstane a já nemám chuť ležet v křoví až do rána. Pojd', vrátíme se ke stodole a pokusíme se trochu vyspat. Když zůstaneme potichu, uslyšíme, až přiletí Chandler.“

„Jestli přiletí.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Biggles cestou k zadnímu traktu domu.

„Ale napadla mě taková nepříjemná myšlenka, Pamatuješ, co chtěl udělat Marcel, kdyby se mu ještě někdy nechtělo v noci ohlásit letadlo? Řekl, že by ho mohl přinutit k přistání.“

„K čertu, máš pravdu! Na to jsem zapomněl. Chandler si to asi odskáče. Už dlouho si o něco koledoval.“

Kradli se v bledém měsíčním světle podél zadní strany domu ke stodole, když uslyšeli ostrý zvuk. Zvuk, jaký někdo dělá, když chce upoutat pozornost. Vycházel zblízka. Bleskurychle skočili za keře a zatímco se ještě vylekaně rozhlíželi kolem sebe, uslyšeli najednou něčí hlas. „Počkejte, nechoďte pryč.“

„Kde je kdo?“ zeptal se Biggles, který se nedokázal zorientovat, odkud hlas vychází.

„Tady nahoře. Okno v prvním patře.“

Ginger se podíval nahoru a matně zahlédl něco bledého, patrně obličej.

„Je mi jedno, jestli jste zloději, musím s váma mluvit,“ pokračoval neznámý.

„O čem?“ zeptal se Biggles. Podle hlasu poznal, že to není Bertie.

„Jsem tady zavřený. Pomozte mi odtud nebo dejte zprávu policii, že jsem tady.“

„Kdo jste?“

„Nebudete mě znát. Jmenuju se Welsh.“ To byla odpověď jako rána z čistého nebe. „Taffy Welsh?“ ujišťoval se Biggles. „Přesně tak. Jsem pilot a...“

„Víme všechno. Hledáme tě. Ale tady nemůžeme mluvit. Právě sem někdo přijel a...“

„Slyšel jsem zatroubení a proto jsem přišel k oknu.“

„Proč nevylezeš?“

„Dveře jsou na zámek a před okny mám mříže.“

„Jak je mříž upevněná?“

„Přišroubovaná zvenčí. Nechod'te pryč. Tady vzadu jsme v bezpečí. Dneska v noci asi už nikdo ven nevyjde.“

„Nevíš, jestli tu někde mají žebřík?“

„Žádný jsem neviděl.“

„Počkej chvíli.“ Biggles se obrátil ke Gingerovi. „Jdi se podívat, jestli tu někde nesplašíš žebřík. Zkus to u těch přístavků. Náradí je ve stodole, ale bez žebříku nezmůžeme nic. Dej na sebe pozor.“

„Jestli tu nějaký žebřík mají, já ho najdu,“ řekl Ginger a už byl pryč.

„Zůstaň u okna, pokusíme se najít žebřík,“ řekl Biggles Taffymu. „Víš, co je to tu za lidi?“

„Nemám tušení. Vím jen, že je to nějaká zločinecká banda. A co vy tady?“

„Hledáme tě. Já jsem Bigglesworth z Létající brigády. Víme, žeš odletěl s pasažérem z Kingsmeadu a už ses nevrátil. Lorrimore nás požádal o pomoc.“

„Ten mizera, co jsem ho vzal jako pasažéra, se jmenuje Litton.“

„Sloužil u RAF jako pilot a ve skutečnosti se jmenuje Handler. Jak tě dostal?“

„Vrazil mi revolver do zad a přinutil mě přistát tady. Bydlí tu a lítá s mou mašinou.“

„Víme.“

„A teď ještě ukradnul Austera.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem to. Včera jsem uslyšel letadlo a když jsem se podíval z okna, viděl jsem, jak přistává na louce vedle Cubu. O vlasek a nabral to do stromů. Motor mu kouřil jak pekelná pec. Musel k zemi.“

Biggles s pochopením přikývl, když se mu tím zdůvodnilo Bertieho chování. „A co dál?“

„Chandler, jak mu říkáte, vzal pilota z Austera do domu. A pak jsem viděl, jak stroj dopravuje do stodoly, kde má můj Cub. Načež vyhnali ven dobytek.“

„Víš, co se stalo s tím pilotem, když přišel do domu?“

„Jo. Zavřeli ho do sousedního pokoje.“

„Jak to víš?“

„Někoho jsem tam slyšel a spojil jsem se s ním morseovkou. Jmenuje se Lissie.“

„Je tam ještě?“

„Ne. je pryč.“

„Kde?“

„Nevím. Ale je to přeběhlík, to je tutovka.“

„Co tím chceš říct?“ polekal se Biggles.

„Viděl jsem ho, jak s Chandlerem vychází z domu. Pak odstartoval Auster. To může znamenat jediné to, že Lissie přeběhnul k jejich bandě. Mně to taky nabízeli. Chandler říkal, že se na tom dá trhnout moře peněz. Myslím, že pašujou.“

„Odmítl jsi?“

„Poslal jsem ho k čertu.“

„A pak tě zavřeli?“

„Přesně tak.“

„Jak s tebou jednají?“

„Nedávají mi jíst. Myslím, že mě tak chtějí zlomit.“

„Lissie je jeden z mých mužů,“ řekl Biggles.

„To máte teda smůlu.“

„Nevadí. Šel teda s Chandlerem do stodoly?“

„Jo.“

„Chandler se vrátil?“

„Ne.“

„Myslíš, že vzal Lissieho do vzduchu?“

„Určitě. Chandler asi nechtěl, aby Lissie letěl sám.

Bál se, že by se nevrátil.“

Je pochopitelné, že Bigglesem ta zpráva zacloumala. Ještě o ní přemýšlel, když se vrátil Ginger.

„Nemůžu tu nikde najít žebřík,“ hlásil rozladěně.

„Nelekej se,“ řekl mu Biggles. „V tom Austeru byl Bertie.“

Ginger vytřeštil oči. „Snad nechceš říct, že...“

Biggles se zase obrátil k Taffymu. „Moc mě to mrzí, ale momentálně ti nemůžeme pomoci. Není tu nikde žebřík a já nevím, jak se k tobě jinak dostat. Nedělej si starosti. Vrátime se.“

„A kam jdete teď?“

„Počkáme si na Chandlera u stodoly.“

„Buďte opatrní. Nezapomínejte, že Chandler má bouchačku. Bez ní by mě nedostal.“

„To nepochybuj.“

V té chvíli se jejich konverzace přerušila. Příčina byla hned jasná. U Taffyho v pokoji se rozsvítilo světlo a nějaký hlas se zeptal: „S kým to tam mluvíš? Marš od okna!“

Taffy zmizel a Biggles se bleskurychle schoval za křoví, Gingera stáhl s sebou a přikryl mu tvář větvemi. V osvětleném okně se objevila druhá postava a zabouchla je. Ted' bylo zevnitř slyšet už jen slabý zvuk hádky.

Biggles chytil Gingera za paži. „Měli bychom honem zmizet. Možná prohledají zahradu. Počkáme, až zajde měsíc.“

Jakmile měsíc zmizel za mraky, přesunuli se kvapně za plot a pak ke stodole. Teprve tam promluvil zase Biggles: „Ted' teda máme o čem přemýšlet.“

„Taky si myslím,“ odpověděl Ginger suše. „Myslím na Bertieho v letadle a na Marcela, který ho klidně sestřelí. Jestli k tomu dojde, budeme ho mít na svědomí.“

„Člověk nemůže vzít vždycky všechno za správný konec,“ pronesl Biggles filozoficky. „Ted' už je pozdě. Jestli Auster letěl do Francie, touhle dobou tam už bude. Rozhodně dřív, než bychom stačili varovat Marcela.“

„A to tu máme jen tak klidně sedět?“

„Slíbili jsme Taffymu, že ho v tom nenecháme. Auster možná neletěl až na jih Francie. To jsme si jen mysleli. Možná se každou chvíli vrátí, ale to neznamená, že tu musíme jen v klidu čekat. Myslím, že můžeme ještě něco podniknout.“

„A co?“

„Musíme se postarat, aby Cub zůstal na zemi pro případ, že by ho chtěl Chandler použít, než to tady vyřídíme. Není třeba kvůli tomu letoun poškozovat. Prostě mu vypustím benzin. Bez něho se nikam nedostane. Ty si zkus zatím zdřímnout. Vypadá to, že nás nazítří čeká fůra práce.“

„Jestli chceš jít do stodoly, budu radši hlídat,“ nabídl se Ginger. „Asi by ses divil, kdyby vyšel někdo z domu a načapal tě při činu. Jestli je vchod do stodoly zakamuflovaný senem, mohli bychom si ho sem trochu nanést, abychom měli ve skryši lepší pohodlí.“

„To je nápad,“ souhlasil Biggles.

Přikradli se ke vchodu do stodoly. Všude bylo ticho. Biggles byl s prací hned hotov. S náručí plnou sena se pak vrátili ke skryši za živým plotem a rozprostřeli seno po zemi. Načež si Ginger vyhrnul límec a zalehl, zatímco Biggles hlídkoval.

Držet hlídku je už za dne velká otrava, natož v noci. Čas se nekonečně vlekl a nic se nedělo. V domě byla tma. Žádný hluk motoru se zatím neozval, dalo se prostě jen čekat. Ve čtyři Biggles vzbudil Gingera.

„Stalo se zatím něco?“

„Vůbec nic, ale jestli Chandler fakticky letěl až na jih Francie, nemůže být ještě zpátky. Přesto se tu může každou chvíli objevit, protože přece nevíme jistě, kam letěl. Kdybych usnul, vzbud' mě hned, jak začne svítat.“

Nebylo třeba Bigglese budit, o to se postaral podzimní ranní chlad. Protáhl se a podíval se na hodinky. „Šest,“ poznamenal. „Doufám, že jsme tu nedřepěli celou noc pro nic za nic. Auster se touhle dobou už musí pomalu vrátit, jestli se vůbec vrátí. Nedovedu si představit, že by si Chandler troufal přeletět pobřeží za

světla. A pak tu máme ještě ten problém s benzinem. Jestli se mašina neobjeví do půl hodiny, stojí patrně někde na zemi.“

„Možná že si Chandler natankoval někde ve Francii.“

„I to je možnost,“ souhlasil unaveně Biggles.

9. SMUTNÁ ZPRÁVA

Čas se vlekl. V sedm nebylo po Austerovi ještě ani vidu ani slechu. Odbila osmá a slunce už dávno vyšlo. Vzdálené zvuky prozrazovaly, že začal nový pracovní den.

Biggles si vzdychl. „Auster dneska už nepřiletí,“ řekl nevesele. „Něco se muselo stát, protože vím najisto, že ho čekají tady.“

„Jak to víš tak jistě?“

„Kvůli tomu dobytku na louce.“

Ginger vykoul žvým plotem. „Já žádný nevidím.“

„No právě. Předpokládejme, že ten dobytek používají skutečně jako kamufláž. V tom případě by ho už dávno vyhnali ven, kdyby se v domě vědělo, že se sem Auster nevrátí. Z toho, že je louka pořád prázdná, usuzuju, že na letadlo pořád ještě čekají. Tak to aspoň vidím já.“

Ginger přikývl. „Chápu, co myslíš. Na mašinu se pořád ještě čeká. Možná ještě přiletí. A co uděláme teď? Zůstaneme tu dřepět celý den? Mám hlad jako vlk.“

„Musím přiznat, že nevím, co si o tom mám myslet,“ připustil Biggles. „Mám dojem, že jsme vedle. Ale jedno vím jistě. Auster už dávno nemůže mít palivo. Jestli někde nenatankoval, musí stát na zemi.“

„To bychom tu taky mohli zkysnout týden. Co chceš dělat?“

„Musím si to ještě rozmyslet. Možná bychom tady měli ještě chvíli zůstat.“

„Taffy si asi láme hlavu, proč jsme ho ještě neosvobodili. Měli jsme přece v plánu najít Welshe i s

jeho Cubem. Když teď víme, kde jsou, nebylo by na čase přejít k činům?“

„A co bys chtěl dělat?“

„Proč nevpadneme do domu?“

„To nemůžeme.“

„Proč ne? Víme, že je tam Taffy.“

„Tvrдили by, že ho neznají. K domovní prohlídce nemáme pověření. Kdybychom do domu vnikli násilím, mohli bychom si to pěkně zavařit. Přihodit se může ledacos a já si to na triko neberu.“

„Jsme přece od policie.“

„To ano, jenže to neznamená, že můžeme dělat, co se nám zamane. Musíme zákony dodržovat, ne je překračovat. A to bychom udělali, kdybychom vtrhli do domu. Myslím, že půjdu zavolat komodorovi a požádám o instrukce. Ať se rozhodne sám. Na pár hodinách čekání už nesejde. Ty zůstaň tady a drž celou věc v merku. Vrátím se, jak nejdřív budu moci.“ Biggles vstal.

„Dělej, jak myslíš.“

„Z Lysettu zavolám do Londýna. Grant se už asi taky diví, co mu vyvádíme s vozem. Tak se drž. Zůstaň tady, abych tě pak zase našel.“

Biggles se podél plotu vydal k silnici. Vůz tam ještě stál. Rychle se s ním rozjel na letiště, kam právě někdo z personálu dovezl Granta.

„Mrzí mě, že vám tak dlouho blokuje vůz,“ omlouval se Biggles. „Stalo se totiž něco vážného a já bych vaše auto ještě nějakou dobu potřeboval. Jestli chcete, najměte si na můj účet zatím jiný vůz.“

„To je v pořádku,“ odpověděl mu Grant zvesela.

„Přihodilo se tu zatím něco?“

„Ne. A vy jste našli, co jste hledali?“

„V podstatě ano.“

„Cub tu mezitím tankovat nebyl.“

„To vím. Víme, kde je a nespouštíme ho z očí. Austeru jsem našli taky, ale ten zase odletěl a teď může být všude možně. Lissieho jsme nenašli, jenom tušíme, že letí v něm. Proč, na to se mě neptejte. Nemám tušení. Rád bych si zavolał do Londýna, jestli je to možné.“

„Ale prosím.“

Biggles se bleskově spojil se Scotland Yardem a brzy dostal na drát svého šéfa, který právě přišel do kanceláře. Byl to dost dlouhý hovor, protože Biggles musel vyložit celou tu zapeklitou historii. Našli pohřešovaný letoun ve stodole, pilot je uvězněný v domě opodál; večer tam přijelo auto s diplomatickou poznávací značkou; Bertie a jeho Auster jsou neznámo kde; dá se předpokládat, že někam odletěl s Chandlerem, to znamená s tím mužem, co ukradl Cub. Biggles popsal celou nynější situaci a chtěl vědět, co má dělat dál. Nemá pověření k prohlídce domu.

Komodor měl přirozeně spoustu otázek.

Zprvė: ví Biggles, co se přesně děje v domě?

Biggles musel na otázku odpovědět záporně. Nejdřív si myslel, že Chandler a jeho kumpáni jsou členy nějaké pašerácké bandy. Ale příjezd diplomatického vozu v něm vzbudil podezření, že za celou věcí bude asi něco víc. Možná že ta záležitost má i politický podtext. Proto žádá o další instrukce.

Komodor chtěl vědět, jestli Biggles tuší, proč k domu přijel ten diplomatický vůz.

Biggles odpověděl, že si možná chce odvést někoho nebo něco, až se vrátí Auster. Proto tam asi zůstal celou noc. Zřejmě čekají na letadlo. (To znamená, že musel

vyložit, k čemu se používá dobytek na pastvě, což zase zabralo nějakou dobu.)

„Co chceš dělat?“ zeptal se komodor.

Biggles odpověděl, že by se měli jít podívat, co se děje v domě.

„Jakou záminku můžeme použít?“

„Vězní tam Taffyho Welshe. Je na čase, abychom ho osvobodili.“

„A s ním i ostatní zajatce, které tam možná najdeme. Z čeho bys je chtěl obvinít?“

„Z únosu.“

„To je všechno?“

„Možná na něco ještě přijdeme.“

„Nemám rád slovo: možná. Představ si, že tam Welshe už nenajdeš. Mohli ho převést někam jinam. Co pak?“

Biggles musel uznat, že komodor má pravdu. Mohli by se skutečně znemožnit. „Druhá možnost je, že počkáme na Chandlera. Uvidíme, co přiveze,“ navrhl.

Komodor řekl, že tak to asi bude nejlepší. Poradí se ale ještě s vrchním komisařem a pak zavolá.

„Mohl byste si pospíšet, pane?“ požádal ho Biggles. „Ginger tam zůstal sám a já bych rád co nejrychleji za ním. Může se přihodit ledacos.“

„Zavolám co nejrychleji,“ slíbil komodor. „Zůstaň poblíž telefonu.“

S tím se musel Biggles spokojit. Chápal stanovisko svého šéfa. Mimo Taffyho neměli žádné důkazy. I v případě, že ho ještě vězní v domě, museli by stejně udat důvod prohlídky celého stavení. Ve hře bylo třeba ještě něco víc. Kdyby se teď unáhli, možná se už nikdy nedozví, k čemu ta banda vlastně používá letadlo.

Aby si ukrátil čas, vypil dva šálky čaje a snědl pár sendvičů, které mu přinesl číšník z aeroklubu. Nezapomněl vzít s sebou i nějaké pro Gingeru. A pak mu už nezbývalo nic, než trpělivě čekat.

Po půlhodině zazvonil telefon. Komodor řekl, že mezitím informoval místní policii, což si vyžádalo víc času. Nerad by bez vysvětlení operoval v jejím terénu. Dohoda, k níž dospěl, připadala Bigglesovi velmi rozumná, třebaže znamenala další odklad. Zatím za ním už ve Vikingu letěl inspektor Gaskin a jeden z jeho mužů a vezli s sebou zmocnění k domovní prohlídce. Měli by ho použít jen v případě, vyžádají-li si to okolnosti. Dále ho šéf informoval, že s nimi ještě letí policista z oddělení pro zvláštní úkoly Scotland Yardu. Biggles na ně má počkat v Lysettu a odvézt je ke statku. Přistanou asi za hodinu. Pak už bude záležet na nich, pro jaký postup se rozhodnou přímo na místě.

Biggles se sice přímo trásl netrpělivostí, ale nezbývalo u nic jiného, než čekat dál.

Viking přistál skutečně asi za hodinu, Biggles se přivítal se třemi policisty. Inspektor Gaskin byl starý známý, ale brigadýra Smitha z bezpečnostního oddělení znal jen povrchně. Všichni tři byli v civilu.

„Co se to tu všechno děje?“ zeptal se Gaskin. „Něco jsem slyšel, ale rád bych znal podrobnosti.“

Biggles ho co nejrychleji obeznámil se situací. „Co hodláš dělat?“

„Než jsem volal komodorovi, chtěl jsem vniknout bez prodlení do statku a vypátrat, co se tam přesně děje.“

„A to ještě nevíte?“

„Upřímně řečeno, nevíme. Vím jedině, že tam nechovají drůbež a dojnice, protože k tomu by

nepotřebovali krást letadlo. Přesně vzato: dvě letadla. Momentálně používají jeden z mých Austerů a jestli se nemýlím, tak ten pacholek Chandler přinutil Lissieho, aby letěl s ním.“

„Jak se to stalo?“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl Biggles bezmocně. „Kolik lidí je v domě?“

„To taky nevím.“

„Co bychom podle tebe měli teď dělat?“

„Ze všeho nejdřív bychom se tam měli rozjet a zeptat se Gingera, jestli se zatím nepříhodilo něco nového. Pak můžeme počkat na návrat Austera a zatknout Chandlera nebo vtrhnout do domu.“

Všichni s tím souhlasili a hned také vyrazili v Grantově autě na dotyčné místo.

Biggles je vedl podél živého plotu zadem ke stodole. První, co uviděli, byl dobytek na pastvě; držel se pohromadě v rohu louky pod stromem.

Jen co se setkali s Gingerem, Biggles se zeptal: „Jak dlouho už je venku?“

„Asi dvacet minut.“

„Znamená to, že se Auster už vrátil?“ zareagoval Biggles rychle.

„Ne, podle mého to znamená, že už nepřiletí, aspoň dneska ne. Ale teď k věci. Nelekej se, Chandler je zpátky.“

„Cože?“

„Chandler je v domě.“

Biggles se zatvářil nevěřícně: „Jak se sem dostal?“

„Můžu ti říct jediň, že nepřistál s Austerem. Začínám pochybovat, jestli v něm vůbec kdy seděl.“

„Tady něco nehraje. Kdo by s ním tedy letěl? Určitě ne jen Bertie. Ten by byl letěl hned domů. Na Lysettu nepřistál, protože odtamtud jedu.“

„Možná že Chandler přijel autem,“ pokračoval Ginger. „Sotva jsi odešel, slyšel jsem tam vpředu nastartovat auto a to pak odjelo pryč. Předpokládám, že to byl ten vůz ze včerejška. Asi za půl hodiny jsem zase uslyšel auto, ale to tu zřejmě jen někoho vysadilo a hned zase jelo. Chandler si třeba najal někde vůz, když musel nouzově přistát.“

„Viděls taky Bertieho?“

„Ne. Před chvílí jsem viděl Chandlera u zahradní branky. Chtěl jít ke stodole, ale v polovině cesty si to rozmyslel a zase se vrátil. Potom jsem ho už neviděl.“

„Víš jistě, že ses nespletl?“

„Vyloučeno. Díval jsem se křovím v plotě a on byl ode mne sotva na dvacet metrů.“

„Ale co se teda stalo s Bertiem? A s Austerem? Nedovedu si představit, že by ho Chandler odstavil někde jinde. A Bertieho by taky nenechal o samotě. Ví, že by zavolal z první budky na policii.“

„Ale Chandler snad neví, že je Bertie z Létaující brigády?“

„Přirozeně že ne. Aspoň doufám. Ale protože s ním Bertie nešel dobrovolně, určitě by ho nespustil z očí.“

„Můžete odpřisáhnout, že v tom Austeru byl i Bertie?“ zeptal se Gaskin.

„Upřímně řečeno: ne. Ale všechno tomu nasvědčuje. Taffy nám říkal, že Bertie a Chandler šli společně do...“

„Aha!“ přerušil ho Gaskin. „Podle mého najdeme v domě zavřeného Bertieho i Welshe. Vsadil bych se, že Chandler odletěl sám. Proč by s sebou bral Bertieho?“

„Nemám tušení.“

„Dobrá. Teď půjdeme do statku a tam se přesvědčíme, jak se věci mají.“

„To bude asi nejlepší řešení. Počkejte! Co to je?“

Biggles se podíval směrem k silnici, kde nechali stát vůz. Z toho směru se ozvalo zatroubení.

„Někdo se vrtá v Grantově autě,“ mínil Ginger.

„Spíš mi připadá, že nás chce někdo přivolat k vozu,“ řekl Gaskin. „Postavili jsme ho dost daleko ke krajnici.“

„Mohl by to být Grant s nějakým vzkazem,“ zamumlal Biggles. „Šel přirozeně k autu, protože neví, kde přesně jsme. Možná má nějakou zprávu, která změní situaci. Musíme někoho poslat k vozu. Gingere, jdi se podívat, co se děje. My zatím zůstaneme tady.“

Ginger už letěl.

Biggles s ostatními čekali. Za deset minut viděli, jak se Ginger vrací. Šel pomalu a díval se k zemi. Když přišel, všimli si, jak je bledý.

„Co je?“ zeptal se Biggles stroze. Cítil, že se něco stalo.

„Byl to Grant. Komodor mu zavolal naléhavou zprávu a chtěl, aby nám ji hned sdělil. Zkoušel nás najít a proto troubil,“ řekl Ginger sklesle.

„Dobrá. Našel nás. A co ta zpráva. Tak už to vyklop.“ Biggles se upřeně díval na Gingera.

„Náš včerejší vzkaz Marcelu Brissacovi se zřejmě neminul účinkem,“ začal Ginger pomalu a smutně. „Počíhali si na Austera. Zaměřili ho radarem hned nad pobřežím a sledovali ho při letu nad Francií až k místu severně od Marseille. Tam už ho skoro měli. Vyzvali ho, ať přistane. A pohrozili násilím. Nereagoval. Takže

zahájili palbu. Pravděpodobně ho zasáhli, protože stroj se zřítil v Normandii nedaleko Kanálu.“

„Jak se to šéf všechno dozvěděl?“

„Volali mu z Paříže.“

„Kdo byl v tom stroji?“ zeptal se Biggles zvolna.

„Nikdo. Našli někoho v letecké přilbě vedle letadla.“

„Byl zraněný?“

„Mrtvý. Dostal to do srdce.“

„Jak...se jmenovala...oběť?“

„Není známo. Místní policii to nahlásil sedlák, který viděl spadlé letadlo. Ta se spojila s ústředím v Paříži. To je všechno, co zatím víme, kromě toho, že stroj měl britskou registraci. To je všechno. Obětí nemůže být Chandler, protože víme, že ten je tady. Takže to musí být...“

„Bertie. Řekněme si to na rovinu.“

„Kdo jiný?“

Biggles si olízl rty. „Tak proto se Chandler vrátil sám. Austeru sestřelili. Je to moje vina. Někdy chce člověk všechny přechytračit a pak to dopadne takhle. Chandler vyvázl živý. Asi si najal letadlo nebo se přes Kanál dostal lodí. A pak sem dojel autem. To bylo patrně to druhé auto, cos ráno slyšel.“

Ginger přikývl a otočil se. Bylo toho na něho najednou moc.

Rozhostilo se ticho.

Biggles si rozechvělými prsty zapálil cigaretu. „A co teď?“ ozval se po chvíli Gaskin. „Myslím, že je na čase, abychom si promluvili s Chandlerem,“ řekl Biggles už zase klidně. „Tak jdeme,“ souhlasil Gaskin.

10. CO SE STALO S BERTIEM

Po vzlétnutí hnal Bertie stroj vzhůru, dokud mu Chandler neřekl, že už jsou dost vysoko. Pak zamířili ke Kanálu, jehož temnou vodu s probleskujícími světly lodí bylo už nějakou dobu vidět. Bertie srovnal kurz na jihojihovýchod, jak mu udal Chandler.

„Vypni motor a chvíli klouzej, ale pokud možno moc neztrácej výšku,“ poručil Chandler.

Bertie poslechl. „Neznervózňuje tě, že máš u řízení neznámého pilota?“ zeptal se. „Co kdybych byl začátečník?“

„Nejsem blázen,“ odpověděl mu Chandler. „Stačilo mi vidět, jak jsi dostal svou mašinu s nehybnou vrtulí a kouřícím motorem v pořádku na mou louku. Tak chladnou hlavu si zachová jen zkušený pilot. Musíš být v branži už nějakou dobu.“

„Dost dlouho,“ připustil Bertie neurčitě. Aby odvedl řeč jinam, zeptal se. „Co se stane, když nám dají rozkaz k přistání?“

„Nic. Nebudeme si toho všímat. Nikdo ze země si nás netroufne zadržet. Ta pitomá Létající brigáda je na nás krátká.“

„Jak to víš tak jistě?“

„To se člověk dozví snadno. Prý nemají na palubě ani zbraně.“

„Kdo ti to řekl?“

„Všeobecně se to říká. Většině lidí je to k smíchu.“

Bertie dál nenaléhal. Pobřeží přeletěli bez zadržení.

„Vidíš?“ poznamenal Chandler. „Neříkal jsem ti to? Prostě chrápou.“

V letadle bylo poměrně klidno, protože měli dosud vypnutý motor.

„Co máš v té taštičce, kterou ti odevzdal doktor Hammal?“ prohodil Bertie ledabyle, aniž projevil zvláštní zájem.

„Diamanty,“ odpověděl k Bertieho překvapení Chandler.

Bertie si tiše hvízdal. „Ten balíček musí stát majlant.“

„Na normálním trhu ani ne tolik, co si myslíš. Nejsou to drahokamy, ale průmyslové diamanty. Jak víš, nebo jak bys měl vědět, přesná mechanika se bez nich neobejde. Západní mocnosti se dohodly, že je nebudou dodávat za železnou oponu.“

„To znamená, že tyhle jsou určeny pro Rusko,“ zareagoval Bertie zostra.

„Můžeš si o tom myslet, co chceš. Mně osobně je to fuk. Já si chci jenom snadno vydělat dost peněz a vůbec mě nezajímá, na čem je trhnu.“

Bertie mlčel. O Chandlerovi už nemohl mít horší mínění.

Letěl směrem k světlům podél severního pobřeží Francie.

„Fajn. Ted' půjdeš na tři tisíce metrů a jakmile ti řeknu, zase zapneš motor,“ poručil Chandler v polovině Kanálu.

Bertie se podřídil příkazu a letoun proplachtil do francouzského vzdušného prostoru mezi městy Le Havre a Bayeux. Francouzské pobřežní hlídky zřejmě nespaly, protože je několikrát vyzvaly, aby se ohlásili.

„Nevšímej si jich,“ utrousil Chandler, jako by o nic nešlo.

„Neriskuješ moc?“

„Vůbec ne.“

Vzduch najednou prot'al světelný kužel pátrajícího světlometu.

„Hm,“ zabručel Chandler. „Většinou nebývají tak aktivní. Nedělej si starosti. Pokus se vyhnout tomu zatracenému světlu.“

„Letíme pod mrakem. Možná je ve vzduchu větší provoz.“

„No a co?“

„Jestli nás z ničeho nic uvidí pilot velkého dopravního letadla, strašně se lekne.“

„Tak ať se lekne. Věže by ho měly varovat, že tu letíme my.“

„Ale pro pasažéry to bude šok, když bude pilot muset provést prudký manévr.“

„Co pořád máš?“ obořil se na něho Chandler. „Bojíš se? Přestaň otravovat a dělej, co říkám. Když dáš pozor, nic se nestane. Ty chlapy zezdola to brzy přestane bavit.“

„Možná ano. Ale co jestli nás budou sledovat radarem?“

„Až se dostaneme do údolí Rhóny, podletíme pod radarem a zatrhne jim tipec.“

Bertie pokračoval v letu. Dále k východu se objevila světla Paříže. Pak Orleans. Ze země se už nikdo neohlásil. Protože měl na paměti, co mu Chandler prve říkal o nízkém letu nad údolím, soustředil se na počasí. Dosud byla ještě slušná viditelnost, doufal, že to vydrží, věděl totiž, že řeku vroubí kopce, rozhodně až k Avignonu. Kdyby se k nim za špatného počasí moc přiblížil, mohlo by to dopadnout špatně. A to navzdory optimismu, kterým přímo sršel trochu podnapilý

Chandler. Později se ukázalo, že si v tom směru nemusel dělat starosti.

Za dlouhého letu napříč Francií měl Bertie dost času na přemýšlení. Zřejmě přistanou někde na Plaine de la Crau. To ho zvlášť nelákalo. Bylo tam vskutku dost místa k přistání a Chandler nepochybně počítal s blízkostí Marignane, velkého marseilleského letiště. Jenže v blízkosti byla i vojenská letiště a ta mají nepochybně nejmodernější přístroje ke sledování letadel. Měl dojem, že na pláni je také ještě jedno další letiště, ale jestli je pro vojenské nebo cvičné letouny, to si nevzpomínal. Rád by věděl, jestli o něm ví Chandler. Neměl by ho varovat, pro případ, že o něm neví? Nakonec se rozhodl, že bude mlčet. Chandler by se ho mohl zeptat, jak to, že se tu tak vyzná.

Pak se přece jen zeptal: „Kolikrát jsi už letěl tuhle trasu?“

„Teprve dvakrát.“

„Předpokládám, že sis na mapě důkladně prověřil všechna nebezpečná místa.“

„Co si o mě myslíš? Tuhle operaci jsem nevymyslel sám. Lidi, co ji vykoumali, by mi o nich určitě řekli.“

To Bertiemu muselo stačit. Netroufal si mluvit o tom dál.

Na východě už probleskovala světla Lyonu a brzy na to letěli nad širokým stříbřitým tokem Rhóny. Tady dal Chandler pokyn, aby postupně klesli co nejniž. V téhle části Francie bylo úplně jasno, takže bylo zřetelně vidět řeku i železnici podél ní. Už se nemuseli řídit podle kompasu. Chandler řekl, že stačí sledovat železnici, která vede přes Plaine de la Crau k jejich cíli.

Zatímco Auster začal klesat, přeletěli Orange, Avignon, Tarascon a Arles. Brzy se před nimi v bledém měsíčním světle objevila veliká planina, kterou tu v minulých stoletích nechaly ledovce.

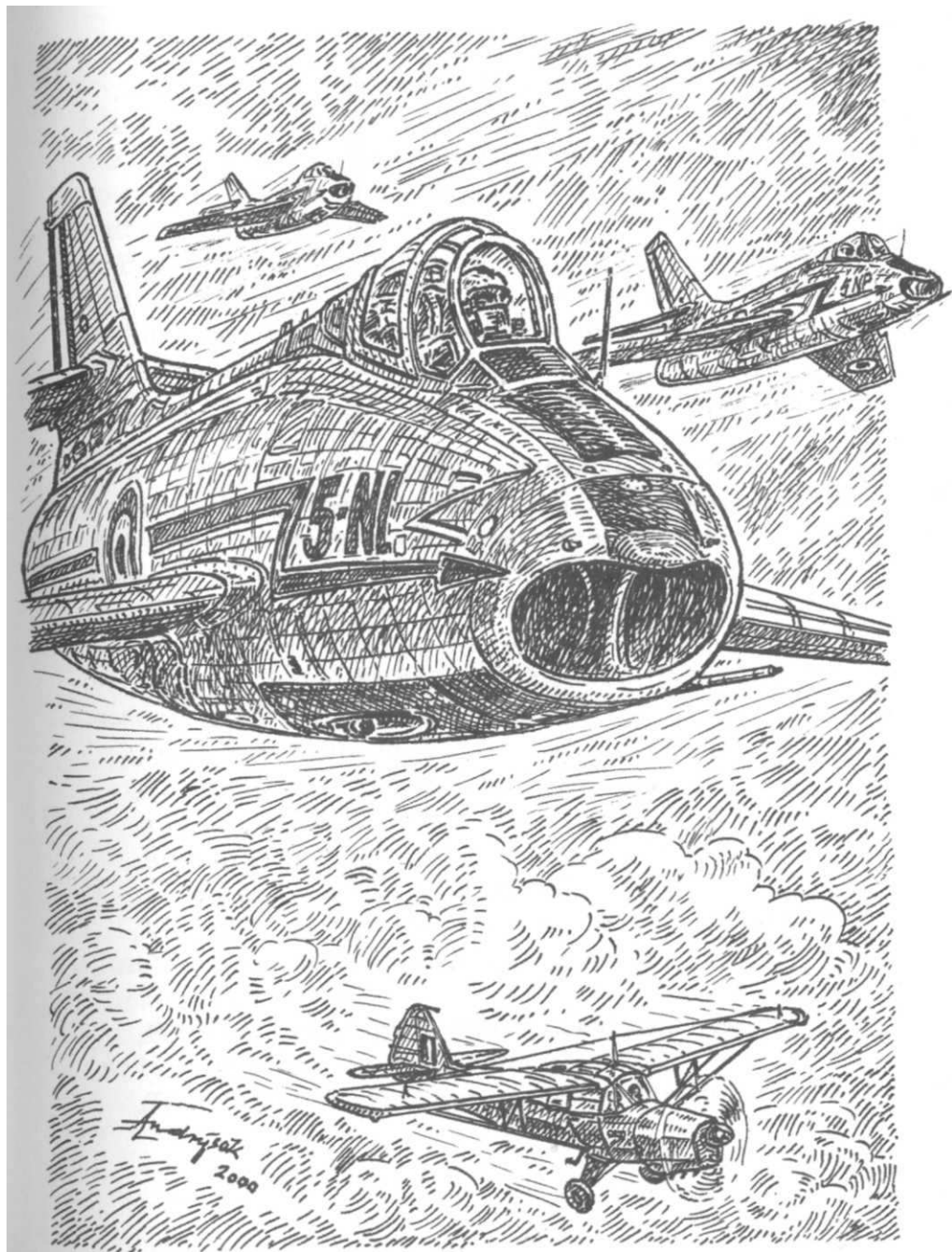
„Tak fajn, teď pusť ke kniplu mě,“ řekl Chandler. „Znám místo, kde máme přistát.“

Bertie mu přepustil řízení. Přišlo mu to vhod, mohl se soustředit na krajinu pod sebou, aby ji mohl později přesně popsat.

Bylo vidět jen občasná světla, většinou z aut jedoucích po silnici, která vede planinou jižně od Arles na východ směrem k Salomu. Uprostřed planiny Bertie uviděl světlo tak jasné, že je podle něho mohl vydávat jen vzhůru obrácený reflektor. Občas zablikalo jako signál. Určitě to bylo světlo z nějakého vozu, ačkoliv ten by musel stát pořádný kus od silnice. Nebylo by to vlastně tak zvláštní. Půda na pláni je totiž tak tvrdá, že ten, kdo se tu vyzná, může docela klidně sjet z vozovky do terénu.

Tady to teda bude, pomyslel si Bertie.

Brzy se ukázalo, že měl pravdu. Chandler dvakrát zakroužil nad světlem, aby ubral výšku, a nakonec dovedně přistál. Stroj se zastavil na třicet metrů od velkého luxusního auta. Nemělo rozsvícená jiná světla než to, které bylo obrácené vzhůru, ale brzy také zhaslo. Když oba vystoupili z letounu, vystoupili i z auta tři muži a zamířili k nim.

„No prosím, neříkal jsem ti to?“ zašklebil se chvástavě Chandler. „Nic se nestalo, byla to hračka.“ Hned nato ale dodal drsně: „Ty zůstaň radši tady. Nemáš do toho co mluvit.“ Rychle si přihnul z kapesní láhve a vykročil směrem k mužům.

Bertie se pohodlně opřel o stroj a pozoroval je. Rád by věděl, co by asi řekl Biggles takovému spolčení. Létající brigáda a celní úřady po celé Evropě o těchhle věcech přirozeně věděly, ale – jak řekl i sám Chandler – s tím se nedalo moc dělat. To musel uznat častokrát i sám Biggles a vyšší autority.

Bertie viděl, jak Chandler odevzdal mužům váček s diamanty a jak něco od nich přijal. Potom všichni čtyři dali hlavy dohromady a o něčem se radili. Bertie z jejich rozhovoru nezachytil nic. Potom všichni vykročili k letadlu. Chandler si vzal stranou Bertieho a oznámil mu: „Vezmeme s sebou jednoho pasažéra.“

„V tom případě bude lepší, když co nejrychleji nastoupí,“ odpověděl Bertie.

„Proč? Máš naspěch?“

„Já ani tak ne, ale tvoji přátelé by mohli mít.“

„Jak to myslíš?“

„Koukal jsem na dvě auta na silnici...“

„Silnice je odtud dva kilometry.“

„Viděl jsem, jak přijíždí dva vozy. Jely velkou rychlostí hned za sebou. Najednou zastavily a zhasly světla.“

„No a co?“

„Podle směru předních světel, než zhasla, usuzuju, že se ty vozy pustily směrem k nám.“

„To už stačí. Ještě mě tím fantazírováním znervózníš,“ okřikl ho Chandler a otočil se zase ke svým kumpánům.

V té chvíli se to stalo. Měsíční svit proťalo světlo reflektoru a začalo klouzat po planině. Byl to takový šok, že Chandler a jeho tři muži ustrnuli chvíli jako přikovaní k zemi. Když se probrali z prvního leknutí a chtěli utéct, světlo si je našlo a oslepilo je. Vypukla panika. Skupinka se rozprskla jako vybuchlá puma. Dva pádili k autu. Chandler a další muž se sáпали do letadla.

Bertie byl už připravený. Sklopil opěradlo svého sedadla, protože jinak by se nikdo nedostal na zadní místo. Pasažér se nasoukal do letadla a z druhé strany skočil dovnitř Chandler a zařval: „Pryč odtud!“ Dvířka zabouchla. Motor naskočil. Auster se rozjel a začal nabírat rychlost. Jen co se od země odlepil ocas, vybuchlo pod ním pár granátů. Pak ještě víc, ale to už byl stroj ve vzduchu. Právě včas, bylo to o vous. Bertie přidal plyn a ostrou stoupavou zatáčkou nabral výšku. Blahořečil si, že má motor ještě teplý. Opět změnil směr, téměř střemhlav se pustil k zemi a pak vyrazil strmě vzhůru. Pátrající světlomet, který je prve držel v šachu, je sice ztratil, ale stále je hledal. Bertie ještě chvíli měnil směr a kličkoval jako tříška ve víru, když ale viděl, že se světelný kužel sklonil k zemi a zřejmě teď pátrá po autu, začal stoupat východním směrem a posléze změnil kurz na sever.

„Bravo,“ poblahopřál mu Chandler. „Člověk by řekl, že tohle neděláš poprvé.“

„Jestli se nemýlím, říkal jsi, že je to hračka.“

„No dobrá, dobrá. Nemusíš se hned čertit. Copak jsem to mohl čekat? Dřív se mi podobná věc nikdy nestala.“

„Když pořád lítáš stejnou trasu, muselo se to jednou zvrtnout. Tentokrát na tebe přímo čekali. Děláš chybu, když si myslíš, že na všechny vyzraješ.“

„Nech si ty řeči. Jsme v bezpečí a to je to hlavní.“

„Ne tak docela.“

„Co zase máš?“

„Nasad' si sluchátka a uslyšíš, že máme okamžitě přistát, nebo...“

„Co nebo?“

„To přesně neříkají.“

Chandler si nasadil sluchátka. „Co se to tam žvaní?“

„Ty neumíš francouzsky?“

„Ne, proč bych měl umět?“

„Tvoje škoda. Kdybys rozuměl francouzsky, slyšel bys, že máme přistát. Jestli nepřistaneme, odpovědnost za následky si ponese sami.“

„Riskneme to. Ani mě nenapadne přistávat. Pouštětí jen hrůzu.“

„Možná. Poletíme domů?“

„To dá rozum. Kam jinam? Drž se Rhony.“

„To je přesně, co chtějí. Sledovali nás během letu nad Francií, jinak by neposlali ty vozy přímo na Plaine de la Crau. Vycházejí přirozeně z předpokladu, že se budeme vracet stejnou cestou.“

„Nesmysl. Jak by mohli vědět, odkud letíme?“

„Už jsi zapomněl, že nás zaměřili, když jsme přeletěli pobřeží?“

„Ty taky musíš všude vidět trable.“

„Tak se jim aspoň můžu vyhnout a zůstat ještě pár let naživu.“

„Leť přímo domů, ať dělají, co chtějí. Nás nezadrží. Ani nemyslím, že to ještě zkusí.“ Rozhostilo se ticho.

Pak pokračoval Chandler. „Je to zvláštní. Tohle jsem ještě nezažil. Věděli, že přiletíme. Člověk by málem řekl, že je někdo varoval.“

„Dost možná.“

„Ale kdo?“

„Mě se neptej. Já nevím. Na to můžeš spíš odpovědět ty.“

Chandler si podezíravě změřil Bertieho: „Ty o tom něco víš?“

„Mluvíš směšně. To bych tak akorát seděl tady. Teprve ve vzduchu jsem se dozvěděl, kam přesně poletíme.“

„To je pravda,“ připustil Chandler. „Ale přesto je někdo musel varovat.“

„Dost možná, ale ne já,“ řekl Bertie. „Chceš pořád ještě přímo domů?“

„To už jsem přece říkal.“

„Tak se podívej před sebe.“

Pátrající světlomety začaly jeden po druhém prohledávat vzduch.

„Zatraceně,“ ulevil si Chandler. „Když to vezmeme oklikou, dojde nám benzín.“

Sotva vyslovil ta slova, uviděli záblesk a hned potom uslyšeli v těsné blízkosti ránu. Auster se otrásl a nadskočil, jako by ho postrčili vzhůru.

„Na zástřel to docela ušlo,“ poznamenal Bertie.

Všude kolem viděli teď bílé stopy střel.

„Pust' mě k tomu,“ zavrčel Chandler.

„Prosím, jestli si myslíš, že to umíš líp,“ pobídl ho Bertie. Zaklonil se a předal mu řízení.

Po chvíli musel uznat, že se Chandler vyzná. Jako, vynikající letecký akrobat prováděl ty nejkrkolomější kousky, aby střelce zmátl. Ani na chvíli neletěl rovně, mašina se točila jako káča.

„Doufám, že se ti nedělá špatně,“ procedil Chandler skrz zuby při další akrobatické kreaci.

„Mně to nevádí, ale náš pasažér to asi neocení,“ odpověděl Bertie a podíval se dozadu, jak se vede jejich spolucestujícímu. „Leží na podlaze jako hromádka nešťestí.“

Chandler pokračoval ještě chvíli v úhybných manévrech, dokud střelba neustala a světla reflektoru postupně nezhasla.

„Takhle je to lepší,“ řekl, zamířil přímo k severu a nabíral výšku, kterou prve ztratil při akrobatických kouscích.

„Tank nám neprostřelili,“ poznamenal Bertie a přejel pohledem po palubní desce. „Toho jsem se chvíli bál. Zasáhli nás párkrát. Jestli to půjde takhle dál, nevyděláme si svoje peníze lehce.“

„Přísahám, že se to už nestane,“ dušoval se Chandler. „Vytyčím novou trasu, i kdyby měla být delší a my museli přitankovat. Dá se to nějak zařídit, protože stejně budeme muset přistát. Tahle epizoda mi stačila.“

„Pokud nepošlou nahoru stíhačky, aby nás dostali.“

„Musím uznat, že ty vždycky dovedeš člověka potěšit,“ zamumlal Chandler. „Nic lepšího tě nenapadá, ty proroku?“

„Nikdy neškodí dát si bacha.“

Auster letěl nejvyšší rychlostí směrem ke Kanálu.

Bertie se stále častěji ohlížel na pasažéra. Ležel jako prve, nehýbal se a nesnažil se posadit.

„Jak mu je?“ zeptal se Chandler. „Asi dost blbě, co? Zřejmě nám to tam pořádně zasvinil, ale nedalo se nic dělat.“

„Mně se to nelíbí.“

„Jak to myslíš?“

„Kdyby mu bylo jen špatně, musel by se už snažit posadit. Bojím se, že je to horší. Od prvního zásahu se nehýbá.“

„Myslíš, že ho trefili?“

„Vypadá to tak. Podle toho, jak leží, je v bezvědomí.“

„Panebože! Jen to ne,“ ulekl se Chandler. „Je tak důležitý?“

„To si myslím. Dostal jsem příkaz, abych na něho dával speciální pozor. Jestli se mu něco stalo, tak si to vypiju.“

„Kdo to vlastně je?“

„Nevím. Vím jediné, že si pro něho přijede na statek nějaká šarže z jejich ambasády v Londýně.“

„Hm, nevypadá nejlíp.“

„Nemůžeš se dostat k němu?“

„Ne, pilotní sedadlo nejde posunout dozadu,“ konstatoval Bertie.

„Pak se nedá nic dělat.“

„Nemyslím. Mohli bychom přistát a dát ho ošetřit.“

„Zbláznil ses?“

„Kousek k severu je velká otevřená pláň. Jestli je vážně zraněný, musíme pro něho něco udělat, pokud to ještě jde.“

„To myslíš vážně?“

„Jestli to dostal a není ještě mrtvý, vykrvácí nám, než doletíme domů. Nechávám to na tobě. Ty jsi tady šéf.“

Chandler chvíli uvažoval. „Vyznáš se trochu v první pomoci? Já ne.“

„Tak trochu. Ale dost na to, abych dokázal zastavit krvácení, pokud to není nic horšího.“

„A potřebuješ k tomu co?“

„Vždycky s sebou vozím lékárničku pro nej nutnější případy. Je tamhle ve skřínce.“

„Asi bychom měli přece jen přistát. Jestli jim dovezu domů mrtvolu, schytám si to z první ruky.“

„Tvoje vina to nebyla.“

„Někdo si to odnést musí. A vzhledem k tomu, že mi ho svěřili do péče, budu to nejspíš já. Snad máš pravdu. Jakmile se naskytne možnost, přistaneme a podíváme se na něj. Tak riskantní to zase nebude.“

11. CHANDLERŮV POSLEDNÍ TRUMF

Auster letěl sotva sto padesát kilometrů od severního pobřeží Francie nad rozlehlými holými poli, jaká se v tomhle úseku kraje táhnou všude. Trvalo chvíli, než Chandler – pořád ještě u řízení – prohlásil, že vidí vhodné místo k přistání. Země tu byla plochá a beze stromů. Pokud Bertie mohl soudit, nevypadalo to tady špatně. Řekl Chandlerovi, že to nechává na něm. První rozbřesk už prosvětluil východní nebe a tu i tam bylo vidět osamělá selská stavení. Pološero a možnost přízemních mlh typických pro tuto roční dobu dělaly z přistání spíš nebezpečnou než obtížnou záležitost. O tom se Bertie ale nezmínil. Chandler byl zkušený pilot a jistě o tom věděl svoje. Proto Bertie nechal všechno na něm. Jenže chyby mohou dělat i zkušení piloti.

Chandler vypnul motor a začal kroužit, aby ztratil výšku. Mezitím bedlivě pozoroval nepravidelný terén, patrně pastvisko, které si vybral k přistání. Nepřipadalo mu to nijak těžké. V okolí nebyl žádný strom ani nějaká světla. Bertie se bál jen jedné věci: drátů vysokého napětí, které shora skoro není vidět a které se v současné době táhnou všude nad krajinou v Evropě a rozhodně i tady ve Francii.

Chandler zakroužil naposled a nalétl na vybrané místo přímo a zcela vodorovně.

Teprve v poslední chvíli se ukázalo, že domnělá pastvina je ve skutečnosti zdánlivě nekonečná mokřina zarostlá rákosím, jaké v této části Francie roste v nížinách často. Z vlaku nebo z auta je to jasně vidět. Bertie vykřikl: „Dej pozor!“ Jenomže už pozdě.

Bylo slyšet nepříjemný zvuk tření, když podvozek proletěl rákosím, jež tu bylo jistě půldruhého metru vysoké. Listy kovové vrtule je pokosily jako sekačka a rozmetaly do všech směrů. Výsledek byl nevyhnutelný. Stroj zpomalil tak rychle, že to oběma piloty hodilo prudce dopředu, klesl na nos, ocas vzhůru a v téhle nezáviděníhodné pozici se zastavil.

Bertie okamžitě vyskočil. Zřítili se, pokud se tomu dá tak říkat, ale dopadlo to dobře. Přímé nebezpečí ohně sice nehrozilo, přesto nechtěl nic riskovat.

Chandler obešel stroj a obořil se na Bertieho. „Tady máš ty svoje plány!“

Bertie si narovnal monokl. „Plán byl dobrý, jenže nevyšel. Tobě vinu nedávám a ty mi nemáš co vyčítat. Měli jsme prostě smůlu. Všude jinde by to bylo lepší. Kolem dokola jsou louky.“

„Ty řečičky si nech od cesty. Měl ses jenom dívat na zem. Copaks neviděl, kam přistáváme?“

„Ne. V tomhle pološeru by to neviděl nikdo. Snad si nemyslíš, že bych byl takový blázen, abych tě nechal přistát zrovna tady, kdybych byl něco viděl? Mohlo to dopadnout ještě hůř. Jsme aspoň na zemi. Mohli jsme právě tak dobře skončit až po krk v bahně.“

„Chabá útěcha!“

„Nechápu, proč se tak rozčiluješ. Nezapomínej, že tohle letadlo je čirou náhodou moje. Neměli bychom radši vyndat zezadu toho chudáka a podívat se, jak je na tom, místo abychom tu házeli vinu jeden na druhého?“

„No dobře. Jdeme na to.“

Při této poloze letounu dalo dost práce vyndat ven bezvládné tělo a položit je na zem. Bertie vedle něho

poklekl a brzy zjistil, co se stalo. „Je mrtvý,“ řekl, když povstal.

„Mrtvý?“ opakoval Chandler. „To je průšvih.“

„Kus kovu nebo něco podobného mu prorazilo hrud, takže byl na místě mrtev. Zřejmě to ani necítil. Nu což, předpokládám, že věděl, co riskuje.“

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Chandler klidným tónem, jako by tím otřesem vystřízlivěl.

„To nechám na tobě.“

„Nezapomínej, že ses do toho namočil taky,“ alibisticky poznamenal Chandler.

„To nezapomínám, takže se kvůli tomu nemusíme hádat. Tady ho nemůžeme nechat ležet.“

„A co teda?“

„Prohledejme mu nejprve kapsy, abychom věděli, kdo je.“

„A co z toho budeme mít?“

„My nic.“

„Tak proč se starat. Co na tom, kdo to je.“

„Možná měl někoho, kdo by to rád věděl,“ projevil účast Bertie.

„To je mi putna. Mě zajímá jen jedno, abychom se dostali odtud, než někdo přijde. Nebude trvat dlouho a někdo uvidí, že odtud trčí ocas letadla jako věž. Copak nechápeš, jak by to dopadlo, kdyby nás tu načapala policie?“

„Chápu to stejně jako ty.“

„Tak fajn. Já tu už nezůstanu ani minutu.“

„A co můžeme dělat? Kam půjdeme?“

„Ty si dělej, co chceš, ale já zdrhám, dokud to ještě jde.“

„A kam?“

„Na nejbližší silnici. Nějaká tu jistě někde vede.“

„A co dál?“

„Vezmu to stopem na nejbližší nádraží, než se úplně rozední a než se provalí, co se stalo včera. Nějak se musím dostat do Calais nebo do Dieppe a nalodit se tam dřív, než nás začne hledat policie. Kdyby to šlo, vezmu si taxík až k pobřeží nebo na nejbližší letiště. Někde tu přece musí být.“

„Máš francouzské peníze?“

„Přirozeně. Jako vždycky pro všechny případy.“

„A pas máš?“

„Ne. Ale s tím si vrásky nedělám. To už nějak uhraju,“ pokračoval sebevědomě Chandler. „A jak?“

„V prvním přístavním městě ohlásím ztrátu pasu. Řeknu, že jsem ho měl v kufru a ten že mi někdo šlohnul. Určitě mi dají náhradní doklad pro cestu do Anglie.“

„Děláš, jako by ses vracel sám.“

„Taky že jo.“

„A co já?“

„Dělej, co chceš.“

„Můžeš mi dát nějaké francouzské peníze?“

„Ani nápad. Potřebuju je sám.“

„Jaká velkodušnost,“ komentoval to Bertie ironicky. „Chceš tím říct, že mě tu necháš?“

„Pojeďu sám, protože tak je to jednodušší. Kdyby tvrdili dva, že oba ztratili pasy, budou budit podezření.“

„To se nebojíš, že budu mluvit, jestli mě zatknou?“

„Ne. To je to jediný, čeho se nebojím. Ty zůstaneš tady.“

Způsob, jakým to řekl, nebo možná intuice Bertiemu napověděly, co má Chandler v úmyslu. Jeho oči to říkaly jasně. Chandler měl revolver. Na místě by zůstali dva

mrtví muži a ti nemluví. Až se tu objeví policie, a ta se dříve nebo později určitě objeví, bude myslet, že oba mrtví byli jedinými pasažéry. Nevyhlásí poplach a Chandler mezitím pohodlně zmizí.

Bertie nečekal, až Chandler uskuteční svůj plán. Jakmile sáhne po revolveru, nebude mít už šanci. Proto se na něho vrhl a dal mu pěstí do žaludku. Byla to tak nečekaná akce, že se Chandler schoulil bolestí. Než se stačil zase narovnat, vrazil mu Bertie další ránu do zubů, takže se svalil naznak. To Bertiemu umožnilo proklouznout pod letadlem a na druhé straně skočit do rákosí. Nezastavil se, ale utíkal v předklonu dál.

Po chvíli Chandler třikrát vypálil. Zřejmě se už stačil zvednout a obešel letadlo, mířil však naslepo a nikoho nezasáhl. Bertie na něco takového totiž už čekal a zalehl do rákosí. Zůstal nějakou dobu bez pohnutí, aby ho neprozradil pohyb stvolů, a napjatě poslouchal. Když posléze opatrně vstal, viděl, jak se Chandler vynořil o dvě stě metrů dál z rákosí a jak se dal do běhu směrem k řadě telegrafních sloupů, které se jasně rýsovaly v ranním světle. Nepochybně stály podél silnice.

Když se Bertie ujistil, že se Chandler nevrátí, obrátil pozornost k letounu. Způsob, jakým stroj zapadl do rákosí, které poněkud ztlumilo náraz, vzbuzoval naději, že by škoda nemusela být tak značná. Nejdřív zkontroloval vrtuli, protože se bál, že se kov listů dotykem s půdou mohl pokřivit. I kdyby to bylo jen maličko, stroj by se už nedal použít. Naštěstí bylo všechno v pořádku. Jeden list se sice dotýkal země, ale ta tu byla měkce blátivá, vždyť z ní vyrůstalo rákosí. Podvozek s dvěma koly a gumovými tlumiči však zůstal nepoškozen. Na trupu sice zbylo pár děr po střelách, ale

nezdálo se, že by letoun jinak doznal větší újmy. Po čtvrt hodinové prohlídce došel Bertie k názoru, že by stroj mohl být ještě schopen letu, kdyby ho dokázal dopravit na otevřené pole.

Velkým problémem zůstávalo tělo nešťastného pasažéra. Lámal si hlavu, co s ním. Kdyby byl jen zraněný, měl by to těžší. Jenomže on byl už po smrti, takže tu čas nehrál roli. Nechtělo se mu sice nechávat tělo ležet venku, ale nemělo smysl snažit se uložit je zpátky do letadla, nehledě na to, že by to sám ani nedokázal.

Zatímco ještě uvažoval, vytrhlo ho z přemýšlení hlasité volání. Otočil se po hlase a uviděl dva zemědělské dělníky v modrých montérkách, kteří se s koněm a pluhem zastavili při kraji silnice a zírali do rákosového porostu. Zvedl ruku na znamení, že je slyšel. Jeden z nich se pustil směrem k němu, zatímco druhý držel koně.

Ted' se musel Bertie bleskově rozhodnout, co udělá dál. A hlavně, co řekne. Nejdřív ho napadlo, že by mohl mrtvého odtáhnout dál do rákosí, kde by ho nebylo vidět. To se mu ale přičilo a proto od nápadu upustil. Nakonec neudělal nic a spoléhal na to, že ho něco napadne.

Za chvíli před ním stanul dělník, pořádně udělaný chlap s červeným obličejem a velkým knírem. Přátelsky se usmál a zeptal se přirozeně francouzsky: „Nehoda, pane?“

„Ano.“

Muž obešel letadlo a prohlížel si je. Najednou se mu změnil výraz tváře, když na zemi uviděl tělo. „Bože na nebi! Je to s ním vážný?“

„Je mrtvý.“

„Co se stalo?“

„Museli jsme nouzově přistát – a takhle to dopadlo.“
Bertie ukázal na letadlo. „Co chcete dělat?“

„Zrovna jsem o tom přemýšlel, když jsem vás slyšel volat. Ani nevím, kde jsem. Kde bydlíte?“

Muž ukázal na dům v dálce: „Tamhle.“

„Máte telefon?“ Bertie si pomyslel, že zavolá do Paříže a to že bude nejrychlejší způsob, jak o celé věci informovat Scotland Yard.

„Non, monsieur.“

„A kde je nejbližší místo, odkud bych si mohl zatelefonovat?“

„Lavin.“

„Jak daleko je odtud Lavin?“

„Sedm kilometrů.“

To je asi pět mil, vypočítal si rychle Bertie. Dost daleká procházka. „A nejbližší doktor?“

„Taky v Lavinu.“

Bertie rychle uvažoval. Možná je dobře, že je to tu tak daleko od obydleného světa. Co se stalo minulé noci na jihu, to tady ještě nevědí. Proto zdejšímu sedlákovi také nic neříkají britské registrační znaky na trupu letadla.

„Máte doma auto?“ zeptal se Bertie. „Non, monsieur.“ Muž se maličko usmál, jako by to byl vtip.

„Musím nějak sehnat pomoc,“ pokračoval Bertie. „Myslím, že tohle letadlo by mohlo ještě létat, kdybych ho dostal na otevřené pole. Do Lavinu bych se tak dostal co nejdřív. Vede tady někde železnice?“

„Non, monsieur.“

„Mohl byste mi pomoci odtlačit letadlo na otevřené pole?“

„Ale jistě. S radostí, pane, jestli chcete. Můj syn sem může zajet s koněm. Půjde to tak líp. A co chcete dělat s...“ Muž ukázal na tělo.

„Budu ho tu muset nechat, dokud nepřijde policie. Pošlou sem nepochybně sanitku s doktorem.“

Muž chvíli zaváhal a pak řekl, že dojde pro syna. Došel jen do půl cesty a zavolal na něho. Syn zřejmě pochopil, oč jde, vypřáhl koně z pluhu a vydal se s ním k nim. Když došel, poradili se nejdřív, jak do toho. Potom spojenými silami letoun narovnali. Bertie si ho ještě jednou prohlédl. Když viděl, že se nic nepolámalo, řekl, že ho mohou odtlačit.

Ukázalo se, že za pomoci koně to není zase tak těžké. Upevnili lano na podvozek, Bertie a starší sedlák zvedli letounu ocas, syn vedl zpředu koně a tak vytáhli stroj na právě zorané pole. Tam koně zas vypřáhli, Bertie se posadil k řízení a mrkl na palubní desku, jaký má stav benzínu. Bylo ho ještě dost. Nastartoval a motor hned naskočil.

Bál se, že se mašina začne třást, protože možná přehlédl nějaký defekt, ale byla to naštěstí neopodstatněná obava. Požádal muže, aby stlačili ocas k zemi a přidal plyn. Na otáčkoměru viděl, že motor je v pořádku. Několikrát přešel po poli a byl spokojený. Věděl přirozeně, že ve vzduchu se mu může ledacos přihodit, ale věděl taky, že mu nezbývá jiná možnost.

Pořád ještě chtěl zaletět jenom do Lavinu a tam se za pomoci místní policie spojit s Marcelem Brissacem v Paříži. Jen jemu může říct pravdu. A pak ho najednou napadlo, že to možná ani není třeba. Bleskurychle si vypočítal, že by sotva za dvě hodiny mohl být už v Anglii, půjde-li všechno hladce. Protože bylo ještě tak

brzo po ránu, možná by trvalo stejně dlouho, jestli ne déle, než by sem dorazil Marcel. Místní policie, která ho nezná, by mu mohla dělat potíže. Možná by ho podezírali nebo dokonce i zavřeli. Do nekonečna by ho vyslýchali. Nemohl si dovolit takové mrhání časem. Měl jen jediné přání: spojit se co nejrychleji s Bigglesem. Dřív než dorazí do Anglie Chandler. Jestliže to Chandler stihne dřív, může to mít nedozírné následky. Co když bude chtít zahladit stopy a odstranit Taffyho a obyvatele statku?

Připadal si sice jako podrazák, že se tak zle odvděčí svým ochotným pomocníkům v nouzi, ale nedalo se nic dělat. Zajel k nim a křikl na ně z okénka: „Zůstaňte u těla, než přijde policie.“ Potom přidal – i když ne beze strachu – plný plyn, ještě stále připravený při sebemenším náznaku vážného defektu vypnout motor, ale nakonec se přece jen vznesl do vzduchu. Ještě stále zneklidnělý letěl chvíli rovně, potom velmi opatrně začal stoupat. Uplynulo pár minut a letadlo se doposud chovalo normálně, takže si konečně oddechl a pomalu se stočil severním směrem k Anglii.

Když ještě trochu vystoupal a podíval se před sebe, uviděl kupovité mraky, které táhly jako obrovité kvěťáky v čerstvém sverozápadním větru z Atlantiku po Francii. Byl tomu rád, protože si moc dobře uvědomoval, že dávno ještě nemá vyhráno. Vzhledem k událostem z minulé noci na jihu se dalo čekat, že na stráži bude i tady na severu celá francouzská vzdušná obrana. V takové situaci přijde oblačnost vhod, kdyby ho chtěli napadnout ze země, nebo – čeho se bál ještě spíš – ze vzduchu.

Způsob, jakým přivítali předešlé noci Austeru, překvapil Bertieho stejně jako Chandlera. Něco takového je velmi neobvyklé. Běžně se z věže vyzve neznámé

letadlo, aby se vzdálilo, jestliže se příliš přiblíží k trase linkového stroje. Ale Bertie ještě nikdy nezažil, že by v případě nereagování začala v plné síle operovat protiletectká obrana. K tomu musela mít nějaký pádný důvod. Ani ve snu by ho nenapadlo, že v tom má prsty Biggles.

Ještě se nerozhodl, jaký bude cíl jeho letu. Zatím na to neměl čas. Teprve teď začal přemýšlet. Kde by asi nejspíš našel Bigglese? V Londýně? To pravděpodobně ne. Biggles ho přirozeně hledá a v tom případě bude mít stanoviště v Lysettu. Kdyby ho nenašel tam, Grant mu poví, kde je nebo co právě dělá. Bertie se rozhodl, že poletí do Lysettu. Už věděl, co udělá, jestli ho při přeletu hranic vyzvou rádiem, aby se ohlásil. V tom případě mu zbývá jediné: nahlásí vlastní totožnost a registraci letounu a mimoto udá i své identifikační číslo z Interpolu. Spíš se ale bál, že by po něm takhle za světla mohl začít pálit nějaký střelbychtivý pilot.

Když se přiblížil k nebezpečné zóně pobřeží a Kanálu, rozhodl se, že popadne – jak se říká – býka za rohy a sám se spojí se zemí, dřív než se něco stane. Celkem vzato se už delší dobu divil, že se zatím neděje vůbec nic. Kdyby byl vyhlášený poplach, zachytil by to přece už rádiem. Vtom ho napadlo, že ho třeba ani nemá zapnuté. Mohl na to myslet dřív, ale měl jiných starostí nad hlavu.

Zapnul rádio, ale přesto zůstalo zvláštní ticho. Zakroutil knoflíky a přitiskl si pevněji k uším sluchátka. Vůbec nic, ani žádné praskání. Bylo to zvláštní. Čekal, že zaslechne aspoň nějaký šum, hlasy nebo možná i hudbu stovek vysílačů všude po Evropě, ale nebylo slyšet naprosto nic.

Netrvalo dlouho a pochopil, co se stalo. Rádio nefungovalo. Nemělo cenu pátrat po příčinách poruchy nebo po tom, jestli spojení prve nepřerušila nějaká střela. Rádio prostě nefungovalo a basta. Nedalo se nic dělat, ale skutečně ho to zneklidnilo. Právě teď ho třeba už volají ze země a když neodpoví, může to mít značně nepříjemné následky.

Znepokojeně se rozhlédl kolem sebe. Široko daleko žádné jiné letadlo. Takřka kolmo pod ním se rýsoval bílý pruh bizarního pobřeží Normandie, vlevo ostře zařiznutý do černé vody Kanálu. Vystoupal až na šest tisíc stop, ale kupovitá oblačnost byla pořád ještě nad ním. Rozhodl se, že zůstane pod ní, nejen aby se snáze dostal nad anglické pobřeží, ale také proto, že v mracích bývají zrádné vzdušné díry a on by nerad vystavoval letoun větším otřesům, než je nevyhnutelně nutné.

Bylo mu jasné, že nemá na vybranou: strhl k sobě řídicí páku a vystoupal tak vysoko, aby mohl zůstat ještě těsně pod mraky, ale aby se do nich mohl také rychle vnořit, kdyby bylo třeba hledat krytí. Nebylo to nejšťastnější řešení. Velmi dobře si totiž uvědomoval, že pro každého ze země je jasně viditelný asi jako moucha na právě vybíleném stropě. Ale ze dvou zel vybral menší, podařilo se mu přeletět pobřeží a ocitl se nad vodou.

Nic se zatím nestalo. Už už se zdálo, že si dělal zbytečné starosti, když se mu všechny iluze najednou krutě zbortily. Přímou v jeho kurzu, půl kilometru před ním, vylétl ohnivý paprsek a vykroužil černou kouřovou spirálu. Předpokládal, že tohle bylo varování. Jestli je bude ignorovat, budou následovat opravdové střely zblízka.

Na chvíli zaváhal. Kdyby teď slétl dolů, mohl by zdůvodnit své chování. Ale to by nevyhnutelně zabralo hodně času, protože by jeho slova musel potvrdit Londýn i Paříž. A čas byl drahý a nebylo radno s ním plýtvat. Chandler by tím dostal příležitost, aby se vrátil domů a všechny zalarmoval. Bůh ví, co by se pak dělo s Taffym.

Přitáhl řídicí páku a namířil si to strmě vzhůru. Okamžitě ho zahalila studená, šedá a vlhká mlha. nepřestával stoupat, protože se chtěl dostat nad mraky. Nechtělo se mu hledat v téhle temnotě cestu přes Kanál. Jenže mraková pokrývka byla pořádně tlustá a trvalo hodnou chvíli, než ji prorazil. Pak se ale šed' změnila v průsvitnou bělost a letěl zase v slunci s jasně modrým nebem nad hlavou. Jenomže brzo k svému zděšení poznal, že nad hlavou nemá jen modré nebe. Ve vzdálenosti necelé míle letěla formace tří stíhaček Mystere s modro-bílo-červenými barvami francouzských vzdušných sil. Podle způsobu, jakým se k němu řítily, se dalo usoudit, že je ze země museli na něho navést. Čekali tu na něho.

Ale Bertie nečekal. Zase se zanořil do mraků jako kachnička potápka, když po ní ze břehu házejí nezbedné děti kamením a ona se potopí do špinavé vody.

12. ROZUZLENÍ NA STATKU

Zatímco Bertie letěl za obtížných okolností k domovu, uvažoval Biggles, otřesený tragickou zprávou, kterou mu přinesl od šéfa Grant, není-li už na čase se vším skoncovat a vpadnout bez prodlení do statku. Další odklad neměl cenu a celá záležitost mu už lezla krkem. Řekl ostatním, co si o tom myslí.

„Než přistoupíme k činu, měli bychom se nejdřív poradit, jak postupovat,“ navrhl Gaskin mírným tónem.

„Zatknou Chandlera pro krádež letadla,“ řekl Biggles. „Až se dozvíme víc o té historii ve Francii, třeba ho obviníme i z vraždy. Dlouho se s ním párat nebudeme. Další obytele můžou zatím do vyšetřovací vazby. Až si vyslechneme, co nám k tomu řekne Taffy Welsh, poznáme, do jaké míry jsou spoluvinní. Taffy tam seděl už dost dlouho zavřený. Ale bez ohledu na to, já chci dostat do rukou Chandlera.“

„Ty si opravdu myslíš, že zastřelil Bertieho?“

„A je nějaká jiná možnost? Ten člověk, co ho našli mrtvého vedle Auster, nezemřel na následky nouzového přistání. Byl zastřelený. Kdo by to mohl být jiný než Bertie? A kdo jiný ho mohl zastřelit než Chandler? Víme jistě, že odletěli spolu. Taffy je viděl, jak jdou do stodoly, kde byl Auster. A my je viděli, když vzlétli. Co chcete vědět víc?“

„Motiv. Dovedeš udat důvod, proč by měl Chandler zabíjet Bertieho?“

„Ano. Stroj stál na zemi. Vypadalo to, že je oba zatkneme. Bertie toho věděl dost. Zřejmě by vypovídal na policii. Takhle asi Chandler uvažoval a měl pravdu.“

Byl rozhodnutý, že si za každou cenu zachrání vlastní kůži. Nosil u sebe revolver. Proto taky mohl přinutit Taffyho, aby přistál tady. To všechno mi stačí. Co se tu dělo jinak, o tom se zatím můžeme jen dohadovat, ale možná, že odpověď najdeme uvnitř. Chci dostat Chandlera.“

Gaskin přikývl, vyklepal si dýmku o podpatek vysoké boty a zastrčil ji do kapsy. „Dobrá, bude po tvém. Dovedu si představit, jak se cítíš. Lepší, když nepůjdeme ke dveřím všichni. Rozdělíme se. Tak budeme moct držet v šachu oba vchody, kdyby chtěl Chandler utéct. Jestli je opravdu tím, za koho ho máme, je pokus o útěk velmi pravděpodobný. A pokud má ještě revolver, musíme si dát pozor. Jestli ho použil jednou, nebude se zdráhat udělat to podruhé.“

„Na to jsem myslel.“

„Máš revolver?“

„Ne. A ty?“

„Já ne. Jsou chvíle, kdy bych byl v pokušení použít ho a z toho by pak byly jenom trable. Mimochodem, víš, jak se jmenuje vlastník tohoto domu?“

„Ne. Pojďme to zjistit. Navrhuju, abychom my dva šli společně k zadnímu vchodu. To jsou dveře, co vedou do zahrady. Máme povolení k prohlídce pro případ, že by se nás na to ptali. Ostatní ať jdou k přednímu vchodu. Třeba mají v garáži auta a někdo by s ním možná chtěl ujet. Je všechno jasné?“ Biggles domluvil a rozhlédl se kolem sebe.

„Ano, co se mě týče,“ řekl Gaskin krátce.

„Dobře. Pospěšte si,“ řekl Biggles mužům, kteří měli jít k čelní straně domu. „Dávám vám pár minut,

abyste zaujali pozici. Pokuste se dostat k domu co nejbliž, ale tak, aby vás nebylo vidět. Tak do toho.“

Ginger šel se strážmistrem Smithem a dalším policistou k domu.

Biggles a Gaskin ještě chvíli počkali. Pak Biggles odhodil oharek cigarety do trávy, zašlápl ho a řekl: „Pojďme.“

Šli nepokrytě k zahradní brance a přes zahradu ke dveřím. Gaskin zaklepal. Dveře jim otevřela nevábná ženština, kterou prve viděl v kuchyni Bertie. Přes rameno jí nakoukl mladý Číňan, umývajíc v dřezu nádobí.

„Rád bych mluvil s pánem domu,“ řekl Gaskin.

„Není doma,“ vyštěkla žena a už už by mu zabouchla dveře před nose, kdyby Gaskin mezi ně nestrčil nohu.

„Jak se jmenuje?“ pokračoval nerušeně Gaskin.

„Kdo jste?“

„Jsem od policie.“

„Doktor Hammal. Už jsem říkala, že není doma.“

„V tom případě bych rád mluvil s panem Chandlerem. Ví, že ten doma je.“

Žena se znovu pokusila zabouchnout dveře, ale Biggles kolem ní proklouzl, odstrčil Číňana, který se mu pokusil bránit ve vstupu, proběhl kuchyní a otevřel protější dveře.

V zakouřené místnosti uviděl v křesle poměrně starého muže. Na stolečku před sebou měl láhev whisky a dvě sklenice. „Jste doktor Hammal?“ zeptal se ho Biggles docela vesele.

„Jak si dovoluujete vpadnout mi takhle do domu?“

„Jsme od policie.“

„To je mi fuk. Nemáte právo...“

„Máme příkaz k domovní prohlídce. Na něco jsem se vás ptal a uděláte dobře, když odpovíte. Jste doktor Hammal?“ Biggles si všiml, že vedle něho stojí Gaskin.

„Ano. Co chcete?“

„Je tenhle dům váš?“

„Jo. A co má být?“

„Bydlí tu mimo vás a ty dva v kuchyni ještě někdo?“

„Nikdo.“

„Víte to jistě?“

„Říkal jsem přece. Snad nebudete tvrdit, že lžu.“

„A co ten muž, kterého máte zavřeného nahoře?“

„Nevím, o čem mluvíte. Zbláznili jste se? Proč bych někoho zavíral nahoře?“

„To mi nemusíte říkat. To vím. Mluvil jsem s ním. A kde je Chandler?“

„Nikoho toho jména neznám.“

Biggles pokrčil rameny. „Musíte vědět sám.“ Nastavil ruku. „Dejte mi klíč od pokoje, kde jste zavřel pana Welshe. Víم všechno. Neztrácejme čas.“

„No tak teda,“ uvolil se Hammal, pomalu vstal a belhal se o holi k psacímu stolu. Otevřel zásuvku. Potom se najednou prudce otočil a zamířil na ně revolverem. „Nehýbejte se, nebo ho budu muset použít,“ řekl, aniž zvýšil hlas.

„Tím si moc nepomůžete,“ na to Biggles. „Jen si pro sebe celou věc zkomplikujete.“

Hammal neodpověděl. Se zbraní v ruce došel ke dveřím na druhé straně místnosti a otevřel je. „Chandlere,“ zavolal. „Pojď sem. Potřebuju tě.“

Ozvaly se kvapné kroky a objevil se Chandler. Tvář měl brunátnou, jako by hodně pil, ale situaci stačil zhodnotit jediným pohledem. „Co se tu děje?“ zeptal se a

klouzal očima z pistole v Hammalově ruce na návštěvníky.

„Jsme od policie a rádi bychom vám položili pár otázek,“ odpověděl Biggles. „Nejste povinen na ně odpovídat a musím vás upozornit, že všechno, co řeknete, může být použito jako důkazný materiál.“

„Ty žvásty si nechte od cesty. Co byste rádi?“

„Tak zaprvé: domníváme se, že nosíte střelnou zbraň. Je to tak?“

„No a co?“

„Odpovězte mi na otázku. Máte revolver?“

„Ano, ale...“

„Důvod mě nezajímá. Radím vám, abyste ho nepoužil. Letěl jste včera večer do Francie?“

Ta otázka Chandlera očividně zaskočila. Nenucené se zasmál. „Proč myslíte?“

„Otázky tu kladu já. Letěl jste v Austeru, že ano?“

„No a co? Šel jsem si na chvíli zalítat jen tak pro zábavu a možná jsem se nešťastnou náhodou dostal i nad Francii. To se může stát.“ Chandler se pokoušel mluvit co nejpřirozeněji.

„Ten stroj nebyl váš, ale o tom se teď nebudeme bavit. Letěl jste ještě s někým. Kdo to byl?“

„Kecy.“

„Tak? No, když mi to nechcete povědět sám, tak vám to povím já. Ten letoun byl policejní Auster a váš pasažér byl seržant Lissie z Létající brigády.“

Chandler nedokázal zastřít, jak ho to sdělení vyvedlo z míry. Šel na druhou stranu místnosti, nalil si plnou sklenici whisky a obrátil ji do sebe.

Hammal se na něho vztekle obořil: „Ty idiote pitomá! Lháři! A tos mi namluvil, že Lissie je tvůj kamarád.“

Ted' se navztekal i Chandler. „Potřeboval jsem ještě jednu mašinu. A tys s tím souhlasil. A potreboval jsem ještě jednoho pilota. Jak jsem k čertu mohl tušit...“

„To stačilo,“ přerušil ho Biggles. „Mám vám to dopovídat dál? Nad Francií vás vyzvali, abyste se ohlásil.“

„Blbost. Proč by mě měli vyzývat?“

„Protože jsem viděl, jak odlétáte. A dal jsem zprávu do Francie, aby si dali pozor.“

Chandler na něho vytřeštil oči.

„Přistáli jste v Marseille a tam vás skoro dostali. Podařilo se vám uletět, ale v Normandii na vás zahájili palbu a museli jste přistát. A ty jsi tam zastřelil druhého pilota, aby sis zachránil vlastní kůži,“ dokončil Biggles už zhurta.

Hammal, který z Chandlera nespouštěl oči, si na něho teď vyjel: „Tos mi neřekl! Povídal jsi...“

„Ted' dost,“ přerušil ho Biggles. „Potom si poslechneme, co k tomu máte co říct vy.“

„Ujišťuju vás, že o tomhle jsem nevěděl,“ prohlásil Hammal.

Biggles byl rozhodnutý, že se dozví co nejvíc o Bertiem, proto zaútočil zase na Chandlera. „Chceš k tomu ještě něco dodat, než tě zatknou pro vraždu seržanta Lissieho z Létaující brigády?“

„Tak to nebylo,“ koktal Chandler, dočista vyvedený z míry.

„Já Lissieho nezastřelil.“

„A kdo teda?“

„Jak to mám pro všechno na světě vědět?“

„Nechceš snad tvrdit, že nebyl na místě neštěstí?“

Chandler se zhluboka nadechl. „Tak dobře. Zřejmě toho víte hodně. Povím vám teda celou pravdu.“

To bylo přesně to, nač Biggles čekal. „Posloucháme.“

„Musím uznat, že většina z toho, co jste říkal, je pravda. Včera jsem skutečně odletěl do Francie. Lissie chtěl letět se mnou a já souhlasil. Letěli jsme Austerem. U řízení byl on. Přistáli jsme v Marseille. Cestou domů po nás stříleli a my přistáli v Normandii, ale ne proto, o čem jste mluvil. Nebylo ještě úplně světlo a to, co jsme pokládali za louku, byla mokřina. Zabořili jsme se do ní. Rozhodli jsme se, že bude lepší, když do Anglie utečeme každý na vlastní pěst.“

„Proč?“

„Uvědomili jsme si, že jsme v bryndě.“

„Já ti povím, jak to bylo. Lissie ti řekl, že je od policie a že není důvod, proč by měl utíkat. Načež jsi vytáhl revolver a zastřelil jsi ho.“

„Ani nápad! Lissie mi neřekl, že je od policie. To jsem poprvé slyšel od vás. Přísahám, že jsme se rozešli u letadla. Já se dostal na cestu, vzal jsem to stopem k nejbližší garáži, najal jsem si auto a odjel na letiště v Barguise. Do Anglie jsem se vrátil letadlem. Taková je pravda.“

Bigglesův hlas byl tvrdý a studený jak led. „Bud' jsi slyšel, že je Lissie od policie, nebo jsi se ho prostě chtěl zbavit. V každém případě jsi ho zastřelil a nechal jsi ho ležet vedle letadla. Našel ho tam jeden sedlák. Šel na policii a ta uvědomila Scotland Yard. Není to tak?“

„Tak to není!“ zaprotestoval Chandler prudce. „Vedle letadla ležela skutečně mrtvola, ale to nebyl Lissie.“

„A kdo teda?“

„Hned vám to povím. To byl...“

„Drž hubu, pitomče!“ okřikl ho Hammal.

Chandler se na něho vztekle obořil. „Snad si nemyslíš, že se dám pověsit za vraždu, kterou jsem nespáchal?“

„Říkám, že máš mlčet. Napovídals toho už až moc.“

„A kdo vůbec myslíš, že jsi? Staráš se jediné o to, abyste ty a ta tvá zatracená banda zůstali z obliga. Na to ti už neskočím.“ Chandler se zase obrátil k Bigglesovi. „Ten člověk, co jsem ho nezabil já, ale odštěpek granátu, byl...“

Nedokončil větu, zřejmě postřehl, že na něj Hammal zamířil. Zlomek vteřiny před tím, než stačil vypálit, uskočil Chandler stranou jako kočka. Vzápětí zmizel dosud otevřenými dveřmi, Gaskin přiskočil k Hammalovi a vykroutil mu zbraň z ruky. „Už toho bylo právě dost,“ zavrčel. „Zatýkám vás pro pokus o vraždu.“ Cvakla želízka. „Chandler nám neuteče.“

V tom si ale Biggles nebyl tak jistý. Proběhl kuchyní, aby u zabránil v útěku zadem. Doufal, že muži před hlavním vchodem mu znemožní únik předem. Zároveň horečně uvažoval. Něco v Chandlerových slovech mu napovědělo, že tentokrát mluvil pravdu. Proto se ho Hammal snažil umlčet. Z toho mála, co bylo řečeno, vysvitlo, že v letadle možná seděla ještě třetí osoba, jejíž totožnost měla být utajena.

Další Bigglesovy úvahy přetrhl výkřik.

„Pozor! Chandler! Vyskočil oknem!“ vykřikl Ginger.

Biggles se podíval přes zahradu k pastvině. Dírou v živém lotě zahlédl, jak na druhé straně pádí Chandler. Jeho úmysl byl jasný. Chtěl zmizet v Cubu.

Biggles se rozběhl za ním, ale byl si jistý, že má stejně vyhráno. Spoléhal na to, že Chandler uvidí na palivoměru, že má benzinu sotva na pár set metrů letu. Jenže podívá se Chandler vůbec na palubní desku? Zkontroluje stav? Možná že ne. Natankoval přece právě v Lysettu a od té doby stroj nepoužil, proto jednoduše vyjde z předpokladu, že má plnou nádrž. Nebude si nic ověřovat.

Biggles utíkal za Chandlerem a křičel na něho, ať zůstane stát. Chandler sice už dorazil ke stodole, ale výzvu dobře slyšel, protože se otočil s revolverem v ruce. Biggles uskočil do škarpy, která vedla podél plotu. Chandler po něm dvakrát vypálil.

„Zkontroluj si benzin!“ řval ze všech sil Biggles, ale nevstával. Neměl chuť postavit se beze zbraně ozbrojenému zoufalci. Jeho slova zanikla v rachotu startujícího motoru. Nepřestával na Chandlera křičet, dokud si neuvědomil, že zbytečně mrhá dechem. Risknul to tedy a vstal. Z kokpitu by Chandler stejně mířil jen stěží. Uvědomil si, že musí dbát na to, aby mezi ním a mužem v kabině byl motor, a rozběhl se ke stodole. Doběhl tam právě ve chvíli, kdy řvoucí Cub vyrazil ven. Jen tak tak, že před ním uskočil.

Naposled zakřičel na Chandlera: „Stop! Benzin! Koukni se na...“ Zamával bezmocně rukama, ale Cub jel stále rychleji. Pomyslel si, že Chandler přece nebude tak hloupý, aby se snažil vzlétnout dřív, než se motor

zahřeje. Udýchaný a uřícený mohl už jen bezmocně přihlížet.

Cub nabíral rychlost. Hrozilo nebezpečí, že se splaší dobytek, ale ten zřejmě věděl, že se letadel bát nemusí a zůstal v klidu.

Biggles stál s rukama v bok a uvažoval, jak daleko se letadlo může dostat, než mu zhasne motor a Chandler uvidí, že nemá benzin. Nedalo se nic dělat. Na Chandlerovi mu nezáleželo, ale jako pilot se nemohl smířit s tím, že někdo letí vstříc jisté smrti. Benzinu měl asi jen tolik, aby se udržel ve vzduchu tak pět minut. Pak dojde k neodvratnému výpadku. I tehdy by se ale Chandler jako zkušený pilot mohl ještě dostat na zem, aniž by se zřítíl. To by záleželo na výšce a na stavu terénu při nouzovém přistání, když vysadí motor.

Kola se odlepila od země a Cub se vznesl tak strmě, že Biggles zatajil dech. Něco takového je i za normálních okolností riskantní, ale se studeným motorem je to hotová sebevražda. Stroj byl ve výšce asi sedmdesáti metrů a pořád stoupal, když se to stalo. Motor začal vynechávat a pak zhasl. Vrtule se zastavila. Najednou se rozhostilo hrozné ticho. Tím, že letoun zprvu stoupal tak prudce, ztratil okamžitě rychlost, nemohoucně se zakymácel a neovladatelně se řítíl k zemi jako zastřelený pták.

Biggles si dovedl představit, jak Chandler horečně cloumá řídicí pákou. Věděl ale, že to nepomůže. Kdyby byl stroj dost vysoko, mohl by se možná vlastní stabilitou vrátit do normální polohy. V téhle situaci ale Chandler ani žádný pilot na světě nesvede naprosto nic. Cub se zavrtal s ohlušujícím praštěním do stromů.

A zase to ticho. Jediným zvukem byl tlukot křídel vyplašených ptáků.

Biggles zaváhal. Nevěděl, má-li se pustit k vraku, nebo má-li se vrátit k ostatním. S prázdnou nádrží nehrozilo nebezpečí ohně a Gaskin ho možná potřebuje v domě. A pak udělal, co by v takovém případě udělal každý pilot. Vyrazil co nejkratší cestou k místu, kde se zřítil letoun.

Našel, co čekal. Z trupu byla hromada pomačkaného kovu, ocas zlomený, na stromě uražené křídlo. Pilot se v poslední chvíli zřejmě pokusil vyskočit. Bezpečnostní pás měl uvolněný, jestli ho vůbec ve spěchu předtím stačil zapnout. Dveře byly otevřené, Chandler visel zpola z kabiny. Ještě tiše sténal.

Biggles ho vytáhl z vraku. To bylo jediné, co mohl udělat. Musí okamžitě do domu pro pomoc. Jestlipak tam vůbec vědí, že se stroj zřítil? V té chvíli Chandler zachroptěl. Biggles věděl, že to znamená konec.

Bylo mu z toho nanic. Žádný pilot tohle nevidí rád. Otočil se a chtěl se vrátit do domu a sehnat doktora a ambulanci. A tu uviděl, jak k němu utíká Ginger.

„Nemusíš spěchat,“ křikl na něho.

„Všechno jsem viděl,“ zadýchal se Ginger. „Je na tom zle?“

„Hůř by to nešlo.“

„Chceš říct, že...“

„Ano. Je mrtev.“

„To je hrůza, ale podle toho, jak strmě stoupal, si o to přímo koledoval. A vzhledem k tomu, že měl prázdnou nádrž...“

„Necítím se v žádném případě odpovědný,“ prohlásil

Biggles stroze. „Ani s plným tankem by nikdo takhle nevystartoval, leda by byl blázen.“

„Takže Lorrimore se se svým Cubem už neshledá.“

„To nevadí. Teď aspoň může nechat platit pojišťovnu a koupit si novou mašinu.“ Biggles se naposled podíval na vrak. „Každý svého štěstí strůjce,“ prohlásil filzoficky. „Takhle teda skončil Chandler. Byl blázen. Ale nemáme právo ho soudit. Pojdme, vrátíme se do domu.“

„Jsi sentimentální,“ zamumlal Ginger. „Nezapomínej, že zavraždil Bertieho.“

„To se musí teprve prokázat,“ odpověděl Biggles. „Pojď, půjdeme.“

13. KONEC VŠE NAPRAVÍ

„Co se dělo uvnitř, když jsi odešel,“ zeptal se Biggles Gingera cestou k domu.

„Máme všechno pod kontrolou. Všichni jsou uvnitř, Gaskin je zatkl a policie je vezme do vazby.“

„Co tím myslíš, že všichni?“

„V domě byli jen tři lidi: ten starej, Číňan a jedna žena.“

„Čekal jsem, že jich bude víc.“

„Víc jsme jich nenašli.“

„A co je s Taffym?“

„Vysvobodil jsem ho. Je v pořádku. Je s ostatními dole v pokoji. Když jsem odcházel, strážmistr Smith prohledával dům. Já když slyšel, že startuje Cub, hned jsem se letěl ven podívat, co se děje.“

„Někdo ze zatčených něco řekl?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Toho jsem se bál. Jestli ten dědek, ten Hammal, nebude mluvit, bude to trvat ještě dlouho, než se dozvím, co bych rád. Chandler znal odpověď a chystal se nám ji říct, když po něm vystřelil Hammal. Ted' už nám nemůže povědět nic.“

„Co myslíš?“

„Pravdu o Bertiem.“

„A co bys chtěl vědět víc? Chandler ho zavraždil.“

„S tím si nejsem tak jistý. Nemůžu si vzpomenout, co

Chandler přesně říkal, ale bylo to něco v tom smyslu, že v Austeru letěli tři. Kdo byl ten třetí? Možná

se tady pro něho stavil ten diplomatický vůz. To auto sem přece v noci nepřijelo pro nic za nic.“

„Myslíš tím, že ten zastřelený byl ten neznámý?“

„Je to možné, sem rozhodně nedorazil.“

„To znamená, že Bertie by ještě mohl být naživu,“ zaradoval se Ginger.

„Svitla nám nová naděje.“

„Ale přesto se Bertie nevrátil.“

„Jak by mohl, když letadlo havarovalo ve Francii.“

„Ale Chandler se vrátil.“

„Asi na to měl prostředky. Bertie s sebou patrně neměl francouzskou měnu. Když ho Chandler nechal ve štychu, pokouší se asi dostat zpátky sám. Aspoň pokud ho Chandler nezabil.“

„Máme tedy naději?“

„Ano, ale počítat s ní nemůžeme. Každý tady lže a my nevíme, čemu věřit. Ale přesto se mi zdálo, že to, co říkal Chandler, zní přijatelně. Hammal jistě ví, kdo byla ta oběť, protože to určitě bylo první, co mu Chandler řekl. Musel mu to říct.“

„Proč?“

„Aby zdůvodnil, proč se vrací sám. Jestli byl v Austeru pasažér, pro kterého si sem přijelo to fáro, nemělo by cenu držet si tu auto dál, když ten člověk už nedorazí. Jestlipak proto odjelo? Jenže takhle se z toho nevymotáme. Jestli Hammal nepromluví, musíme si počkat na fakta, až se spojím s komodorem. Ten se celou historií určitě dozví z Francie.“

Došli k domu a hned zamířili do pokoje. Na stole ležely peníze a hromádka diamantů.

Biggles tiše hvízdal: „O tohle tedy šlo.“

„Jsou to průmyslové diamanty,“ poznamenal strážmistr Smith.

Biggles se obrátil ke Gaskinovi. „Co na to doktor Hammal?“

„Nic,“ odpověděl sám Hammal. „Jen to, že jsou moje a že můžu dokázat, že jsem je zaplatil.“

„K čemu jsou určeny?“

„To je moje věc.“

„Koho měl Chandler dovézt z Francie?“

„To se zeptejte jeho. Nepochybně vám to poví.“

„Už to nejde. Je mrtev. Snažil se uniknout v ukradeném letounu a po startu se zřítil.“

„Jeho blbost. Neměl tolik pít.“

„Pěkný náhrobní nápis pro někoho, kdo pro vás pracoval,“ ucedil Biggles pohrdlivě. „K tomu nemám co říct.“

Biggles se obrátil ke strážmistru Smithovi. „Kde je telefon?“

„V hale.“

„Funguje?“

„Ještě před pár minutami jsem volal na okresní policii.“

„Byl byste tak hodný a požádal je, aby sem poslali doktora a ambulanci pro havarovaného pilota?“

„Přirozeně.“

Biggles se obrátil k Hammalovi. „Až si to ještě promyslíte, možná změníte názor. Pravdu se dozvíme tak jako tak. Mám číslo diplomatického vozu, který sem včera v noci přijel. Mimoto se do celé záležitosti vložila francouzská policie.“ Načež se obrátil ke Gaskinovi. „Můžu to tady už nechat na vás? Rád bych se vrátil do Lysettu, jestli nepřišla nějaká zpráva ze Scotland Yardu.“

„O Bertiem?“

„Ano.“

„Jen jdi. Budeme s tím tady brzo hotovi.“ Teď teprve se Biggles obrátil k Taffymu. „Všechno v pořádku?“

„Prima.“

„To je dobře. Nechceš se mnou do Lysettu? Odtamtud pak můžeš domů. Ve voze mám dost místa.“

„Děkuju pěkně. Rád. Tady jsem byl už dost dlouho.“

„Cestou nám můžeš všechno povědět. Gaskine, předpokládám, že se odtud všichni vrátíte do Londýna ve Vikingu.“

„Jen co odvezou do vazby tyhle tady.“

„Možná že se ještě uvidíme v Lysettu. Nebo jinak v Yardu.“

Biggles, Ginger a Taffy se pustili přes louku k vozu, který stál dosud zaparkovaný na témže místě. Za chvíli s ním odjeli na letiště.

„Rád bych věděl, co se tu vlastně dělo,“ poznamenal Taffy.

„K tomu se ještě dostaneme,“ odpověděl Biggles. Když dojížděli k bráně letiště, chytil Ginger Bigglese za rukáv.

„Vidíš to taky?“

„A co jako?“

„Ten Auster před hangárem.“

„Co tím myslíš? V zemi jsou desítky Austerů.“

„Ale jen jeden s touhle imatrikulací. No koukni.“ Biggles zbystřil zrak. „Nemůžu tomu uvěřit. Něco tu nehraje. Bertieho stroj se zřítil ve Francii.“

„A přesto se zřejmě vrátil.“

Biggles zabrzdil před kanceláří. Grant stál přede dveřmi.

„Jak se sem dostala ta mašina?“ křikl na něho Biggles a ukázal na Austera. „Přistála tady.“

„Kdy?“

„Asi před čtvrthodinou.“

„Kdo s ní přiletěl?“

„Lissie.“

„Kde je?“

„Šel se umýt.“

V té chvíli se objevil Bertie v celé své slávě. „Jak se vede, chlapci?“ zeptal se a narovnal si monokl.

Biggles ho chytil za paži a plácl ho do ramene. „To jsem rád, že tě zas vidím.“

„Já taky, starouši.“

„Vůbec jsem tě nečekal.“

„Můžu ti říct, že já taky párkrát pochyboval, jestli vás ještě uvidím.“

„Já to ale nechápu. Ty ses nezřítíl ve Francii?“

„Ale jo, jenže škoda nebyla moc velká. S pomocí pár sedláků a jejich kobyly jsem se z toho dostal.“

„Musím přiznat, že jsme si dělali starosti,“ řekl Biggles. „Mysleli jsme, že tě zastřelil Chandler. Francouzská policie hlásila, že vedle letadla ležel mrtvý.“

„To ležel, jenže já to nebyl. Štípni si, nejsem duch. Chandler po mně vystřelil, ale netrefil. Potom vzal nohy na ramena. Jestli já toho mizeru ještě potkám, tak...“

„Nepotkáš. Když jsme ho chtěli zatknout, zkusil uletět v Cubu. Při startu se zřítíl a zabil.“

„Bože na nebi! To je hrůza.“

„Kdo byl ten mrtvý, co ležel vedle stroje?“

„Nějaký chlap, co jsme ho vzali na palubu v Marseille.“

„Víš, kdo to byl?“

„Nemám tušení, starouši.“

„Neprohledals mu kapsy?“

„To není nic pro mě. Já nemám mrtvoly rád. Chandler ho neoddělal. Až si prohlídneš mašinu, uvidíš, že po nás cestou dost stříleli. Ten chudák tam vzadu ležel úplně zhroucený, takže jsme přistáli, jestli se mu snad nedá ještě pomoci. Chandler to nabral do rákosí místo na louku.“

„Nejdůležitější je, že jsi zase v pořádku doma. Jakmile zavolám šéfa, povíš nám o tom víc.“

„A já se zatím postarám o něco k jídlu,“ vmísil se do hovoru Grant. „Asi jste všichni dost vyhládlí.“

„Víc než dost,“ souhlasil Bertie. „Postrádal jsem svůj ranní šálek čaje.“

Biggles se vrátil od telefonu. „V pořádku,“ řekl. „Šéf nemá další zprávy. Ve Francii z toho byli celí tumpachoví. Tělo našli, ale letadlo ne. Komodor jim teď bude moct vysvětlit, jak to přijde. Tak do toho, Bertie, pověz nám, co se všechno stalo.“

Bertie se u dobrého jídla pustil do vyprávění, které ukončil slovy: „Když jsem tu přistál, zbylo mi půl litru benzínu. Jednu věc ale nechápu, proč po nás ve Francii tak pálili. Málem nás sestřelili. Člověk by skoro myslel, že se na nás přichystali.“

„Taky že ano,“ připustil Biggles vážně. „Mrzí mě to, ale byla to moje vina. Když jsem viděl, jak se Auster vznesl, poslal jsem Gingeru, ať to telefonicky sdělí Marcelu Brissacovi.“

„No to je teda síla!“

„Nemohli jsme tušit, že jsi v mašině ty.“

„Pochopitelně že ne. Chápu to. Máš pravdu. Teď mě napadá, že se ještě honem musím vrátit na tu mizernou usedlost.“

„A proč?“

„V pokoji, kam mě zavřeli, jsem zastrčil do fotelu svůj policejní průkaz. Báł jsem se, aby ho Chandler nenašel. To by nedopadlo dobře.“

„To máš pravdu,“ zazubil se Biggles. „Ale zpátky nemusíš. Gaskin nebo někdo z jeho mužů tam určitě ještě bude. Chvíli jim potrvá, než všechno prohledají. Gingere, jdi tam brknout, prosím tě, a požádej je, ať sem potom vezmou Bertieho průkaz.“

Ginger to udělal a při návratu hlásil: „Všchno v suchu.“

„Ne tak docela,“ poznamenal Biggles. „Zdejší členy bandy máme pod zámek, ale ve Francii jsou ještě na svobodě. Zřejmě nevědí, co se stalo tady, takže budou pokračovat. Uvědomím o tom Marcela. Možná ho i navštívím. Až se zase tamní banda příště sleze na smluveném místě, dala by se pochytyat. A tím bude celá věc vyřízená. Hele, Bertie, víš vlastně, v čem podnikali?“

„Ne přesně, jen přibližně. Chandler vozil do Francie průmyslové diamanty. Aspoň tak mi to říkal. Více méně připustil, že jsou pro země za železnou oponou. Myslím, že ho za to platili na ruku. A zpátky měl vzít někoho, kdo se sem nemohl dostat normálním způsobem. Dost možná zločince, co chtěl pryč z kontinentu.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To pochybuju. Spíš myslím, že to byla důležitá osoba, třeba špion, protože si pro něho přijel vůz ze zahraniční ambasády. Možná se to brzy

dozvíme. A teď se pojd'me vrátit. Komodor by asi rád věděl, co se tu všechno stalo.“

„A co můj věrný Auster?“ zeptal se Bertie. „Netroufal bych si přísahat, že je úplně v pořádku.“

„Necháme ho radši tady na důkladnou prohlídku. Vyjednám to s Grantem. Stejně mu musím poděkovat za pomoc a za půjčení auta. Na Gaskina čekat nemusíme, ten bude s Vikingem v Londýně dřív, než doletíme my. Já musím co nejrychleji podat hlášení šéfovi. Čeká na mě.“

Biggles vstal.

„A jak dostanu zpátky svůj průkaz?“ staral se Bertie. „Až Gaskin uvidí, že už jsme pryč, vezme ho s sebou na Yard. Tak pojd'me.“

A tak se pro Leteckou brigádu konečně uzavřel případ zmizelého letounu.

Na statku se už nic důležitého nenašlo. Hammal tvrdošíjně odmítal promluvit a po čase byl odsouzen do vězení. Jedno z obvinění se týkalo pokusu o vraždu Chandlera, jehož svědky byli Biggles a Gaskin. Nikdy se ale nepřišlo na to, jakou měl původně národnost. Ukázalo se, že paní domu byla jeho manželka. Ve všem mu podléhala, takže vyvázla jen s lehkým trestem. Čínského chlapce pro nedostatek důkazů osvobodili. Vypověděl, že si ho Hammal najal jako kuchaře, když doktor, jestli byl vůbec doktor, pobýval nějaký čas v Číně. Jeho pán měl rád čínská jídla a proto si ho vzal s sebou do Anglie. Přisahal, že nevěděl o ničem, co se děje na statku. Jen prý že tam někdy bývalo dost živo. Možná to byla i pravda.

Nikdy nevešlo ve známost, kdo byl ten člověk, který přišel o život ve Francii. Prý u sebe neměl žádné

doklady. Biggles to nechtěl zpochybňovat. Tak dalece ho to ani nezajímalo, myslel si ale svoje. Spojil si to s faktem, že se nikdy nedoslechl, čím byl onen diplomatický vůz. A přitom se to muselo vědět, vždyť přece nahlásil jeho číslo. Tušil, že šlo o nějakou politickou záležitost, kterou z diplomatických důvodů raději zametli pod koberec.

Nicméně se co nejdříve vypravil do Francie, aby celou záležitost projednal se svým kolegou z Interpolu, s Marcelem Brissacem. Bertie letěl s ním, protože znal místo, kde došlo k setkání. Mohla by se tam nastražit léčka. A až se napříště na dotyčném místě objeví zase auto, bude francouzská policie připravená.

William Earl Johns

BIGGLES A ZMIZELÉ LETADLO

Z anglického originálu

Biggles and the Plane that Disappeared

přeložila Olga Krijtová

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,

jako svoji 167. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Dopor. prodejní cena 124,– Kč

ISBN 80-86221-31-8